

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 78

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

24 marca 2011

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 287/2011 z dnia 21 marca 2011 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz węglika wolframu, węglika wolframu z domieszką proszku metalicznego oraz stapianego węglika wolframu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 1
 - ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 288/2011 z dnia 23 marca 2011 r. dotyczące wykonania art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii 13
 - ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 289/2011 z dnia 23 marca 2011 r. w sprawie sprostowania węgierskiej wersji językowej rozporządzenia (UE) nr 1272/2009 ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zakupu i sprzedaży produktów rolnych w ramach interwencji publicznej 21
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 290/2011 z dnia 23 marca 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw ... 22

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE

- ★ **Decyzja Rady 2011/178/WPZiB z dnia 23 marca 2011 r. zmieniająca decyzję 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii**..... 24

 - 2011/179/UE:
 - ★ **Decyzja Komisji z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 39/96 (ex NN 127/92) przyznanej przez Francję na rzecz Coopérative d'exportation du livre français (CELF) (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 8938) (¹)** 37

 - 2011/180/UE:
 - ★ **Decyzja Komisji z dnia 23 marca 2011 r. wdrażająca dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do warunków zezwalania na wprowadzanie do obrotu małych opakowań mieszanek standardowego materiału siewnego różnych odmian roślin warzywnych tego samego gatunku (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 1760) (¹)**..... 55
-

III *Inne akty*

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

- ★ **Decyzja Stałego Komitetu Państw EFTA nr 5/2010/SC z dnia 9 grudnia 2010 r. zmieniająca decyzję Stałego Komitetu nr 4/2004/SC ustanawiającą Komitet ds. Mechanizmu Finansowego** 57

 - ★ **Decyzja Stałego Komitetu Państw EFTA nr 6/2010/SC z dnia 9 grudnia 2010 r. rozszerzająca zakres działań Biura Mechanizmu Finansowego EOG oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego** 58
-

(¹) Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na wewnętrznej tylnej stronie okładki)

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 287/2011

z dnia 21 marca 2011 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz węgla wolframu, węgla wolframu z domieszką proszku metalicznego oraz stopianego węgla wolframu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4 i art. 11 ust. 2, 5 i 6,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską („Komisja”) po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Obowiązujące środki

- (1) Rozporządzeniem (EWG) nr 2737/90⁽²⁾ Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 33 % na przywóz węgla wolframu oraz stopianego węgla wolframu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”). Decyzją 90/480/EWG⁽³⁾ Komisja przyjęła zobowiązania dotyczące produktu podlegającego środkom złożone przez dwóch głównych eksporterów.
- (2) W następstwie wycofania zobowiązań przez dwóch zainteresowanych chińskich eksporterów Komisja nałożyła rozporządzeniem (WE) nr 2286/94⁽⁴⁾ tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz produktu objętego postępowaniem.

(3) Rozporządzeniem (WE) nr 610/95⁽⁵⁾ Rada zmieniła rozporządzenie (EWG) nr 2737/90 i nałożyła na przywóz węgla wolframu i stopianego węgla wolframu ostateczne cło wynoszące 33 %. W następstwie przeglądu wszczętego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego („poprzednie dochodzenie przeglądowe”) rozporządzeniem Komisji (WE) nr 771/98⁽⁶⁾ okres obowiązywania tych środków przedłużono o kolejne pięć lat.

(4) W następstwie przeglądu wygaśnięcia Rada nałożyła rozporządzeniem (WE) nr 2268/2004⁽⁷⁾ ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 33 % na przywóz węgla wolframu oraz stopianego węgla wolframu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”).

(5) Rozporządzeniem (WE) nr 1275/2005⁽⁸⁾ Rada zmieniła definicję zakresu produktu, aby obejmował on także węgiel wolframu z domieszką proszku metalicznego.

2. Wniosek o dokonanie przeglądu

(6) Po opublikowaniu zawiadomienia o zbliżającym się wygaśnięciu⁽⁹⁾ obowiązujących ostatecznych środków antydumpingowych Komisja otrzymała w dniu 30 września 2009 r. wniosek o wszczęcie przeglądu wygaśnięcia tych środków na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Wniosek złożyło europejskie stowarzyszenie przemysłu metali nieżelaznych (Eurometaux) („wnioskodawcy”) w imieniu unijnych producentów reprezentujących znaczącą część, w tym przypadku ponad 85 %, unijnej produkcji węgla wolframu, węgla wolframu z domieszką proszku metalicznego i stopianego węgla wolframu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 264 z 27.9.1990, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. L 264 z 27.9.1990, s. 59.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 248 z 23.9.1994, s. 8.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 64 z 22.3.1995, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 111 z 9.4.1998, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 395 z 31.12.2004, s. 56.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 202 z 3.8.2005, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 115 z 20.5.2009, s. 18.

(7) W uzasadnieniu wniosku podano, że w związku z wygaśnięciem środków istnieje prawdopodobieństwo kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i ponownego wystąpienia szkody dla przemysłu unijnego.

3. Wszczęcie postępowania

(8) Ustaliwszy, po konsultacji z Komitetem Doradczym, że istnieją wystarczające dowody do wszczęcia przeglądu wygaśnięcia, w dniu 30 grudnia 2009 r. w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽¹⁾ („zawiadomienie o wszczęciu”) Komisja ogłosiła wszczęcie przeglądu wygaśnięcia na podstawie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

4. Dochodzenie

4.1. Okres objęty dochodzeniem

(9) Dochodzenie dotyczące kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu objęło okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądowym” lub „ODP”). Analiza tendencji istotnych z punktu widzenia oceny prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do końca ODP („okres badany”).

4.2. Strony zainteresowane dochodzeniem

(10) Komisja oficjalnie zawiadomiła wnioskodawcę, innych znanych producentów unijnych, producentów eksportujących, importerów i użytkowników, producentów w państwie analogicznym, a także przedstawicieli ChRL o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu.

(11) Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

(12) Komisja rozesłała kwestionariusze do wszystkich zainteresowanych stron oraz do wszystkich innych podmiotów, które zgłosiły się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu. Otrzymało odpowiedzi od siedmiu producentów unijnych, jednego producenta eksportującego w ChRL, jednego producenta eksportującego w państwie analogicznym i trzech użytkowników.

(13) Żaden z importerów nie wyraził gotowości do wzięcia udziału w kontroli wyrывkowej; również w toku dochodzenia żaden importer nie dostarczył Komisji jakichkolwiek informacji ani się nie zgłosił. Ponieważ tylko jeden producent eksportujący z ChRL dostarczył wymaganych informacji, dobór próby nie był konieczny.

(14) Komisja prowadziła dalsze badanie i weryfikację informacji uważanych za niezbędne do ustalenia prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody oraz określenia interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne odbyły się na terenie następujących przedsiębiorstw:

a) Producenci unijni

- Wolfram Bergbau und Hütten-GmbH Nfg.KG., St Peter, Austria,
- H. C. Starck GmbH & Co. KG, Goslar, Niemcy,
- Eurotungstène poudres S.A., Grenoble, Francja,
- Global Tungsten & Powders spol. s r.o, Brno, Republika Czeska,
- Treibacher Industrie AG, Althofen, Austria.

b) Państwo analogiczne

- Global Tungsten & Powders Corp, USA.

c) Użytkownik

- Sandvik Hard Materials, Epinouze, Francja.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

(15) Produktem objętym obecnym przeglądem jest węgiel wolframu, węgiel wolframu z domieszką proszku metalicznego i stąpiany węgiel wolframu pochodzące z ChRL, obecnie objęte kodami CN 2849 90 30 i ex 3824 30 00.

(16) Węgiel wolframu, węgiel wolframu z domieszką proszku metalicznego i stąpiany węgiel wolframu są związkami węgla i wolframu wytwarzanymi w procesie obróbki termicznej (nawęglanie w pierwszym przypadku i stąpienie w trzecim przypadku). Są półproduktami używanymi do wytwarzania elementów ze stopów twardej, np. narzędzi skrawających z węglików spiekanych oraz elementów odpornych na zużycie, w powłokach odpornych na ścieranie, w świdrach do odwiertów naftowych i górniczych, jak również w ciągnakach i końcówkach do rozciągania i kucia metali.

(17) W dochodzeniu potwierdzono, że produkt objęty postępowaniem produkowany i sprzedawany przez producenta eksportującego do Unii ma te same właściwości fizyczne i chemiczne oraz zastosowania co produkt produkowany przez producentów unijnych i sprzedawany na rynku unijnym, a także produkt produkowany i sprzedawany w państwie analogicznym; produkty te uważane są zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 322 z 30.12.2009, s. 23.

C. PRAWDOPODOBIENSTWO KONTYNUACJI LUB PONOWNEGO WYSTĄPIENIA DUMPINGU

1. Uwagi wstępne

- (18) Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy ma miejsce dumping i, w takim przypadku, czy wygaśnięcie obowiązujących środków prowadziłyby do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu. Należy przypomnieć, że w kontekście dochodzenia zgodnie z tym artykułem nie rozpatruje się ponownie traktowania na zasadach rynkowych („MET”).
- (19) Jak wyjaśniono powyżej, nie było potrzeby stosowania doboru próby w odniesieniu do producentów eksportujących z ChRL.
- (20) Na etapie kontroli wrywkowej okazało się, że jedyny współpracujący chiński producent eksportujący reprezentuje mniej niż 5 % łącznego chińskiego wywozu do Unii. Władze chińskie i pozostałe zainteresowane strony zostały powiadomione o możliwości zastosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego z powodu niskiego poziomu współpracy ze strony producentów eksportujących. Komisja nie otrzymała odpowiedzi na to powiadomienie.
- (21) W dalszym toku dochodzenia, w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, współpracujący producent eksportujący poprawił jednak błąd w wielkości zgłoszonej sprzedaży eksportowej do Unii i skorygował w górę wielkość wywozu do Unii. Równolegle dokonano dalszej analizy wielkości wywozu produktu objętego postępowaniem z ChRL do Unii w oparciu o dane Eurostatu. W następstwie powyższego oraz po weryfikacji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu ustalono, że wielkość wywozu współpracującego producenta eksportującego była bardzo wysoka⁽¹⁾. W oparciu o te ustalenia stwierdzono, że poziom współpracy był wysoki.

2. Przywóz dumpingowy w okresie objętym dochodzeniem przeglądownym

2.1. Państwo analogiczne

- (22) Ponieważ w poprzednich dochodzeniach żadnemu producentowi eksportującemu z ChRL nie przyznano MET, wartość normalną dla Chin ustalono zgodnie z przepisami art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (23) W zawiadomieniu o wszczęciu jako odpowiednie państwo analogiczne dla celów ustalenia wartości normalnej dla ChRL wskazano USA. Zainteresowane strony zostały poproszone o zgłaszanie uwag w tej sprawie. Nie otrzymano w tej sprawie żadnych uwag ani zastrzeżeń od żadnej ze stron. Państwem analogicznym w dochodzeniu pierwotnym były również USA, a Komisja nie posiadała wiedzy o ewentualnych nowych lub zmienionych okolicznościach, które uzasad-

nialyby zmianę zastosowanego podejścia, ani nie została o takich okolicznościach powiadomiona. Uznano, że USA są reprezentatywne jako rynek odniesienia, zwłaszcza z uwagi na otwartość i konkurencyjność rynku krajowego w tym państwie. Ponadto jeden producent z USA zgodził się współpracować w ramach obecnego przeglądu.

- (24) Do celów obecnego przeglądu jako analogiczne państwo o gospodarce rynkowej wykorzystano zatem USA.

2.2. Wartość normalna

- (25) Zgodnie z art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego wartość normalną określono na podstawie zweryfikowanych informacji uzyskanych od współpracującego producenta w USA (państwie analogicznym), tj. na podstawie cen płaconych lub należnych na rynku krajowym w USA za typy produktów sprzedawanych w zwykłym obrocie handlowym.
- (26) W rezultacie wartość normalną określono jako średnią ważoną cenę sprzedaży krajowej klientom niepowiązanym przez współpracującego producenta w USA.
- (27) W pierwszej kolejności ustalono, czy łączna wielkość sprzedaży krajowej produktu podobnego niezależnym klientom przez współpracującego producenta eksportującego z USA była reprezentatywna w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, tj. czy stanowiła co najmniej 5 % łącznej wielkości sprzedaży produktu objętego postępowaniem będącego przedmiotem wywozu do Unii. Sprzedaż krajową współpracującego producenta z USA uznano za dostatecznie reprezentatywną w okresie objętym dochodzeniem przeglądownym.

- (28) Następnie zbadano, czy sprzedaż krajowa produktu podobnego może być traktowana jako dokonana w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Dokonano tego poprzez ustalenie – w odniesieniu do produktu podobnego sprzedawanego na rynku USA – proporcji krajowej sprzedaży z zyskiem niezależnym klientom w ODP.

- (29) Wielkość dokonanej z zyskiem sprzedaży produktu podobnego stanowiła mniej niż 80 % całkowitej wielkości sprzedaży tego produktu, w związku z czym wartość normalną oparto na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej jako średnia ważona sprzedaży z zyskiem.

2.3. Cena eksportowa

- (30) Jak wyjaśniono powyżej, wobec faktu, że współpracujący producent eksportujący dokonywał ponad 90 % łącznego chińskiego przywozu do Unii, cenę eksportową zbadano w oparciu o dane dostarczone przez tego producenta eksportującego, tzn. odpowiednio dostosowaną cenę rzeczywistej płaconą lub należną za produkt objęty postępowaniem sprzedawany na wywóz do Unii.

⁽¹⁾ Dokładna wartość procentowa nie może zostać ujawniona ze względu na poufny charakter informacji.

2.4. Porównanie

- (31) Średnia ważona wartość normalna została porównana ze średnią ważoną ceną eksportową dla każdego rodzaju produktu objętego postępowaniem, na podstawie ceny *ex-works*, na tym samym poziomie handlu i przy tej samej wysokości podatków. Aby zapewnić prawidłowe porównanie, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, uwzględniono różnice w czynnikach, które, jak sugerowano i dowiedziono, wpływały na ceny i porównywalność cen. Dokonano dostosowań w odniesieniu do międzynarodowego i krajowego transportu morskiego, ubezpieczenia, opłat bankowych i kosztów opakowania. Wprowadzono także dostosowanie ceny eksportowej w wysokości 5 %, uwzględniające podatek wywozowy, oraz dostosowanie wartości normalnej uwzględniające podatek od wartości dodanej (VAT).

2.5. Margines dumpingu

- (32) Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego margines dumpingu został ustalony dla każdego rodzaju produktu na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej i średniej ważonej ceny eksportowej na tym samym poziomie handlu. Porównanie to wykazało istnienie dumpingu w ODP przekraczającego 80 %, a zatem na znacznie wyższym poziomie niż w ostatnim dochodzeniu przeglądowym (31 %). Dokładny margines dumpingu nie może być jednak ujawniony ze względu na poufny charakter informacji. Obliczenia oparto na danych dostarczonych przez jednego producenta eksportującego w ChRL i jednego producenta w państwie analogicznym. Ujawnienie marginesu dumpingu spowodowałoby, że współpracujący producent eksportujący w ChRL i producent w państwie analogicznym mogliby nawzajem wywnioskować swoją wartość normalną i cenę eksportową, co stanowiłoby wyraźne naruszenie prawa obu stron do zachowania poufności informacji.

3. Zmiany wielkości przywozu w przypadku uchylecia środków

3.1. Uwaga wstępna

- (33) Dane przedstawione w niniejszej części uzyskano, analizując dane dostarczone przez współpracującego producenta eksportującego i przez Eurostat oraz zawarte we wniosku o dokonanie przeglądu.

3.2. Wolne moce produkcyjne chińskich producentów eksportujących

- (34) Dane dotyczące wolnych mocy produkcyjnych dostarczone przez współpracującego chińskiego producenta eksportującego przedstawiono zwiększone lub zmniejszone o 20 % w celu zachowania poufności. W 2006 r. i 2007 r. moce produkcyjne w ChRL wynosiły ok. 21 000 ton, a w 2008 r. i ODP wzrosły znacznie, do ok. 35 000 ton, co stanowi wzrost o ponad 80 % w okresie badanym. Dane te można uznać za ostrożny szacunek, ponieważ we wniosku o dokonanie przeglądu zgłoszono moce produkcyjne wynoszące około 50 000 ton.

- (35) Ponadto współpracujący producent eksportujący zgłosił znaczny wzrost mocy produkcyjnych w okresie badanym.

- (36) Z informacji uzyskanych w toku dochodzenia wynika, że całkowite chińskie moce produkcyjne znacznie przekroczyły rzeczywistą wielkość chińskiej produkcji (co najmniej o 20 000 ton w 2008 r. i w ODP).

- (37) W ODP ChRL dysponowała wolnymi mocami produkcyjnymi wynoszącymi sześciokrotność konsumpcji w Unii (25 000 w porównaniu z 3 800 ton konsumpcji w Unii).

- (38) W związku z powyższym jasne jest, że przy braku środków antydumpingowych znaczna część wolnych mocy produkcyjnych w ChRL mogłaby zostać wykorzystana do zwiększenia wywozu do Unii.

- (39) Ponadto informacje przedłożone w toku dochodzenia wskazują na znaczące zakłócenia na rynku surowców wykorzystywanych do wytwarzania produktu objętego postępowaniem. Po pierwsze, surowce są objęte kontyngentami przyznawanymi przez władze chińskie. Po drugie, władze chińskie ograniczają dostęp do surowców, nakładając podatki wywozowe i wprowadzając ulgi w podatku VAT, które, jak zaznaczono w motywie 31, miały zastosowanie także do produktu objętego postępowaniem. Czynniki te stanowią dodatkowe elementy wskazujące na prawdopodobieństwo kontynuacji dumpingu w przedmiotowym przypadku.

3.3. Atrakcyjność rynku unijnego i ceny wywozowe stosowane wobec państw trzecich

- (40) Z dostarczonych przez współpracującego eksportera informacji dotyczących cen, które nie mogą zostać ujawnione ze względu na ich poufny charakter, wynika, że Unia jest interesującym rynkiem dla chińskich producentów eksportujących. W całym okresie badanym (z wyjątkiem 2007 r.) ceny uzyskiwane na innych rynkach państw trzecich były niższe od tych stosowanych wobec Unii (mniej więcej o 10 % do 20 % w poszczególnych latach w okresie badanym).

- (41) Z tego względu można stwierdzić, że pod względem cen uzyskiwanych rynek UE jest z pewnością atrakcyjny dla chińskich eksporterów.

- (42) Wynika z tego, że uchylene środków stanowiłoby dla chińskich producentów eksportujących zachętę do kierowania wywozu na rynek unijny. Wysokie ceny na rynku unijnym pozwoliłyby chińskim producentom eksportującym osiągać wyższe marże zysku.

3.4. Obejście środków

- (43) W 2005 r. środki rozszerzono na dodatkowy kod CN, ponieważ stwierdzono, że chiński eksporterzy obchodzą środki, dodając niewielkie ilości innego proszku metalicznego (najczęściej kobaltu) do proszku węgla wolframu⁽¹⁾. Ta potwierdzona praktyka obchodzenia środków jest kolejnym elementem wskazującym na prawdopodobieństwo kontynuacji dumpingu. Stanowi ona wyraźny dowód na to, że rynek europejski pozostaje atrakcyjny dla chińskich producentów eksportujących, którzy przy braku środków antidumpingowych prawdopodobnie kierowałyby większe ilości węgla wolframu do UE.

3.5. Wnioski dotyczące prawdopodobieństwa kontynuacji dumpingu

- (44) Z powyższej analizy wynika, że chiński przywóz nadal napływał na rynek unijny po cenach dumpingowych, przy bardzo wysokich marginesach dumpingu. Biorąc pod uwagę przede wszystkim analizę poziomów cen na rynku UE i rynkach innych państw trzecich oraz mocy produkcyjnych dostępnych w ChRL, można stwierdzić, że w razie zniesienia środków zachodzi prawdopodobieństwo kontynuacji dumpingu.

D. SYTUACJA NA RYNKU UNIJNYM

1. Definicja przemysłu unijnego

- (45) W ramach Unii produkt podobny jest produkowany przez siedem przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw.
- (46) Z tego względu zostaną one uznane za przemysł unijny w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz będą dalej zwane „przemysłem unijnym”.

2. Uwaga wstępna

- (47) Dane odnoszące się do przywozu produktu objętego postępowaniem do Unii i pochodzącego z ChRL przedstawiono w formie zindeksowanej w celu ochrony poufności zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego.
- (48) W odniesieniu do wielkości przywozu w ramach kodu TARIC 3824 30 00 10, ze względu na fakt, że dane udostępniane przez Eurostat na poziomie kodu CN (kod CN 3824 30 00) obejmują także produkty inne niż produkt objęty postępowaniem, poniższą analizę sporządzono na podstawie danych dotyczących przywozu na poziomie kodu TARIC, uzupełnionych informacjami uzyskanymi z danych zgromadzonych zgodnie z art. 14 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Dane TARIC są uznawane za poufne, ponieważ ich stopień szczegółowości pozwala na identyfikację stron. Z tego względu niektóre informacje przedstawiono w formie przedziału.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1275/2005 z dnia 26 lipca 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2268/2004 nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz węgla wolframu oraz stapianego węgla wolframu pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 202 z 3.8.2005, s. 1).

- (49) Dane dotyczące przemysłu unijnego pochodziły z odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez siedmiu producentów unijnych.

3. Konsumpcja na rynku unijnym

- (50) Konsumpcję w Unii ustalono na podstawie wielkości sprzedaży przemysłu unijnego na rynku unijnym oraz danych dotyczących przywozu pochodzących z Eurostatu.
- (51) Między 2006 r. i ODP konsumpcja w Unii zmniejszyła się o 62 %, a główny spadek nastąpił między 2008 r. i ODP. W ODP konsumpcja zmniejszyła się o 63 % w porównaniu z 2008 r.

Tabela 1

Konsumpcja

	2006	2007	2008	ODP
Wielkość (tony)				
+ przywóz ogółem	1 766	1 885	2 303	755
+ produkcja unijna sprzedawana na rynku unijnym	8 281	8 334	7 981	3 024
= konsumpcja	10 047	10 218	10 284	3 779
Wzrost z roku na rok		2 %	1 %	- 63 %

4. Wielkość, udział w rynku i ceny przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej po cenach dumpingowych

- (52) Zmiany wielkości, udziału w rynku i średnich cen przywozu z ChRL po cenach dumpingowych przedstawiono poniżej. Poniższe wielkości i trendy cenowe oparte są na danych Eurostatu.

Tabela 2

Przywóz z ChRL

	2006	2007	2008	ODP
Wielkość przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie (w tonach)	Ponad 700	Ponad 700	Ponad 400	Ponad 60
Indeks (2006 = 100)	100	104	60	11
Udział przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, w rynku	7,1 %	7,3 %	4,2 %	2,1 %
Ceny importowe stosowane przez państwo, którego dotyczy postępowanie (EUR/tona)	25 622	21 883	22 434	22 110
Indeks (2006 = 100)	100	85	88	86

- (53) W okresie badanym wielkość przywozu po cenach dumpingowych produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL zmniejszyła się o 89 %, osiągając w ODP poziom około 80 ton. Także udział tego przywozu w rynku zmniejszył się z 7,1 % w 2006 r. do 2,1 % w ODP.
- (54) Możliwym wyjaśnieniem tego spadku jest znaczny wzrost konsumpcji krajowej w ChRL w okresie badanym. Wydaje się także, że władze chińskie prowadzą politykę ochrony zasobów wolframu ChRL, stosując system kontyngentów wywozowych i taryf wywozowych.
- (55) W okresie badanym ceny przywozu z Chin spadły o 14 %. Zmiana ta odzwierciedla ogólny trend, zaobserwowany także w odniesieniu do cen przemysłu unijnego.
- (56) Porównanie pokazało także, że przywóz z ChRL powodował podcięcie cen przemysłu unijnego o ponad 10 %, po odliczeniu obowiązującego cła antydumpingowego. Wyniki te są takie same jak w ostatnim dochodzeniu przeglądownym ⁽¹⁾.

5. Przywóz z innych państw

- (57) Wielkość przywozu z innych państw w okresie badanym przedstawiono w poniższej tabeli. Wielkości i trendy cenowe oparte są na danych Eurostatu.

Tabela 3

Przywóz z innych państw

	2006	2007	2008	ODP
Przywóz z innych państw (w tonach)	1 050	1 138	1 873	675
Indeks (2006 = 100)	100	108	178	64
Udział w rynku przywozu z innych państw	10,5 %	11,1 %	18,2 %	17,9 %
Średnia cena (EUR/tona)	27 309,1	26 626,0	21 607,5	24 867,4
Indeks (2006 = 100)	100	97	79	91
Udział USA w rynku	4,2 %	3,9 %	3,9 %	3,6 %
Średnia cena (EUR/tona)	32 948,1	32 356,0	29 353,3	32 054,4
Udział Korei Południowej w rynku	2,2 %	2,4 %	2,6 %	4,4 %
Średnia cena (EUR/tona)	33 733,8	29 969,5	25 789,0	24 503,7

- (58) W okresie badanym przywóz z państw trzecich zmniejszył się o 36 %. Było to zgodne z ogólnym trendem rynkowym zapoczątkowanym zmniejszającą się konsumpcją (spadek o 62 %), ale nie odbywało się w tym samym tempie. Tym samym udział tego przywozu w rynku wzrósł z 10,5 % do 17,9 %. Nie można jednak uznać, że wywóz ten miał negatywny wpływ na przemysł unijny, co wykazano w motywach 85–88 poniżej.
- (59) Należy zaznaczyć, że w okresie badanym udział Republiki Korei („Korea”) w rynku podwoił się i osiągnął 4,4 %. W okresie badanym średnie koreańskie ceny importowe spadły, stale pozostawały jednak wyższe niż średnia cena sprzedaży w chińskiej sprzedaży eksportowej.

6. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

- (60) Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała wszystkie istotne czynniki gospodarcze i wskaźniki, które wywierają wpływ na przemysł unijny.

6.1. Produkcja

- (61) Produkcja przemysłu unijnego najpierw wzrosła o 5,8 % w 2007 r. oraz o 11,6 % w 2008 r. w porównaniu z 2006 r., a następnie gwałtownie spadła w ODP, o 56 % w porównaniu z 2008 r.

⁽¹⁾ Zob. motyw 65 rozporządzenia (WE) nr 2268/2004.

Tabela 4

Łączna produkcja unijna

	2006	2007	2008	ODP
Wielkość (w tonach)				
Produkcja	10 094	10 679	11 268	4 861
Indeks (2006 = 100)	100	106	112	48

6.2. Moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (62) Moce produkcyjne wzrosły o 10,8 % między 2006 r. a ODP. Ponieważ produkcja zmniejszyła się, w szczególności w ODP, wykorzystanie mocy produkcyjnych spadło ogółem o 57 % między 2006 r. a ODP, a w ODP wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych wyniósł 39 %.

Tabela 5

Moce produkcyjne i ich wykorzystanie

	2006	2007	2008	ODP
Wielkość (w tonach)				
Moce produkcyjne	11 110	11 610	12 230	12 310
Indeks (2006 = 100)	100	105	110	111
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	91 %	92 %	92 %	39 %
Indeks (2006 = 100)	100	101	101	43

6.3. Zapasy

- (63) Stan zapasów przemysłu unijnego na koniec okresu sprawozdawczego zwiększył się o 20 % w 2008 r. w porównaniu z 2006 r., a następnie zmniejszył się o 26 % w ODP.

Tabela 6

Zapasy

	2006	2007	2008	ODP
Wielkość (w tonach)				
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego	1 714	1 808	2 054	1 514
Indeks (2006 = 100)	100	106	120	88

6.4. Wielkość sprzedaży

- (64) Sprzedaż przemysłu unijnego na rynku unijnym niepowiązanym klientom nieznacznie zwiększyła się między 2006 r. i 2008 r., a następnie zmniejszyła się o 61 % między 2008 r. i ODP. Wielkość sprzedaży wzrosła w 2007 r. i 2008 r., ale gwałtownie spadła w ODP. Zmiany te pokrywają się z ogólnym trendem zmniejszania się konsumpcji na rynku unijnym.

Tabela 7

Sprzedaż niepowiązanym klientom

	2006	2007	2008	ODP
Wielkość (w tonach)	5 594	5 630	5 874	2 292
Indeks (2006 = 100)	100	101	105	41

6.5. Udział w rynku

- (65) Udział przemysłu unijnego w rynku w latach 2006–2008 pozostawał na raczej stabilnym poziomie, a następnie między 2008 r. a ODP wzrósł o 4 punkty procentowe. W sumie w okresie badanym nastąpił wzrost o 5 punktów procentowych.

Tabela 8

Udział UE w rynku

	2006	2007	2008	ODP
Udział UE w rynku	56 %	55 %	57 %	61 %
Indeks (2006 = 100)	100	99	103	109

6.6. Wzrost

- (66) Ponieważ spadek sprzedaży był nieco niższy niż spadek poziomu konsumpcji, przemysł unijny był w stanie nieco zwiększyć swój udział w rynku.

6.7. Zatrudnienie

- (67) Między 2006 r. a ODP poziom zatrudnienia w przemyśle unijnym spadł o 17 %. Zatrudnienie zmniejszyło się także w latach 2006–2008, kiedy produkcja nieco się zwiększyła, co dowodzi starań przemysłu unijnego o poprawę wydajności. W ODP gwałtowny spadek produkcji doprowadził jednak do znacznego obniżenia zatrudnienia.

Tabela 9

Zatrudnienie

	2006	2007	2008	ODP
Średnia (okres badany)				
Łączne zatrudnienie	674	667	653	557
Indeks (2006 = 100)	100	99	97	83

6.8. Wydajność

- (68) Wydajność siły roboczej przemysłu unijnego, mierzona jako produkcja przypadająca na jednego pracownika w ujęciu rocznym, zwiększyła się o 7 % w 2007 r. i o 15 % w 2008 r. w porównaniu z 2006 r., a następnie zmniejszyła się o 49 % między 2008 r. a ODP.

Tabela 10

Wydajność

	2006	2007	2008	ODP
Wydajność (w tonach w przeliczeniu na rok/pracownika)	15	16	17	9
Indeks (2006 = 100)	100	107	115	58

6.9. Ceny sprzedaży

- (69) Średnie ceny sprzedaży *ex-works* przemysłu unijnego niepowiązanym klientom w Unii wykazywały w okresie badanym tendencję spadkową. W sumie między 2006 r. a ODP przemysł unijny musiał obniżyć ceny o 15,4 %.
- (70) Jak wyjaśniono w motywach 55 i 56, ceny przywozu z ChRL po cenach dumpingowych zmieniały się w podobny sposób jak ceny przemysłu unijnego, pozostając jednak na znacznie niższym poziomie niż ceny przemysłu unijnego. W ODP ceny z ChRL były ponad 10 % niższe od cen przemysłu unijnego.

Tabela 11

Cena jednostkowa na rynku UE

	2006	2007	2008	ODP
Jednostkowa cena sprzedaży w Unii (EUR/tona)	31 030	29 995	29 072	26 241
Indeks (2006 = 100)	100	97	94	85

6.10. Wynagrodzenia

- (71) Między 2006 r. a ODP średnie wynagrodzenie na pracownika zwiększyło się o 4,8 %.

Tabela 12

Koszty pracy

	2006	2007	2008	ODP
Roczne koszty pracy w przeliczeniu na pracownika	53 614	54 613	56 564	56 221
Indeks (2006 = 100)	100	102	106	105

6.11. Inwestycje i zdolność do pozyskania kapitału

- (72) Między 2006 r. a 2008 r. roczny napływ inwestycji przemysłu unijnego w produkt objęty postępowaniem zwiększył się o 18 %. W okresie od 2007 r. do 2008 r. inwestycje wzrosły o 103 %. W ODP poziom inwestycji zmniejszył się jednak o 65 % w porównaniu z 2008 r.
- (73) Inwestycje obejmowały głównie budowę nowych zakładów wytwarzających materiały wolframowe ze zużytych materiałów i odpadów. Inwestycje musiały zostać ograniczone z uwagi na: (i) zmniejszenie się ogólnego poziomu produkcji na rynku unijnym; (ii) problemy dotyczące surowców (zob. motyw 39); oraz (iii) kryzys gospodarczy.
- (74) W ODP nie dokonano żadnych istotnych inwestycji. Można to w dużej mierze wyjaśnić kryzysem gospodarczym, który rozpoczął się w 2008 r. i osiągnął apogeum w ODP, kiedy dostęp do nowego kapitału był coraz trudniejszy.

Tabela 13

Inwestycje

	2006	2007	2008	ODP
Inwestycje netto (tys. EUR)	18 403	10 711	21 756	7 568
Indeks (2006 = 100)	100	58	118	41

6.12. Rentowność i zwrot z inwestycji

- (75) Po części dzięki obowiązującym środkom antydumpingowym, a po części dzięki wysiłkom przemysłu unijnego, mającym na celu dywersyfikację źródeł surowców, w latach 2006–2008 przemysł unijny był w stanie utrzymać dodatnią rentowność, mimo że ogólna rentowność spadła w tym okresie o 26 %. W ODP przemysł unijny odnotował jednak znacznie mniej korzystny wynik, wykazując pewną niestabilność w tym zakresie.
- (76) Zwrot z inwestycji („ROI”) był zasadniczo zgodny z tendencją dotyczącą rentowności w całym okresie badanym.

Tabela 14

Rentowność i zwrot z inwestycji

	2006	2007	2008	ODP
Zysk netto sprzedaży niepowiązanym klientom w UE (% sprzedaży netto)	10,3 %	5,8 %	7,6 %	- 19,5 %
ROI (zysk netto w ujęciu procentowym wartości księgowej netto inwestycji)	34,8 %	22,1 %	28,8 %	- 28,6 %

6.13. Przepływy środków pieniężnych

- (77) Tendencja wykazywana przez przepływy pieniężne, które są wskaźnikiem zdolności przemysłu do samofinansowania swej działalności, pozostawała dodatnia w okresie badanym. Między 2006 r. a ODP nastąpił jednak spadek o ok. 35 %.

Tabela 15

Przepływy środków pieniężnych

	2006	2007	2008	ODP
Przepływy środków pieniężnych (tys. EUR)	36 125	39 868	44 102	23 540
Indeks (2006 = 100)	100	110	122	65

6.14. Wielkość marginesu dumpingu

- (78) Dumping z ChRL utrzymywał się w ODP na poziomie znacznie przekraczającym obecny poziom środków. Ponadto z uwagi na problemy dotyczące surowców, wolne moce produkcyjne i ceny przywozu z ChRL wpływ rzeczywistych marginesów dumpingu na przemysł unijny nie może być uważany za nieistotny.

6.15. Poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

- (79) Przeanalizowano, czy sytuacja przemysłu unijnego poprawiła się po wcześniejszym dumpingu. Stwierdzono, że sytuacja w znacznym stopniu poprawiła się z uwagi na to, że obowiązujące środki antidumpingowe okazały się skuteczne. Kryzys gospodarczy zahamował jednak ten proces i uwypuklił trudności przemysłu unijnego.

7. Wpływ przywozu po cenach dumpingowych i innych czynników

7.1. Wpływ przywozu po cenach dumpingowych

- (80) Równoległe ze zmniejszeniem się konsumpcji w Unii udział chińskiego przywozu zmniejszył się z 7,1 % do 2,1 % (zob. motyw 52). Dostępne informacje wskazują, że przywóz ten prowadzony był po cenach niższych od cen przemysłu unijnego i przywozu z innych państw trzecich. Jak wspomniano w motywie 56 powyżej, w oparciu o obliczenie z wyłączeniem cła antidumpingowego, chiński przywóz spowodował podcięcie cen przemysłu unijnego o 10,7 % w ODP. Przypomina się, że stawka cła wynosi 33 %. W związku z powyższym poziom podjęcia cen świadczy z jednej strony o skuteczności obowiązujących ceł, a z drugiej strony o konieczności utrzymania środków. Wniosek ten jest potwierdzony faktem, że ustalony poziom podcinania cen był taki sam jak w ostatnim dochodzeniu przeglądowym. W związku z tym wpływ cenowy przywozu po cenach dumpingowych z ChRL na przemysł unijny nie uległ zmianie i, wobec braku dowodów przeciwnych, będzie się prawdopodobnie utrzymywał.

7.2. Wpływ kryzysu gospodarczego

- (81) Ze względu na bardzo niekorzystne warunki gospodarcze panujące w ODP w sektorze przetwórstwa wolframu, szczególnie w sektorze stali i spiekanych węglików, który stanowi większość konsumpcji wolframu w Unii, przemysł unijny drastycznie ograniczył produkcję i sprzedaż produktu objętego postępowaniem.
- (82) Przed kryzysem przedsiębiorstwa prowadzące działalność w sektorze przetwórstwa wolframu dysponowały dużymi zapasami wolframu, które nie zostały zwiększone w ODP, co dodatkowo wpłynęło na poziom produkcji przemysłu unijnego.
- (83) Ponieważ produkcja zmniejszyła się, a przemysł unijny jest przemysłem kapitałochłonnym, który musi wyprodukować pewną ilość, aby utrzymać stały koszt jednostkowy na niskim poziomie, poważnie odbiło się to na rentowności.

- (84) Analiza przemysłu unijnego przeprowadzona przed kryzysem dowodzi jednak skuteczności obowiązujących środków antidumpingowych. Dochodzenie wykazało, że najwięksi producenci unijni dokonywali ważnych inwestycji, aby uniknąć problemów dotyczących surowców, a jednocześnie byli w stanie konkurować na rynku, zachowując dobrą pozycję rynkową.

7.3. Przywóz z innych państw

- (85) Szacuje się, że przywóz z innych państw trzecich zmniejszył się o 36 %, z 1 500 ton w 2006 r. do 675 ton w ODP. Całkowity udział w rynku przywozu z innych państw zwiększył się z 10,5 % w 2006 r. do 17,9 % w ODP. Między 2006 r. a ODP ich średnia cena importowa zmniejszyła się o 8,9 %. Najważniejszymi importarami były Korea Południowa i USA.
- (86) Udział w rynku przywozu z Korei Południowej podwoił się w okresie badanym (z 2,2 % do 4,4 %). Dostępne informacje wskazują jednak na to, że w ODP przywóz ten prowadzony był po cenach jedynie nieco niższych od cen przemysłu unijnego (o 6,6 %), ale wyższych niż ceny przywozu z ChRL (o 9,8 %).
- (87) Udział w rynku przywozu z USA zmniejszył się w okresie badanym o 15,1 punktu procentowego (z 4,2 % do 3,6 %). Dostępne informacje wskazują na to, że w ODP przywóz ten prowadzony był po cenach wyższych niż ceny przemysłu unijnego, a zatem także znacznie wyższych niż ceny przywozu z ChRL (o 31 %).

(88) Podsumowując, przywóz z Korei Południowej i USA, należących do państw, z których pochodzi większość przywozu węgla wolframu do UE, nie mógł mieć negatywnego wpływu na sytuację przemysłu unijnego, przede wszystkim z uwagi na poziomy ich cen (zbliżone do cen przemysłu unijnego lub nawet nieco wyższe), a w przypadku USA także z uwagi na zmniejszający się udział w rynku.

8. Wniosek

(89) Z uwagi na skuteczne obowiązujące środki antydumpingowe sytuacja przemysłu unijnego po wcześniejszym szkodliwym dumpingu poprawiła się do pewnego stopnia.

(90) Nie można jednak stwierdzić, że sytuacja przemysłu unijnego jest bezpieczna. Mimo że prawie wszystkie wskaźniki szkody odnoszące się do wyników finansowych producentów unijnych – takie jak rentowność, zwrot z inwestycji i przepływy środków pieniężnych – poprawiły się w pierwszych latach okresu badanego, dochodzenie wykazało także, że w ODP wszystkie wskaźniki szkody pogorszyły się.

(91) Mimo że spadek popytu w ODP można częściowo przypisać kryzysowi gospodarczemu, w toku dochodzenia uważnie przeanalizowano wpływ wywozu po niskich cenach dumpingowych z ChRL na sytuację przemysłu unijnego.

(92) Jak wykazano w motywie 52, wielkość przywozu z ChRL rzeczywiście zmniejszyła się między 2006 r. a ODP. W tym samym okresie ceny tego przywozu zmniejszyły się o 14 %, co w perspektywie analizy czteroletniego okresu badanego odzwierciedla zmiany cen przemysłu unijnego. Trzeba jednak zauważyć, że znaczny spadek cen przywozu po cenach dumpingowych z Chin (o 15 %), nastąpił między 2006 r. a 2007 r., tzn. na długo przed kryzysem gospodarczym i w okresie, kiedy sytuacja przemysłu unijnego poprawiała się. Następnie ceny przywozu z ChRL po cenach dumpingowych ustabilizowały się, a spadek związany z kryzysem finansowym wydaje się ograniczony. Moment znacznego obniżenia cen stosowanych przez chińskich eksporterów (przed kryzysem) może wskazywać na to, że zaczęli oni wprowadzać bardziej skoncentrowaną i zdecydowaną strategię cenową, aby podciąć ceny przemysłu unijnego. Różnica cen między cenami eksportowymi ChRL a cenami eksportowymi przemysłu unijnego wyniosła odpowiednio 27 % i 22,8 % w 2007 r. i 2008 r.

(93) W 2008 r. ceny eksportowe z Chin były o 22,8 % niższe niż w przypadku przemysłu unijnego. W ODP różnica ta zmalała do 15,7 %. Gwałtowny spadek konsumpcji oznaczał, że producenci unijni musieli obniżyć ceny, aby zachować udział w rynku.

(94) Jak wykazano w motywie 57, wielkość przywozu z innych państw trzecich zmniejszyła się o 36 %, wraz ze spadkiem konsumpcji. Mimo zwiększenia udziału

w rynku wpływu tego przywozu na sytuację przemysłu unijnego nie można uznać za negatywny, co wykazano w motywie 88 powyżej.

(95) W odniesieniu do rentowności przemysłu unijnego trzeba zauważyć, że dowody zebrane w toku dochodzenia pokazują, że przemysł unijny był zdolny do konkutowania w normalnych warunkach rynkowych z przywozem z państw trzecich; nawet jeżeli ceny były niższe niż ceny producentów unijnych, różnica nie była tak istotna jak w przypadku cen z Chin, co wykazano w motywach 85–88 powyżej.

(96) Poprawa sytuacji przemysłu unijnego w latach poprzedzających ODP sprawiła, że przemysł zainwestował w najnowocześniejszą technologię, aby produkować produkt objęty postępowaniem z odpadów, częściowo obchodząc istniejące problemy dotyczące surowców.

(97) Reasumując, biorąc pod uwagę ogólną sytuację przemysłu unijnego oraz przywóz z ChRL w okresie od 2006 r. do ODP, w świetle korzystnego kształtowania się niektórych wskaźników dotyczących przemysłu unijnego uznaje się, że przemysł unijny nie doznał w badanym okresie istotnej szkody. Zbadano zatem, czy istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody w przypadku wygaśnięcia środków.

E. PRAWDOPODOBIENSTWO PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SZKODY

1. Uwagi wstępne

(98) Jak przedstawiono w motywach 89–97, wprowadzenie środków antydumpingowych pozwoliło przemysłowi unijnemu na poprawę sytuacji po poniesionej szkodzi, ale jedynie w pewnym zakresie. Kiedy w ODP niezwykle wysoki poziom konsumpcji w Unii, obserwowany przez większość okresu badanego, znacznie się zmniejszył, sytuacja przemysłu unijnego, nadal narażonego na szkodliwy wpływ przywozu z ChRL po cenach dumpingowych, okazała się podatna na zagrożenie i niestabilna.

(99) Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie, został poddany ocenie w celu ustalenia, czy istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody.

2. Wielkość wywozu z Chin i ceny stosowane wobec państw trzecich

(100) Stwierdzono, że cena eksportowa chińskiej sprzedaży na rynkach innych państw trzecich była także niższa od tej stosowanej wobec UE (mniej więcej o 10 % do 20 % w poszczególnych latach w okresie badanym, z wyjątkiem 2007 r.). Eksporterzy z Chin sprzedawali

do państw niebędących członkami UE znaczne ilości, stanowiące ponad 80 % ich całkowitej sprzedaży eksportowej. Dlatego też uznano, że w przypadku wygaśnięcia środków producenci eksportujący z Chin mieliby motywację do przekierowania znacznej części wywozu przeznaczanego do innych państw trzecich na atrakcyjniejszy rynek unijny.

3. Wolne moce produkcyjne na rynku ChRL

- (101) Jak przedstawiono w motywach 34–42, dane zebrane w toku dochodzenia świadczą o tym, że w ChRL dostępne są znaczne wolne moce produkcyjne. Znalaziono wyraźne przesłanki świadczące o tym, że przy braku środków antydumpingowych znaczna część tych mocy mogłaby zostać wykorzystana w celu zwiększenia wywozu do Unii. Jest to potwierdzone zwłaszcza brakiem przesłanek świadczących o tym, że rynki państw trzecich lub rynek krajowy mogłyby przyjąć jakąkolwiek dodatkową produkcję w ChRL.

4. Wniosek

- (102) Przemysł unijny odczuwał przez wiele lat skutki przywozu po cenach dumpingowych z Chin i obecnie wciąż znajduje się w niestabilnej sytuacji gospodarczej.
- (103) Jak wykazano powyżej, dzięki obowiązującym środkom antydumpingowym sytuacja przemysłu unijnego po stosowaniu przez Chiny dumpingu poprawiła się. W ODP przemysł unijny znalazł się jednak w trudnej sytuacji gospodarczej, co było spowodowane w głównej mierze kryzysem gospodarczym. W tym kontekście narażenie przemysłu unijnego na przywóz po niskich cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, prawdopodobnie doprowadziłoby do dalszego zmniejszenia sprzedaży, udziału w rynku, cen sprzedaży, a co za tym idzie do pogorszenia jego sytuacji finansowej.
- (104) Ponadto, jak stwierdzono w motywie 56 powyżej, ustalono także, że fakt, iż cena sprzedaży stosowana przez chińskich producentów podcina ceny przemysłu unijnego średnio o prawie 11 %, wydaje się wskazywać na to, że przy braku środków chińscy producenci eksportujący będą prawdopodobnie wywozić produkt objęty postępowaniem na rynek unijny po cenach znacznie niższych niż te stosowane przez przemysł unijny.
- (105) W świetle ustaleń dochodzenia, tzn. wolnych mocy produkcyjnych w ChRL, stwierdzonych zakłóceń na rynku surowców, potencjału producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie, umożliwiającego im zwiększenie lub przekierowanie wywozu na rynek unijny, polityki cenowej Chin w innych państwach trzecich oraz większej atrakcyjności rynku unijnego, uchylenie środków wskazywałoby na prawo-

podobieństwo ponownego wystąpienia szkody. Biorąc pod uwagę obecny kryzys gospodarczy, konsekwencje ponownego wystąpienia szkody byłyby jeszcze poważniejsze.

F. INTERES UNII

1. Wprowadzenie

- (106) Zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy utrzymanie istniejących środków antydumpingowych nie zaszkodzi interesowi Unii jako całości. Interes Unii określono na podstawie analizy wszystkich zaangażowanych interesów, tj. interesu przemysłu unijnego, importerów oraz użytkowników.
- (107) Należy przypomnieć, że w poprzednich dochodzeniach wprowadzenie środków nie zostało uznane za działanie wbrew interesom Unii. Również fakt, że obecne dochodzenie to przegląd, a więc obejmuje ono analizę sytuacji, w której środki antydumpingowe już zastosowano, umożliwia ocenę jakiegokolwiek niekorzystnego wpływu aktualnie obowiązujących środków antydumpingowych na zainteresowane strony.
- (108) Na tej podstawie zbadano, czy mimo wniosków dotyczących prawdopodobieństwa kontynuacji dumpingu i ponownego wystąpienia szkody istnieją istotne powody pozwalające na stwierdzenie, że utrzymanie środków w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Unii.

2. Interes przemysłu unijnego

- (109) Mając na uwadze wnioski dotyczące sytuacji przemysłu unijnego przedstawione w motywach 89–97 powyżej i uwzględniając argumenty dotyczące analizy prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody przedstawione w motywach 102–105, można również uznać, że w razie dopuszczenia do wygaśnięcia ceł antydumpingowych prawdopodobnie nastąpiłoby poważne pogorszenie sytuacji finansowej przemysłu unijnego.
- (110) Stwierdza się, że utrzymanie środków działałoby na korzyść przemysłu unijnego, który powinien wtedy być w stanie zwiększyć wielkość oraz prawdopodobnie także ceny sprzedaży, uzyskując w ten sposób poziom zwrotu, który umożliwiłby dalsze inwestycje w nowe technologie w zakładach produkcyjnych. Zaprzestanie stosowania środków wstrzymałoby natomiast proces poprawy sytuacji przemysłu unijnego, co poważnie zagroziłoby jego rentowności i istnieniu, a co za tym idzie ograniczyłoby podaż i konkurencję na rynku.

3. Interes importerów/użytkowników produktu

- (111) Zgłosił się jeden użytkownik, który przedłożył odpowiedź na pytania zawarte w kwestionariuszu. Współpracujący użytkownik twierdził, że utrzymanie środków nie tylko nie będzie miało negatywnego wpływu na konkurencję na rynku unijnym, ale wręcz pozwoli sektorowi przetwórstwa na korzystanie z większej liczby dostawców konkurujących ze sobą po cenach rynkowych.

(112) Przypomina się także, że w poprzednich dochodzeniach ustalono, iż wpływ wprowadzenia środków nie będzie znaczący dla użytkowników ⁽¹⁾. Pomimo obowiązywania środków importerzy/użytkownicy w Unii w dalszym ciągu byli w stanie zaopatrywać się m.in. w ChRL. Brak jest przesłanek świadczących o tym, aby wystąpiły jakiegokolwiek trudności w znalezieniu innych źródeł. Uznaje się zatem, że utrzymanie środków antydumpingowych nie będzie raczej miało istotnego wpływu na importerów/użytkowników w Unii.

4. Wniosek

(113) Można oczekiwać, że utrzymanie środków pomoże przemysłowi unijnemu, a co za tym idzie będzie miało pozytywny wpływ na warunki konkurencji na rynku unijnym i zmniejszy ryzyko upadłości przedsiębiorstw oraz redukcji zatrudnienia.

(114) Można też oczekiwać, że utrzymanie środków przyniesie korzyści użytkownikom/importerom, wynikające z zachowania dużej liczby dostawców na rynku unijnym.

(115) W oparciu o powyższą analizę należy stwierdzić, że utrzymanie środków nie jest sprzeczne z interesem Unii.

G. ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

(116) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza się zalecić utrzymanie obowiązujących środków. Wyznaczono również termin, w którym strony mają możliwość

przedstawienia uwag dotyczących ujawnionych informacji. Przedstawione uwagi i komentarze, o ile były uzasadnione, zostały należycie uwzględnione.

(117) Z powyższych ustaleń wynika, zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, że środki antydumpingowe stosowane względem przywozu węgla wolframu, węgla wolframu z domieszką proszku metalicznego i stapianego węgla wolframu pochodzących z ChRL powinny zostać utrzymane. Przypomina się, że środki te mają formę cła *ad valorem*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz węgla wolframu, węgla wolframu z domieszką proszku metalicznego oraz stapianego węgla wolframu, objętych obecnie kodami CN 2849 90 30 i ex 3824 30 00 ⁽²⁾ (kod TARIC 3824 30 00 10), pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

2. Stawka cła, mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocenieniem dla produktów opisanych w ust. 1, wynosi 33 %.

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 marca 2011 r.

W imieniu Rady
MARTONYI J.
Przewodniczący

⁽¹⁾ Zob. motyw 101 rozporządzenia (WE) nr 2268/2004.

⁽²⁾ Cząstki są nieregularne i nie są sypkie w przeciwieństwie do cząstek „proszku gotowego do prasowania”, które są sferyczne lub mają kształt granulek, są jednolite i sypkie. Brak sypkości może być zmierzony i ustalony przy wykorzystaniu kalibrowanego lejka, np. sypkościomierza Halla zgodnie z normą ISO 4490.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 288/2011**z dnia 23 marca 2011 r.****dotyczące wykonania art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 16 ust. 1 i 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 2 marca 2011 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii.
- (2) W dniu 17 marca 2011 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję RB ONZ nr 1973 (2011), która rozszerzyła zakres środków

ograniczających nałożonych rezolucją RB ONZ nr 1970 (2011) oraz wprowadziła dodatkowe środki ograniczające wobec Libii.

- (3) Wykazy osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi, zamieszczone w załącznikach II i III do rozporządzenia (UE) nr 204/2011, należy odpowiednio zmienić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki II i III do rozporządzenia (UE) nr 204/2011 zastępują się odpowiednio tekstem znajdującym się w załącznikach I i II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 marca 2011 r.

W imieniu Rady
MARTONYI J.
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 3.3.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK II

Wykaz osób fizycznych i prawnych, podmiotów lub organów, o których mowa w art. 6 ust. 1**1. QADHAFI, Aisha Muammar**

Data urodzenia: 1978. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Córka Muammara QADHAFIEGO. Blisko związana z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

2. QADHAFI, Hannibal Muammar

Numer paszportu: B/002210. Data urodzenia: 20.9.1975. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

3. QADHAFI, Khamis Muammar

Data urodzenia: 1978. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem. Dowodzenie jednostkami wojskowymi biorącymi udział w tłumieniu demonstracji.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

4. QADHAFI, Muammar Mohammed Abu Minyar

Data urodzenia: 1942. Miejsce urodzenia: Syrta, Libia.

Przywódca rewolucji, najwyższy dowódca sił zbrojnych. Odpowiedzialność za nakazanie tłumienia demonstracji i przypadki łamania praw człowieka.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

5. QADHAFI, Mutassim

Data urodzenia: 1976. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Doradca ds. bezpieczeństwa narodowego. Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

6. QADHAFI, Saif al-Islam

Dyrektor w fundacji Qadhafiego. Numer paszportu: B014995. Data urodzenia: 25.6.1972. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia. Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem. Wystąpienia publiczne podlegające do przemocy wobec demonstrantów.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

7. DORDA, Abu Zayd Umar

Dyrektor w organizacji bezpieczeństwa zewnętrznego (External Security Organisation). Osoba popierająca reżim. Szef agencji wywiadu zewnętrznego.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

8. JABIR, Abu Bakr Yunis, generał dywizji

Data urodzenia: 1952. Miejsce urodzenia: Jalo, Libia.

Minister obrony. Całkowita odpowiedzialność za działania sił zbrojnych.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

9. MATUQ, Matuq Mohammed

Data urodzenia: 1956. Miejsce urodzenia: Khoms.

Sekretarz ds. usług publicznych. Wysoki rangą członek reżimu. Zaangażowany w działalność Komitetów Rewolucyjnych. W przeszłości zamieszany w tłumienie działalności dysydenckiej i przypadki przemocy.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

10. QADHAFI, Mohammed Muammar

Data urodzenia: 1970. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

11. QADHAFI, Saadi

Numer paszportu: 014797. Data urodzenia: 25.5.1973. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Dowódca sił specjalnych. Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem. Dowodzenie jednostkami wojskowymi biorącymi udział w tłumieniu demonstracji.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

12. QADHAFI, Saif al-Arab

Data urodzenia: 1982. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

13. AL-SENUSSI, Abdullah, pułkownik

Data urodzenia: 1949. Miejsce urodzenia: Sudan.

Dyrektor wywiadu wojskowego. Wywiad wojskowy był zamieszany w tłumienie demonstracji. W przeszłości podejrzewany również o udział w masakrze w więzieniu Abu Selim. Skazany zaocznie za zamach bombowy na samolot linii UTA. Szwagier Muammara QADHAFIEGO.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

Podmioty**1. Central Bank of Libya (Centralny Bank Libii)**

Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 10.3.2011)

2. Libyan Investment Authority

Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

alias: Libyan Arab Foreign Investment Company (LAFICO) 1 Fateh Tower Office No. 99, 22nd Floor, Borgaida Street, Tripoli, 1103 Libya

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 10.3.2011)

3. Libyan Foreign Bank

Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 10.3.2011)

4. Libya Africa Investment Portfolio

Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

Jamahiriya Street, LAP Building, PO Box 91330, Tripoli, Libya

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 10.3.2011)

5. Libyan National Oil Corporation

Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

Bashir Saadwi Street, Tripoli, Tarabulus, Libya

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK III

Wykaz osób fizycznych i prawnych, podmiotów lub organów, o których mowa w art. 6 ust. 2

	Nazwisko i imię	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
1.	ABDULHAFIZ, Mas'ud, pułkownik	Stanowisko: dowódca sił zbrojnych	3 miejsce w hierarchii dowódców sił zbrojnych. Istotna rola w wywiadzie wojskowym.	28.2.2011
2.	ABDUSSALAM, Abdussalam Mohammed	Stanowisko: dowódca oddziałów antyterrorystycznych w Organizacji Bezpieczeństwa Zewnętrznego. Data urodzenia: 1952 Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia	Znaczący członek Komitetu Rewolucyjnego. Bliski współpracownik Muammara QADHAFIEGO.	28.2.2011
3.	ABU SHAARIYA	Stanowisko: zastępca dowódcy w Organizacji Bezpieczeństwa Zewnętrznego	Znaczący członek reżimu. Szwagier Muammara QADHAFIEGO.	28.2.2011
4.	ASHKAL, Al-Barrani	Stanowisko: zastępca dyrektora wywiadu wojskowego	Wysoki rangą członek reżimu.	28.2.2011
5.	ASHKAL, Omar	Stanowisko: szef Ruchu Komitetów Rewolucyjnych Miejsce urodzenia: Syrta, Libia	Komitety Rewolucyjne były zaangażowane w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	28.2.2011
6.	AL-BAGHDADI, dr Abdulqader Mohammed	Stanowisko: szef biura łącznikowego Komitetów Rewolucyjnych. Nr paszportu: B010574 Data urodzenia: 1 lipca 1950 r.	Komitety Rewolucyjne były zaangażowane w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	28.2.2011
7.	DIBRI, Abdulqader Yusef	Stanowisko: szef ochrony osobistej Muammara QADHAFIEGO Data urodzenia: 1946 Miejsce urodzenia: Houn, Libia	Odpowiedzialny za bezpieczeństwo reżimu. W przeszłości kierował aktami przemocy wobec dysydentów.	28.2.2011
8.	QADHAF AL-DAM, Ahmed Mohammed	Data urodzenia: 1952 Miejsce urodzenia: Egipt	Kuzyn Muammara QADHAFIEGO. Uważa się, że od roku 1995 dowodzi elitarnym batalionem wojskowym odpowiedzialnym za ochronę osobistą Qadhafiego i że odgrywa kluczową rolę w Organizacji Bezpieczeństwa Zewnętrznego. Zaangażowany w planowanie operacji przeciwko libijskim dysydemtom za granicą i bezpośrednio zaangażowany w działalność terrorystyczną.	28.2.2011
9.	QADHAF AL-DAM, Sayyid Mohammed	Data urodzenia: 1948 Miejsce urodzenia: Syrta, Libia	Kuzyn Muammara QADHAFIEGO. W latach 80. XX wieku był zamieszany w kampanię zamachów na dysydentów i prawdopodobnie odpowiedzialny za liczne przypadki zabójstw w Europie. Uważa się również, że był zaangażowany w zakup broni.	28.2.2011
10.	AL-BARASSI, Safia Farkash	Data urodzenia: 1952 Miejsce urodzenia: Al Bayda, Libia	Żona Muammara QADHAFIEGO. Blisko związana z reżimem.	28.2.2011
11.	SALEH, Bachir	Data urodzenia: 1946 Miejsce urodzenia: Traghan	Szef gabinetu przywódcy. Blisko związany z reżimem.	28.2.2011
12.	TOHAMI, Khaled, generał	Data urodzenia: 1946 Miejsce urodzenia: Genzur	Dyrektor Biura Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Blisko związany z reżimem.	28.2.2011

	Nazwisko i imię	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
13.	FARKASH, Mohammed Boucharaya	Data urodzenia: 1 lipca 1949 r. Miejsce urodzenia: Al-Bayda	Dyrektor wywiadu w Biurze Bezpieczeństwa Zewnętrznego. Blisko związany z reżimem.	28.2.2011
14.	ZARTI, Mustafa	Data urodzenia: 29 marca 1970 r., obywatel Austrii (paszport nr P1362998, ważny od 6 listopada 2006 r. do 5 listopada 2016 r.)	Blisko związany z reżimem; wiceprezes „Libyan Investment Authority”, członek zarządu <i>National Oil Corporation</i> , prezes spółki naftowej „Tamoil” i wiceprezes banku <i>First Energy Bank</i> w Bahrajnie.	10.3.2011
15.	EL-KASSIM ZOUAI, Mohamed Abou		sekretarz generalny Powszechnego Kongresu Ludowego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
16.	AL-MAHMOUDI, Baghdadi		premier w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
17.	HIJAZI, Mohamad Mahmoud		minister zdrowia i środowiska w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
18.	ZLITNI, Abdelhaziz		minister planowania i finansów w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
19.	HOUEJ, Mohamad Ali		minister przemysłu, gospodarki i handlu w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
20.	AL-GAOUJ, Abdelmajid		minister rolnictwa i zasobów zwierzęcych i morskich w rządzie pułkownika Qadhafiego.	21.3.2011
21.	AL-CHARIF, Ibrahim Zarroug		minister spraw społecznych w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
22.	FAKHIRI, Abdelkebir Mohamad		minister edukacji, szkolnictwa wyższego i badań w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
23.	ZIDANE, Mohamad Ali		minister transportu w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
24.	KOUSSA, Moussa Mohamad		minister spraw zagranicznych w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
25.	MANSOUR, Abdallah		bliski współpracownik pułkownika Qadhafiego, pierwszoplanowa rola w służbach bezpieczeństwa; były dyrektor radia i telewizji; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011

Podmioty

	Nazwa	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
1.	Libyan Housing and Infrastructure Board (HIB)	Tajora, Tripolis, Libia Numer ustawy: 60/2006 uchwalona przez Powszechny Komitet Ludowy Libii Tel.: +218 21 369 1840, Faks: +218 21 369 6447 http://www.hib.org.ly	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.	10.3.2011
2.	Economic and Social Development Fund (ESDF)	Qaser Bin Ghasher road Salaheddine Cross - BP: 93599 Libya-Tripoli Telefon: +218 21 490 8893 - Faks: +218 21 491 8893 - e-mail: info@esdf.ly	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego; potencjalne źródło jego finansowania.	21.3.2011
3.	Libyan Arab African Investment Company (LAAICO)	Strona internetowa: http://www.laico.com Spółka założona w roku 1981. 76351 Janzour-Libya. 81370 Tripoli-Libya Tel.: 00 218 (21) 4890146 - 4890586 - 4892613 Faks: 00 218 (21) 4893800 - 4891867 e-mail: info@laico.com	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego; potencjalne źródło jego finansowania.	21.3.2011
4.	Gaddafi International Charity and Development Foundation	Dane kontaktowe administracji: Hay Alandalus - Jian St. - Tripoli - PoBox: 1101 - LIBYE Telefon: (+218) 214778301 - Faks: (+218) 214778766; e-mail: info@gicdf.org	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego; potencjalne źródło jego finansowania.	21.3.2011
5.	Fundacja Waatassimou	Z siedzibą w Tripolisie.	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego; potencjalne źródło jego finansowania.	21.3.2011
6.	Centralne biuro libijskiego radia i telewizji	Dane kontaktowe: Tel.: 00 218 21 444 59 26; 00 21 444 59 00; Faks: 00 218 21 340 21 07 http://www.ljbc.net ; e-mail: info@ljbc.net	Publiczne podżeganie do nienawiści i przemocy przez udział w kampaniach dezinformacyjnych dotyczących stosowania przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
7.	Oddziały straży rewolucji		Zaangażowanie w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
8.	National Commercial Bank	Orouba Street AlBayda, Libya Tel.: +218 21-361-2429 Faks: +218 21-446-705 www.ncb.ly	National Commercial Bank jest bankiem komercyjnym w Libii. Bank ten został utworzony w roku 1970 i ma siedzibę w Al-Bajdzie w Libii. Ma oddziały w Trypolisie i w Al-Bajdzie, obsługuje także filie w Libii. W 100 % należy do rządu; potencjalne źródło finansowania reżimu.	21.3.2011

	Nazwa	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
9.	Gumhouria Bank	Gumhouria Bank Building Omar Al Mukhtar Avenue Giaddal Omer Al Moukhtar P.O. Box 685 Tarabulus Tripoli Libya Tel.: +218 21-333-4035 +218 21-444-2541 +218 21-444-2544 +218 21-333-4031 Faks: +218 21-444-2476 +218 21-333-2505 e-mail: info@gumhouria-bank.com.ly Strona internetowa: www.gumhouria-bank.com.ly	Gumhouria Bank jest bankiem komercyjnym w Libii. Bank ten został utworzony w roku 2008 przez połączenie banków Al Ummah i Gumhouria. W 100 % należy do rządu; potencjalne źródło finansowania reżimu.	21.3.2011
10.	Sahara Bank	Sahara Bank Building First of September Street P.O. Box 270 Tarabulus Tripoli Libya Tel.: +218 21-379-0022 Faks: +218 21-333-7922 e-mail: info@saharabank.com.ly Strona internetowa: www.saharabank.com.ly	Sahara Bank jest bankiem komercyjnym w Libii. W 81 % należy do rządu; potencjalne źródło finansowania reżimu.	21.3.2011
11.	Azzawia (Azawiya) Refining	P.O. Box 6451 Tripoli Libya +218 023 7976 26778 http://www.arc.com.ly	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011
12.	Ras Lanuf Oil and Gas Processing Company (RASCO)	Ras Lanuf Oil and Gas Processing Company Building Ras Lanuf City P.O. Box 2323 Libya Tel.: +218 21-360-5171 +218 21-360-5177 +218 21-360-5182 Faks: +218 21-360-5174 E-mail: info@raslanuf.ly Strona internetowa: www.raslanuf.ly	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011
13.	Brega	Siedziba główna: Azzawia / coast road P.O. Box Azzawia 16649 Tel.: 2 – 625021-023 / 3611222 Faks: 3610818 Teleks: 30460 / 30461 / 30462	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011
14.	Sirte Oil Company	Sirte Oil Company Building Marsa Al Brega Area P.O. Box 385 Tarabulus Tripoli Libya Tel.: +218 21-361-0376 +218 21-361-0390 Faks: +218 21-361-0604 +218 21-360-5118 E-mail: info@soc.com.ly Strona internetowa: www.soc.com.ly	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011

	Nazwa	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
15.	Waha Oil Company	Waha Oil Company Office Location: Off Airport Road Tripoli Tarabulus Libya Postal Address: P.O. Box 395 Tripoli Libya Tel.: +218 21-3331116 Faks: +218 21-3337169 Teleks: 21058	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 289/2011**z dnia 23 marca 2011 r.****w sprawie sprostowania węgierskiej wersji językowej rozporządzenia (UE) nr 1272/2009 ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zakupu i sprzedaży produktów rolnych w ramach interwencji publicznej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 43 lit. a), aa), c), d), f), j), k) oraz l) w związku z art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Węgierska wersja językowa rozporządzenia Komisji (UE) nr 1272/2009 ⁽²⁾ zawiera dwa błędy, które muszą zostać sprostowane ze skutkiem od daty rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (UE) nr 1272/2009.

- (2) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

(Dotyczy tylko węgierskiej wersji językowej.)

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 marca 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 marca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 349 z 29.12.2009, s. 1.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 290/2011**z dnia 23 marca 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 24 marca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 marca 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	ET	73,9
	IL	82,8
	MA	53,7
	TN	115,9
	TR	81,7
	ZZ	81,6
0707 00 05	EG	170,1
	TR	147,0
	ZZ	158,6
0709 90 70	MA	39,2
	TR	109,9
	ZZ	74,6
0805 10 20	EG	54,1
	IL	78,1
	MA	53,8
	TN	51,1
	TR	74,0
	ZZ	62,2
0805 50 10	EG	66,4
	MA	45,2
	TR	53,6
	ZZ	55,1
0808 10 80	AR	91,7
	BR	88,0
	CA	88,7
	CL	99,7
	CN	84,0
	MK	50,2
	US	143,1
	UY	66,1
	ZA	98,4
	ZZ	90,0
0808 20 50	AR	92,8
	CL	83,9
	CN	56,3
	US	79,9
	ZA	97,0
	ZZ	82,0

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA RADY 2011/178/WPZiB

z dnia 23 marca 2011 r.

zmieniająca decyzję 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 28 lutego 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii⁽¹⁾, wdrażającą rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych („rezolucja RB ONZ”) nr 1970 (2011).
- (2) W dniu 17 marca 2011 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję RB ONZ nr 1973 (2011), która rozszerzyła zakres środków ograniczających nałożonych rezolucją RB ONZ nr 1970 (2011) oraz wprowadziła dodatkowe środki ograniczające wobec Libii.
- (3) Należy odpowiednio zmienić decyzję 2011/137/WPZiB.
- (4) Unia powinna podjąć dalsze działania, aby wprowadzić w życie niektóre środki,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2011/137/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 3a

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki służące niedopuszczeniu do lotów statków powietrznych pod ich jurysdykcją w przestrzeni powietrznej Libii, z uwagi na potrzebę zapewnienia pomocy w ochronie ludności cywilnej.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do lotów, których jedynym celem jest cel humanitarny, taki jak dostawa pomocy lub ułatwianie takiej dostawy, w tym zaopatrzenia medycznego, pomocy w zakresie żywności, pracowników organizacji humanitarnych i pomocy związanej z ich działalnością, lub ewakuacja cudzoziemców z Libii, ani też nie ma zastosowania do lotów, na które zezwala pkt 4 lub 8 rezolucji RB ONZ nr 1973 (2011), ani do innych lotów, które są przez państwa członkowskie działające w ramach upoważnienia przyznanego w pkt 8 rezolucji RB ONZ nr 1973 (2011) uznawane za niezbędne dla dobra ludności Libii.”;

2) art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie, w porozumieniu ze swoimi organami krajowymi oraz zgodnie z prawem krajowym i z prawem międzynarodowym, w szczególności z prawem morza i ze stosownymi umowami międzynarodowymi dotyczącymi lotnictwa cywilnego, dokonują na swoim terytorium, w tym w swoich portach morskich i lotniczych oraz na pełnym morzu, inspekcji statków i statków powietrznych zmierzających do Libii lub opuszczających ten kraj, jeżeli państwa te posiadają informacje dające uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że ładunek takich statków i statków powietrznych zawiera produkty, których dostawa, sprzedaż, przekazywanie lub eksport są zakazane na mocy niniejszej decyzji.”;

3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 4a

1. Państwa członkowskie odmawiają zgody wszelkim statkom powietrznym zarejestrowanym w Libii lub będącym własnością obywateli lub przedsiębiorstw libijskich bądź przez nich kontrolowanych na start z ich terytorium, lądowanie na ich terytorium lub przelot nad ich terytorium, chyba że dany lot został wcześniej zatwierdzony przez Komitet Sankcji lub też w przypadku lądowania awaryjnego.

2. Państwa członkowskie odmawiają zgody wszelkim statkom powietrznym na start z ich terytorium, lądowanie na ich terytorium lub przelot nad ich terytorium, jeżeli posiadają informacje dające uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że takie statki powietrzne transportują produkty, których dostawa, sprzedaż, przekazywanie lub eksport są zakazane na mocy niniejszej decyzji, w tym uzbrojony najemny personel wojskowy, z wyjątkiem przypadku lądowania awaryjnego.”;

4) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, by zapobiec wjazdowi na ich terytorium lub przejazdowi przez nie:

a) osób wymienionych w załączniku I do rezolucji RB ONZ nr 1970 (2011), jak również dodatkowych osób wskazanych przez Radę Bezpieczeństwa lub przez Komitet zgodnie z pkt 22 rezolucji RB ONZ nr 1970 (2011) oraz pkt 23 rezolucji RB ONZ nr 1973 (2011), zgodnie z wykazem znajdującym się w załączniku I do niniejszej decyzji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 3.3.2011, s. 53.

b) osób niewymienionych w załączniku I do niniejszej decyzji uczestniczących w zlecaniu i kontrolowaniu dopuszczania się poważnego łamania praw człowieka w stosunku do osób w Libii lub w inny sposób w kierowaniu takimi działaniami lub zamieszanych w takie działania, w tym przez uczestniczenie lub zaangażowanie w planowanie, dowodzenie, zlecenie lub prowadzenie ataków z pogwałceniem prawa międzynarodowego, w tym bombardowań z powietrza, wobec ludności cywilnej i obiektów cywilnych, lub osób działających na rzecz lub w imieniu wspomnianych osób lub pod ich kierunkiem, zgodnie z wykazem znajdującym się w załączniku II do niniejszej decyzji.”;

5) art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wszelkie środki finansowe, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze posiadane lub kontrolowane – bezpośrednio lub pośrednio – przez:

a) osoby i podmioty wymienione w załączniku II do rezolucji RB ONZ nr 1970 (2011) oraz dodatkowe osoby i podmioty wskazane przez Radę Bezpieczeństwa lub przez Komitet zgodnie z pkt 22 rezolucji RB ONZ nr 1970 (2011) oraz pkt 19 i 23 rezolucji RB ONZ nr 1973 (2011), zgodnie z wykazem znajdującym się w załączniku III do niniejszej decyzji;

b) osoby i podmioty niewymienione w załączniku III do niniejszej decyzji uczestniczące w zlecaniu i kontrolowaniu dopuszczania się poważnego łamania praw człowieka w stosunku do osób w Libii lub w inny sposób w kierowaniu takimi działaniami lub zamieszane w takie działania, w tym przez uczestniczenie lub zaangażowanie w planowanie, dowodzenie, zlecenie lub prowadzenie ataków z pogwałceniem prawa międzynarodowego, w tym bombardowań z powietrza, wobec ludności cywilnej i obiektów cywilnych, lub przez władze Libii, lub przez osoby i podmioty, które naruszały lub pomagały naruszać postanowienia rezolucji RB ONZ nr 1970 (2011) lub przepisy niniejszej decyzji, lub przez osoby lub podmioty działające na rzecz lub w imieniu wspomnianych osób lub pod ich kierunkiem, lub przez podmioty będące ich własnością lub przez nie kontrolowane lub przez osoby i podmioty wymienione w załączniku III, zgodnie z wykazem znajdującym się w załączniku IV do niniejszej decyzji;

zostają zamrożone.”;

6) w art. 6 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. W przypadku osób i podmiotów wymienionych w załączniku IV do niniejszej decyzji możliwe jest również zwolnienie w odniesieniu do środków finansowych i zasobów gospodarczych, które są niezbędne do celów humanitarnych, takich jak dostawa pomocy lub ułatwienie takiej dostawy, w tym zaopatrzenia medycznego, pomocy w zakresie żywności, dostarczania elektryczności, pracowników organizacji humanitarnych i pomocy związanej z ich działalnością, lub ewakuacji cudzoziemców z Libii.”;

7) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Państwa członkowskie wymagają od swoich obywateli, osób podlegających ich jurysdykcji i przedsiębiorstw, które są zarejestrowane na ich terytorium lub podlegają ich jurysdykcji, aby zachowywały czujność podczas prowadzenia interesów z podmiotami zarejestrowanymi w Libii lub podlegającymi jurysdykcji Libii oraz osobami fizycznymi i podmiotami działającymi w ich imieniu lub pod ich kierunkiem oraz podmiotami będącymi ich własnością lub przez nie kontrolowanymi, w celu zapobiegania interesom, które mogłyby przyczyniać się do przemocy i użycia siły wobec ludności cywilnej.”.

Artykuł 2

Załączniki I, II, III i IV do decyzji 2011/137/WPZiB zastępują się odpowiednio tekstem znajdującym się w załącznikach I, II, III i IV do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 marca 2011 r.

W imieniu Rady
MARTONYI J.
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz osób, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. a)**1. AL-BAGHDADI, Dr Abdulqader Mohammed**

Numer paszportu: B010574. Data urodzenia: 1.7.1950.

Szef biura łącznikowego Komitetów Rewolucyjnych. Komitety te były zamieszane w przypadki przemocy wobec demonstrantów.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

2. DIBRI, Abdulqader Yusef

Data urodzenia: 1946. Miejsce urodzenia: Houn, Libia.

Szef ochrony osobistej Muammara QADHAFIEGO. Odpowiedzialny za bezpieczeństwo reżimu. W przeszłości przypadki przemocy wobec dysydentów.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

3. DORDA, Abu Zayd Umar

Dyrektor w organizacji bezpieczeństwa zewnętrznego. Osoba popierająca reżim. Szef agencji wywiadu zewnętrznego.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

4. JABIR, Abu Bakr Yunis, generał dywizji

Data urodzenia: 1952. Miejsce urodzenia: Jalo, Libia.

Minister obrony. Całościowa odpowiedzialność za działania sił zbrojnych.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

5. MATUQ, Matuq Mohammed

Data urodzenia: 1956. Miejsce urodzenia: Khoms.

Sekretarz ds. usług komunalnych. Wysoki rangą członek reżimu. Zaangażowany w działalność Komitetów Rewolucyjnych. W przeszłości zamieszany w tłumienie działalności dysydenckiej i przypadki przemocy.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

6. QADHAF AL-DAM, Sayyid Mohammed

Data urodzenia: 1948. Miejsce urodzenia: Syrta, Libia.

Kuzyn Muammara QADHAFIEGO. W latach 80. XX wieku Sayyid był zamieszany w kampanię zamachów na dysydentów i prawdopodobnie odpowiedzialny za liczne przypadki śmierci w Europie. Uważa się również, że był zaangażowany w zakup broni.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

7. QADHAFI, Aisha Muammar

Data urodzenia: 1978. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Córka Muammara QADHAFIEGO. Blisko związana z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

8. QADHAFI, Hannibal Muammar

Numer paszportu: B/002210. Data urodzenia: 20.9.1975. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

9. QADHAFI, Khamis Muammar

Data urodzenia: 1978. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem. Dowódca zbrojnych oddziałów biorących udział w tłumieniu demonstracji.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

10. QADHAFI, Mohammed Muammar

Data urodzenia: 1970. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

11. QADHAFI, Muammar Mohammed Abu Minyar

Data urodzenia: 1942. Miejsce urodzenia: Syrta, Libia.

Przywódca rewolucji, najwyższy dowódca sił zbrojnych. Odpowiedzialny za nakazanie tłumienia demonstracji i przypadki łamania praw człowieka.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

12. QADHAFI, Mutassim

Data urodzenia: 1976. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Doradca ds. bezpieczeństwa narodowego. Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

13. QADHAFI, Saadi

Numer paszportu: 014797. Data urodzenia: 25.5.1973. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Dowódca sił specjalnych. Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem. Dowódca zbrojnych oddziałów biorących udział w tłumieniu demonstracji.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

14. QADHAFI, Saif al-Arab

Data urodzenia: 1982. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

15. QADHAFI, Saif al-Islam

Numer paszportu: B014995. Data urodzenia: 25.6.1972. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Dyrektor w fundacji Qadhafiego. Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem. Wystąpienia publiczne podżegające do przemocy wobec demonstrantów.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

16. AL-SENUSSI, Abdullah, pułkownik

Data urodzenia: 1949. Miejsce urodzenia: Sudan.

Dyrektor wywiadu wojskowego. Wywiad wojskowy był zamieszany w tłumienie demonstracji. W przeszłości podejrzewany również o udział w masakrze w więzieniu Abu Selim. Skazany zaocznie za atak bombowy na samolot linii UTA. Szwagier Muammara QADHAFIEGO.

Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

17. AL QADHAFI, Quren Salih Quren

Ambasador Libii w Czadzie. Opuścił Czad i udał się do okręgu Sabha. Bezpośrednio zaangażowany w rekrutowanie najemników reżimu i koordynowanie ich działań.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011

18. AL KUNI, Amid Husain, pułkownik

Gubernator okręgu Ghat (południowa część Libii). Bezpośrednio zaangażowany w rekrutowanie najemników.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK II

Wykaz osób, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b)

	Nazwisko i imię	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
1.	ABDULHAFIZ, Mas'ud, pułkownik	Stanowisko: dowódca sił zbrojnych	3. miejsce w hierarchii dowódców sił zbrojnych; istotna rola w wywiadzie wojskowym.	28.2.2011
2.	ABDUSSALAM, Abdussalam Mohammed	Stanowisko: dowódca oddziałów antyterrorystycznych Organizacji Bezpieczeństwa Zewnętrznego. Data urodzenia: 1952 Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia	znaczący członek Komitetu Rewolucyjnego; bliski współpracownik Muammara QADHAFIEGO.	28.2.2011
3.	ABU SHAARIYA	Stanowisko: zastępca dowódcy Organizacji Bezpieczeństwa Zewnętrznego	znaczący członek reżimu; szwagier Muammara QADHAFIEGO.	28.2.2011
4.	ASHKAL, Al-Barrani	Stanowisko: zastępca dyrektora wywiadu wojskowego	wysoki rangą członek reżimu.	28.2.2011
5.	ASHKAL, Omar	Stanowisko: szef Ruchu Komitetów Rewolucyjnych Miejsce urodzenia: Syrta, Libia	Komitety Rewolucyjne były zaangażowane w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	28.2.2011
6.	QADHAF AL-DAM, Ahmed Mohammed	Data urodzenia: 1952 Miejsce urodzenia: Egipt	kuzyn Muammara QADHAFIEGO. Uważa się, że od roku 1995 dowodzi elitarnym batalionem wojskowym odpowiedzialnym za ochronę osobistą Qadhafiego i że odgrywa kluczową rolę w Organizacji Bezpieczeństwa Zewnętrznego. Zaangażowany w planowanie operacji przeciwko libijskim dysydemtom za granicą i bezpośrednio zaangażowany w działalność terrorystyczną.	28.2.2011
7.	AL-BARASSI, Safia Farkash	Data urodzenia: 1952 Miejsce urodzenia: Al Bayda, Libia	żona Muammara QADHAFIEGO; blisko związana z reżimem.	28.2.2011
8.	SALEH, Bachir	Data urodzenia: 1946 Miejsce urodzenia: Traghen	szef gabinetu przywódcy; blisko związany z reżimem.	28.2.2011
9.	TOHAMI, Khaled, generał	Data urodzenia: 1946 Miejsce urodzenia: Genzur	dyrektor Biura Bezpieczeństwa Wewnętrznego; blisko związany z reżimem.	28.2.2011
10.	FARKASH, Mohammed Boucharaya	Data urodzenia: 1 lipca 1949 Miejsce urodzenia: Al-Bayda	dyrektor wywiadu w Biurze Bezpieczeństwa Zewnętrznego; blisko związany z reżimem.	28.2.2011

	Nazwisko i imię	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
11.	EL-KASSIM ZOUAI, Mohamed Abou		sekretarz generalny Powszechnego Kongresu Ludowego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
12.	AL-MAHMOUDI, Baghdadi		premier w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
13.	HIJAZI, Mohamad Mahmoud		minister zdrowia i środowiska w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
14.	ZLITNI, Abdelhaziz	Data urodzenia: 1935	minister planowania i finansów w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
15.	HOUEJ, Mohamad Ali	Data urodzenia: 1949. Miejsce urodzenia: Al-Azizia (okolice Trypolisu)	minister przemysłu, gospodarki i handlu w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
16.	AL-GAOU, Abdelmajid		minister rolnictwa i zasobów zwierzęcych i morskich w rządzie pułkownika Qadhafiego.	21.3.2011
17.	AL-CHARIF, Ibrahim Zarroug		minister spraw społecznych w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
18.	FAKHIRI, Abdelkebir Mohamad		minister edukacji, szkolnictwa wyższego i badań w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
19.	ZIDANE, Mohamad Ali		minister transportu w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
20.	KOUSSA, Moussa Mohamad		minister spraw zagranicznych w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
21.	MANSOUR, Abdallah		bliski współpracownik pułkownika Qadhafiego, pierwszoplanowa rola w służbach bezpieczeństwa; były dyrektor radia i telewizji; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011"

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK III

Wykaz osób i podmiotów, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a)**1. QADHAFI, Aisha Muammar**

Data urodzenia: 1978. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.
Córka Muammara QADHAFIEGO. Blisko związana z reżimem.
Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

2. QADHAFI, Hannibal Muammar

Numer paszportu: B/002210. Data urodzenia: 20.9.1975. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.
Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.
Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

3. QADHAFI, Khamis Muammar

Data urodzenia: 1978. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.
Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem. Dowodzenie jednostkami wojskowymi biorącymi udział w tłumieniu demonstracji.
Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

4. QADHAFI, Muammar Mohammed Abu Minyar

Data urodzenia: 1942. Miejsce urodzenia: Syrta, Libia.
Przywódca rewolucji, najwyższy dowódca sił zbrojnych. Odpowiedzialny za nakazanie tłumienia demonstracji i przypadki łamania praw człowieka.
Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

5. QADHAFI, Mutassim

Data urodzenia: 1976. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.
Doradca ds. bezpieczeństwa narodowego. Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.
Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

6. QADHAFI, Saif al-Islam

Dyrektor w fundacji Qadhafiego. Numer paszportu: B014995. Data urodzenia: 25.6.1972. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia. Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem. Wystąpienia publiczne podlegające do przemocy wobec demonstrantów.
Data dodania do wykazu ONZ: 26.2.2011.

7. DORDA, Abu Zayd Umar

Dyrektor w organizacji bezpieczeństwa zewnętrznego (External Security Organisation). Osoba popierająca reżim. Szef agencji wywiadu zewnętrznego.
Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

8. JABIR, Abu Bakr Yunis, generał dywizji

Data urodzenia: 1952. Miejsce urodzenia: Jalo, Libia.
Minister obrony. Całościowa odpowiedzialność za działania sił zbrojnych.
Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

9. MATUQ, Matuq Mohammed

Data urodzenia: 1956. Miejsce urodzenia: Khoms.
Sekretarz ds. usług komunalnych. Wysoki rangą członek reżimu. Zaangażowany w działalność Komitetów Rewolucyjnych. W przeszłości zamieszany w tłumienie działalności dysydenckiej i przypadki przemocy.
Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

10. QADHAFI, Mohammed Muammar

Data urodzenia: 1970. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

11. QADHAFI, Saadi

Stanowisko: Dowódca sił specjalnych

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem. Dowodzenie jednostkami wojskowymi biorącymi udział w tłumieniu demonstracji.

Data urodzenia: 25.5.1973. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia. Numer paszportu: 014797.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

12. QADHAFI, Saif al-Arab

Syn Muammara QADHAFIEGO. Blisko związany z reżimem.

Data urodzenia: 1982. Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

13. AL-SENUSSI, Abdullah, pułkownik

Data urodzenia: 1949. Miejsce urodzenia: Sudan.

Dyrektor wywiadu wojskowego. Wywiad wojskowy był zamieszany w tłumienie demonstracji. W przeszłości podejrzewany również o udział w masakrze w więzieniu Abu Selim. Skazany zaocznie za zamach bombowy na samolot linii UTA. Szwagier Muammara QADHAFIEGO.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 28.2.2011)

Podmioty**1. Central Bank of Libya (Centralny Bank Libii)**

Podmiot kontrolowany przez Muammara QADHAFIEGO i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 10.3.2011)

2. Libyan Investment Authority

Podmiot kontrolowany przez Muammara QADHAFIEGO i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

alias: Libyan Arab Foreign Investment Company (LAFICO) 1 Fateh Tower Office No. 99, 22nd Floor, Borgaida Street, Tripoli, 1103 Libya

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 10.3.2011)

3. Libyan Foreign Bank

Podmiot kontrolowany przez Muammara QADHAFIEGO i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 10.3.2011)

4. Libya Africa Investment Portfolio

Podmiot kontrolowany przez Muammara QADHAFIEGO i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

Jamahiriya Street, LAP Building, PO Box 91330, Tripoli, Libya

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011 (data dodania do wykazu UE: 10.3.2011)

5. Libyan National Oil Corporation

Podmiot kontrolowany przez Muammara QADHAFIEGO i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.

Bashir Saadwi Street, Tripoli, Tarabulus, Libya

Data dodania do wykazu ONZ: 17.3.2011"

ZAŁĄCZNIK IV

„ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz osób i podmiotów, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b)

	Nazwisko i imię	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
1.	ABDULHAFIZ, Mas'ud, pułkownik	Stanowisko: dowódca sił zbrojnych	3 miejsce w hierarchii dowódców sił zbrojnych. Istotna rola w wywiadzie wojskowym.	28.2.2011
2.	ABDUSSALAM, Abdussalam Mohammed	Stanowisko: dowódca oddziałów antyterrorystycznych w Organizacji Bezpieczeństwa Zewnętrznego. Data urodzenia: 1952 Miejsce urodzenia: Trypolis, Libia	Znaczący członek Komitetu Rewolucyjnego. Bliski współpracownik Muammara QADHAFIEGO.	28.2.2011
3.	ABU SHAARIYA	Stanowisko: zastępca dowódcy w Organizacji Bezpieczeństwa Zewnętrznego	Znaczący członek reżimu. Szwagier Muammara QADHAFIEGO.	28.2.2011
4.	ASHKAL, Al-Barrani	Stanowisko: zastępca dyrektora wywiadu wojskowego	Wysoki rangą członek reżimu.	28.2.2011
5.	ASHKAL, Omar	Stanowisko: szef Ruchu Komitetów Rewolucyjnych Miejsce urodzenia: Syrta, Libia	Komitety Rewolucyjne były zaangażowane w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	28.2.2011
6.	AL-BAGHDADI, dr Abdulqader Mohammed	Stanowisko: szef biura łącznikowego Komitetów Rewolucyjnych. Nr paszportu: B010574 Data urodzenia: 1 lipca 1950 r.	Komitety Rewolucyjne były zaangażowane w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	28.2.2011
7.	DIBRI, Abdulqader Yusef	Stanowisko: szef ochrony osobistej Muammara QADHAFIEGO Data urodzenia: 1946 Miejsce urodzenia: Houn, Libia	Odpowiedzialny za bezpieczeństwo reżimu. W przeszłości kierował aktami przemocy wobec dysydentów.	28.2.2011
8.	QADHAF AL-DAM, Ahmed Mohammed	Data urodzenia: 1952 Miejsce urodzenia: Egipt	Kuzyn Muammara QADHAFIEGO. Uważa się, że od roku 1995 dowodzi elitarnym batalionem wojskowym odpowiedzialnym za ochronę osobistą Qadhafiego i że odgrywa kluczową rolę w Organizacji Bezpieczeństwa Zewnętrznego. Zaangażowany w planowanie operacji przeciwko libijskim dysydentom za granicą i bezpośrednio zaangażowany w działalność terrorystyczną.	28.2.2011
9.	QADHAF AL-DAM, Sayyid Mohammed	Data urodzenia: 1948 Miejsce urodzenia: Syrta, Libia	Kuzyn Muammara QADHAFIEGO. W latach 80. XX wieku był zamieszany w kampanię zamachów na dysydentów i prawdopodobnie odpowiedzialny za liczne przypadki zabójstw w Europie. Uważa się również, że był zaangażowany w zakup broni.	28.2.2011
10.	AL-BARASSI, Safia Farkash	Data urodzenia: 1952 Miejsce urodzenia: Al Bayda, Libia	Żona Muammara QADHAFIEGO. Blisko związana z reżimem.	28.2.2011
11.	SALEH, Bachir	Data urodzenia: 1946 Miejsce urodzenia: Traghén	Szef gabinetu przywódcy. Blisko związany z reżimem.	28.2.2011

	Nazwisko i imię	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
12.	TOHAMI, Khaled, generał	Data urodzenia: 1946 Miejsce urodzenia: Genzur	Dyrektor Biura Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Blisko związany z reżimem.	28.2.2011
13.	FARKASH, Mohammed Boucharaya	Data urodzenia: 1 lipca 1949 r. Miejsce urodzenia: Al-Bayda	Dyrektor wywiadu w Biurze Bezpieczeństwa Zewnętrznego. Blisko związany z reżimem.	28.2.2011
14.	ZARTI, Mustafa	Data urodzenia: 29 marca 1970 r., obywatel Austrii (paszport nr P1362998, ważny od 6 listopada 2006 r. do 5 listopada 2016 r.)	Blisko związany z reżimem; wiceprezes „Libyan Investment Authority”, członek zarządu <i>National Oil Corporation</i> i wiceprezes banku <i>First Energy Bank</i> w Bahrajnie.	10.3.2011
15.	EL-KASSIM ZOULI, Mohamed Abou		sekretarz generalny Powszechnego Kongresu Ludowego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
16.	AL-MAHMOUDI, Baghdadi		premier w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
17.	HIJAZI, Mohamad Mahmoud		minister zdrowia i środowiska w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
18.	ZLITNI, Abdelhaziz	Data urodzenia: 1935	minister planowania i finansów w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
19.	HOUEJ, Mohamad Ali	Data urodzenia: 1949. Miejsce urodzenia: Al-Azizia (okolice Trypolisu)	minister przemysłu, gospodarki i handlu w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
20.	AL-GAOUUD, Abdelmajid		minister rolnictwa i zasobów zwierzęcych i morskich w rządzie pułkownika Qadhafiego.	21.3.2011
21.	AL-CHARIF, Ibrahim Zarroug		minister spraw społecznych w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
22.	FAKHIRI, Abdelkebir Mohamad		minister edukacji, szkolnictwa wyższego i badań w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
23.	ZIDANE, Mohamad Ali		minister transportu w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
24.	KOUSSA, Moussa Mohamad		minister spraw zagranicznych w rządzie pułkownika Qadhafiego; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011

	Nazwisko i imię	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
25.	MANSOUR, Abdallah		bliski współpracownik pułkownika Qadhafiego, pierwszoplanowa rola w służbach bezpieczeństwa; były dyrektor radia i telewizji; zaangażowany w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011

Podmioty

	Nazwa	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
1.	Libyan Housing and Infrastructure Board (HIB)	Tajora, Tripolis, Libia Numer ustawy: 60/2006 uchwalona przez Powszechny Komitet Ludowy Libii Tel.: +218 21 369 1840, Faks: +218 21 369 6447 http://www.hib.org.ly	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego i jego rodzinę; potencjalne źródło finansowania reżimu.	10.3.2011
2.	Economic and Social Development Fund (ESDF)	Qaser Bin Ghasher road Salaheddine Cross - BP: 93599 Libya-Tripoli Telefon: +218 21 490 8893 Faks: +218 21 491 8893 E-mail: info@esdf.ly	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego; potencjalne źródło jego finansowania.	21.3.2011
3.	Libyan Arab African Investment Company (LAAICO)	Strona internetowa: http://www.laico.com Spółka założona w roku 1981. 76351 Janzour-Libya. 81370 Tripoli-Libya Tel.: 00 218 (21) 4890146 – 4890586 – 4892613 Faks: 00 218 (21) 4893800 - 4891867 E-mail: info@laico.com	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego; potencjalne źródło jego finansowania.	21.3.2011
4.	Gaddafi International Charity and Development Foundation	Dane kontaktowe administracji: Hay Alandalus – Jian St. – Tripoli – PoBox : 1101 – LIBYE Telefon: (+218) 214778301 – Faks: (+218) 214778766; e-mail: info@gicdf.org	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego; potencjalne źródło jego finansowania.	21.3.2011
5.	Fundacja Waatassimou	Z siedzibą w Tripolisie.	Kontrolowany przez reżim Muammara Qadhafiego; potencjalne źródło jego finansowania.	21.3.2011
6.	Centralne biuro libijskiego radia i telewizji	Dane kontaktowe: Tel.: 00 218 21 444 59 26; 00 21 444 59 00 Faks: 00 218 21 340 21 07 http://www.ljbc.net ; e-mail: info@ljbc.net	Publiczne podżeganie do nienawiści i przemocy przez udział w kampaniach dezinformacyjnych dotyczących stosowania przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
7.	Oddziały straży rewolucji		Zaangażowanie w stosowanie przemocy wobec demonstrantów.	21.3.2011
8.	National Commercial Bank	Orouba Street AlBayda, Libya Tel.: +218 21-361-2429 Faks: +218 21-446-705 www.ncb.ly	National Commercial Bank jest bankiem komercyjnym w Libii. Bank ten został utworzony w roku 1970 i ma siedzibę w Al-Bajdzie w Libii. Ma oddziały w Trypolisie i w Al-Bajdzie, obsługuje także filie w Libii. W 100 % należy do rządu; potencjalne źródło finansowania reżimu.	21.3.2011

	Nazwa	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
9.	Gumhouria Bank	Gumhouria Bank Building Omar Al Mukhtar Avenue Giaddal Omer Al Moukhtar P.O. Box 685 Tarabulus Tripoli Libya Tel.: +218 21-333-4035 +218 21-444-2541 +218 21-444-2544 +218 21-333-4031 Faks: +218 21-444-2476 +218 21-333-2505 e-mail: info@gumhouria-bank.com.ly Strona internetowa: www.gumhouria-bank.com.ly	Gumhouria Bank jest bankiem komercyjnym w Libii. Bank ten został utworzony w roku 2008 przez połączenie banków Al Ummah i Gumhouria. W 100 % należy do rządu; potencjalne źródło finansowania reżimu.	21.3.2011
10.	Sahara Bank	Sahara Bank Building First of September Street P.O. Box 270 Tarabulus Tripoli Libya Tel.: +218 21-379-0022 Faks: +218 21-333-7922 e-mail: info@saharabank.com.ly Strona internetowa: www.saharabank.com.ly	Sahara Bank jest bankiem komercyjnym w Libii. W 81 % należy do rządu; potencjalne źródło finansowania reżimu.	21.3.2011
11.	Azzawia (Azawiya) Refining	P.O. Box 6451 Tripoli Libya +218 023 7976 26778 http://www.arc.com.ly	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011
12.	Ras Lanuf Oil and Gas Processing Company (RASCO)	Ras Lanuf Oil and Gas Processing Company Building Ras Lanuf City P.O. Box 2323 Libya Tel.: +218 21-360-5171 +218 21-360-5177 +218 21-360-5182 Faks: +218 21-360-5174 E-mail: info@raslanuf.ly Strona internetowa: www.raslanuf.ly	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011
13.	Brega	Siedziba główna: Azzawia / coast road P.O. Box Azzawia 16649 Tel.: 2 – 625021-023 / 3611222 Faks: 3610818 Teleks: 30460 / 30461 / 30462	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011
14.	Sirte Oil Company	Sirte Oil Company Building Marsa Al Brega Area P.O. Box 385 Tarabulus Tripoli Libya Tel.: +218 21-361-0376 +218 21-361-0390 Faks: +218 21-361-0604 +218 21-360-5118 E-mail: info@soc.com.ly Strona internetowa: www.soc.com.ly	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011

	Nazwa	Informacje umożliwiające identyfikację	Powody	Data umieszczenia w wykazie
15.	Waha Oil Company	Waha Oil Company Office Location: Off Airport Road Tripoli Tarabulus Libya Postal Address: P.O. Box 395 Tripoli Libya Tel.: +218 21-3331116 Faks: +218 21-3337169 Teleks: 21058	Podmiot kontrolowany przez Muammara Qadhafiego i potencjalne źródło finansowania jego reżimu	23.3.2011"

DECYZJA KOMISJI

z dnia 14 grudnia 2010 r.

w sprawie pomocy państwa C 39/96 (ex NN 127/92) przyznanej przez Francję na rzecz
Coopérative d'exportation du livre français (CELF)

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 8938)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/179/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

A. Faza pierwsza

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy ⁽¹⁾,po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag
zgodnie z przywołanym artykułem ⁽²⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) W wyroku z dnia 15 kwietnia 2008 r. ⁽³⁾ (zwanym dalej „wyrokiem Sądu”) Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji 2005/262/WE z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Francję Spółdzielni Eksportowej Książki Francuskiej (fr. Coopérative d'exportation du livre français — CELF) ⁽⁴⁾ ⁽⁵⁾.
- (2) W wyniku wyroku Sądu Komisja musi przyjąć nową decyzję.
- (3) Przedmiotowy wyrok jest wynikiem postępowania, którego główne etapy zostały przedstawione poniżej.

⁽¹⁾ Z dniem 1 grudnia 2009 r. art. 86, 87 i 88 Traktatu WE stały się odpowiednio art. 106, 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”). Treść postanowień jest w tych trzech przypadkach zasadniczo identyczna. Do celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 106, 107 i 108 TFUE należy rozumieć, tam gdzie to stosowne, jako odniesienia odpowiednio do art. 86, 87 i 88 Traktatu WE.

⁽²⁾ Dz.U. C 366 z 5.12.1996, s. 7; Dz.U. C 142 z 23.6.2009, s. 6.

⁽³⁾ Wyrok Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie T-348/04, *Société Internationale de diffusion et d'édition (SIDE)* przeciwko Komisji, Zb.Orz. [2008] s. II-625.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 85 z 2.4.2005, s. 27.

⁽⁵⁾ Coopérative d'exportation du livre français działa pod nazwą handlową „Centre d'exportation du livre français” (CELF) (centrum eksportowe książki francuskiej).

(4) Pismem z dnia 20 marca 1992 r. Société internationale de diffusion et d'édition (SIDE) (międzynarodowe przedsiębiorstwo kolportażu i wydawnictw) zwróciło uwagę Komisji na środki pomocy na cele promocji, przewozu i wprowadzania do obrotu udzielone przez władze francuskie na rzecz CELF bez uprzedniego zgłoszenia służbom Komisji.

(5) Pismem z dnia 2 kwietnia 1992 r. Komisja przypomniała władzom francuskim o obowiązku uprzedniego zgłoszenia służbom Komisji wszelkich planów przyznania lub zmiany pomocy i zwróciła się do tych władz o przedstawienie informacji dotyczących charakteru i przedmiotu środków pomocy wskazanych przez SIDE.

(6) Władze francuskie, udzielając odpowiedzi Komisji pismem z dnia 29 czerwca 1992 r., potwierdziły istnienie dotacji na rzecz CELF. Wskazały, że środki te miały na celu propagowanie literatury francuskiej i języka francuskiego w krajach niefrancuskojęzycznych i że CELF powierzono ponadto zarządzanie trzema doraźnymi systemami mającymi również na celu ułatwienie czytelnikom żyjącym za granicą dostępu do książek francuskich.

(7) Komisja, odpowiadając przedsiębiorstwu SIDE pismem z dnia 7 sierpnia 1992 r., potwierdziła istnienie pomocy na rzecz CELF, określiła przedmiot tej pomocy i poinformowała, że środki, o których mowa, nie zostały uprzednio zgłoszone. Stwierdziła jednak, że kwestionowana pomoc nie wpływa, jak się wydaje, na wymianę handlową między państwami członkowskimi. W tych okolicznościach zwrócono się do SIDE o przedstawienie uwag.

(8) Pismem z dnia 7 września 1992 r. SIDE powiadomiło Komisję, że zamierzało wskazać na dyskryminacyjny charakter tych środków oraz wynikających z nich konsekwencji dla handlu wewnątrzspółnotowego, nie podważając jednak celu kulturowego przyświecającego Ministerstwu Kultury działającemu w trosce o upowszechnienie języka francuskiego i literatury francuskiej.

- (9) Komisja stwierdziła w decyzji z dnia 18 maja 1993 r. ⁽¹⁾, że ze względu na szczególnie charakter konkurencji w sektorze książki i cel kulturowy przedmiotowych systemów pomocy odstępstwo przewidziane w dawnym art. 92 ust. 3 lit. c) Traktatu ma zastosowanie.
- (10) Dnia 2 sierpnia 1993 r. przedsiębiorstwo SIDE złożyło skargę o stwierdzenie nieważności wymienionej wyżej decyzji. Na mocy wyroku z dnia 18 września 1995 r. ⁽²⁾ Sąd przychylił się częściowo do wniosku SIDE i stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 18 maja 1993 r., lecz tylko w zakresie środków przyznanych na rzecz CELF odnośnie do małych zamówień.
- (11) Sąd uznał, że Komisja mogła przyjąć decyzję na korzyść trzech następujących systemów pomocy, którymi CELF zarządza w imieniu państwa:
- a) pomoc dotycząca kosztów ładunku lotniczego lub pocztowego worka lotniczego;
 - b) program „Strona po stronie (fr. *Page à Page*)” ⁽³⁾ (pomoc na rozpowszechnianie książek w języku francuskim w krajach Europy Środkowo-Wschodniej);
 - c) „Program Plus (fr. *Programme Plus*)” (podręczniki akademickie w języku francuskim przeznaczone dla studentów krajów Afryki Subsaharyjskiej).
- (12) Sąd uznał, iż Komisja uzyskała dostateczną ilość informacji na temat tych trzech systemów, aby uzasadnić stwierdzenie, że ich wpływ na konkurencję jest nieistotny. Ponadto Sąd wskazał, że „odnośnie do kulturowego celu spornej pomocy strony nie mają wątpliwości, że celem, do którego dąży rząd francuski, jest propagowanie języka francuskiego i literatury francuskiej”. Sąd uznał, że zaistniały powody po temu, aby stwierdzić, iż Komisja nie miała szczególnych trudności odnośnie do oceny kulturowego celu kulturowego spornej pomocy i że aby uznać kulturowy charakter tego celu, gromadzenie innych informacji nie było konieczne.
- (13) Jeżeli chodzi o rekompensatę przyznaną wyłącznie CELF z tytułu realizacji małych zamówień, Sąd stwierdził

natomiast, że Komisja powinna była dokładniej sprawdzić warunki konkurencji w przedmiotowym sektorze, zanim wypowiedziała się w sprawie zgodności środków z zasadami rynku wewnętrznego.

- (14) Sąd stwierdził zatem (w pkt 76 wyroku), że Komisja powinna była wszcząć postępowanie przewidziane w dawnym art. 93 ust. 2 Traktatu WE (obecnie art. 108 ust. 2 TFUE) i że wobec tego należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji z dnia 18 maja 1993 r., w zakresie, w jakim dotyczy ona dotacji przyznanej wyłącznie na rzecz CELF w celu wyrównania nadmiernych kosztów realizacji małych zamówień na książki w języku francuskim składanych przez księgarnie znajdujące się za granicą.

B. Faza druga

- (15) Zgodnie z wyrokiem Sądu z dnia 18 września 1995 r. Komisja decyzją z dnia 30 lipca 1996 r. wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające. Zainteresowane strony, do których zwrócono się o przedstawienie ich uwag, skierowały swoje uwagi do Komisji, w szczególności w grudniu 1996 r. i styczniu 1997 r.
- (16) Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w dniu 10 czerwca 1998 r. Komisja przyjęła decyzję 1999/133/WE ⁽⁴⁾. Potwierdziła w niej kulturowy cel pomocy dotyczącej małych zamówień i na mocy dawnego art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu uznała, że przedmiotowa pomoc nie wpływa na warunki wymiany handlowej i na konkurencję w Unii w sposób sprzeczny ze wspólnym interesem na rynku eksportowym książki w języku francuskim.
- (17) W wyroku z dnia 28 lutego 2002 r. ⁽⁵⁾ Sąd stwierdził nieważność art. 1 ostatnie zdanie wspomnianej decyzji. Sąd stwierdził, że Komisja powinna była przeprowadzić weryfikację konieczną do zebrania stosownych danych w celu odróżnienia rynku zleceń od rynku eksportowego książki w języku francuskim w całości.
- (18) Sąd stwierdził, że Komisja, nie przeprowadziwszy tej weryfikacji, popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ potraktowała rynek eksportowy książki w języku francuskim w całości jako rynek odniesienia, podczas gdy ustalono, że kwestionowana pomoc przeznaczona była wyłącznie dla agentów eksportowych.

⁽¹⁾ Decyzja NN 127/92 „Aides aux exportateurs de livres français” (Dz.U. C 174 z 25.6.1993, s. 6).

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 18 września 1995 r. w sprawie T-49/93, *Société Internationale de diffusion et d'édition (SIDE)* przeciwko Komisji, Rec. [1995] s. II-2501.

⁽³⁾ Program ten przekształcił się następnie w program „Na wschodzie Europy” (fr. *A l'Est de l'Europe*).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 44 z 18.2.1999, s. 37.

⁽⁵⁾ Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2002 r. w sprawie T-155/98, *Société Internationale de diffusion et d'édition (SIDE)* przeciwko Komisji, Rec. [2002] s. II-1179.

(19) W wyroku z dnia 22 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾ Trybunał Sprawiedliwości bez zajmowania się meritum sprawy oddalił skargę władz francuskich przeciwko decyzji Komisji z dnia 10 czerwca 1998 r. i potwierdził, że nawet jeżeli pomoc można uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym, fakt ten nie ma wpływu na obowiązek zgłoszenia i że obowiązek uprzedniego zgłoszenia oznacza obowiązek zawieszenia pomocy.

C. Faza trzecia

(20) W wyniku częściowego unieważnienia decyzji z dnia 10 czerwca 1998 r. Komisja pismem z dnia 14 czerwca 2002 r. wezwała władze francuskie i SIDE do przedstawienia uwag dotyczących uzasadnienia unieważnienia decyzji, w szczególności dotyczących elementów związanych z przedmiotowym rynkiem.

(21) Do władz francuskich zwrócono się o przestawienie uwag w szczególności dotyczących specyfiki oferty CELF w porównaniu z ofertą innych podmiotów występujących na rynku, w tym SIDE. Do SIDE zwrócono się o przestawienie uwag w szczególności dotyczących pojęcia małych zamówień oraz wskazanie, na czym polega szczególnie charakter oferty tego przedsiębiorstwa w porównaniu z ofertą CELF oraz innych uczestników rynku.

(22) SIDE skierowało swoją odpowiedź do Komisji w piśmie z dnia 12 sierpnia 2002 r. Władze francuskie przekazały swoją odpowiedź pismem z dnia 17 września 2002 r.

(23) W piśmie z dnia 19 września 2002 r. Komisja zwróciła się do SIDE z zapytaniem, czy jego odpowiedź zawiera informacje poufne, a po otrzymaniu odpowiedzi przeczącej w dniu 30 września 2002 r. przekazała władzom francuskim – w piśmie z dnia 17 października 2002 r. – odpowiedź SIDE wraz z załącznikami, zwracając się do nich o wniesienie uwag. Przy tej okazji Komisja postawiła szereg nowych pytań uzupełniających.

(24) W piśmie z dnia 30 października 2002 r. Komisja postawiła również SIDE szereg pytań uzupełniających, na które otrzymała odpowiedź w piśmie z dnia 31 października 2002 r. i z dnia 9 grudnia 2002 r. Pismem z dnia 23 grudnia 2002 r. SIDE powiadomiło Komisję – w związku z jej zapytaniem z dnia 16 grudnia 2002 r. – że jego odpowiedzi nie zawierają żadnej informacji poufnej i że mogą być przekazane władzom francuskim w celu umożliwienia im wniesienia uwag.

(25) W związku z tym, że władze francuskie nie udzieliły odpowiedzi w wyznaczonym terminie, Komisja została

zmuszona do przesłania im monitu pismem z dnia 27 listopada 2002 r. Pismem z dnia 19 grudnia 2002 r. władze francuskie zwróciły się do Komisji o kolejne przedłużenie terminu.

(26) W dniu 9 stycznia 2003 r. Komisja przesłała władzom francuskim odpowiedź SIDE z dnia 23 grudnia 2002 r. Pismem z dnia 17 stycznia 2003 r. władze francuskie odpowiedziały na pytania Komisji z dnia 17 października 2002 r.

(27) Pismem z dnia 4 lutego 2003 r. władze francuskie zwróciły się o kolejne przedłużenie terminu wyznaczonego im przez Komisję na wniesienie uwag do drugiej odpowiedzi SIDE z dnia 23 grudnia 2002 r. Komisja częściowo zgodziła się na terminy, o które wnoszono, w piśmie z dnia 11 lutego 2003 r. Pismem z dnia 11 marca 2003 r. władze francuskie przesłały swoją odpowiedź do Komisji.

(28) Ponadto SIDE na swój własny wniosek zostało przyjęte przez służby Komisji i mogło im przedstawić swój punkt widzenia na sprawę od samego jej początku podczas posiedzenia, które odbyło się w dniu 4 marca 2003 r.

(29) Po zakończeniu tego postępowania Komisja Europejska przyjęła decyzję 2005/262/WE, w której uznała sporną pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem na podstawie dawnego art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu, szczególnie w związku z uprzednim ustaleniem, że pomoc nie mogła stanowić nadmiernej rekompensaty kosztów wynikających z realizacji małych zamówień.

D. Faza czwarta

(30) W wyroku z dnia 15 kwietnia 2008 r. Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2004 r.

(31) Uznano, że w odniesieniu do części pomocy udzielonej na rzecz CELF przed dniem 1 listopada 1993 r., czyli dniem, w którym wszedł w życie Traktat o Unii Europejskiej, Komisja dopuściła się naruszenia prawa, uznając, że sporna pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem na mocy dawnego art. 87 ust. 3 lit. d), mimo że należało zastosować przepisy prawa materialnego, które obowiązywały przed dniem 1 listopada 1993 r. Sąd w szczególności uwzględnił fakt, że w Traktat UE nie zawierał postanowień przejściowych dotyczących stosowania dawnego art. 87 ust. 3 lit. d) i że zasada pewności prawa sprzeciwia się – poza wyjątkowymi sytuacjami – wyznaczaniu początku stosowania wspólnotowego aktu prawnego w terminie poprzedzającym jego publikację.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału w sprawie C-332/98, *Francja przeciwko Komisji, Aide à la Coopérative d'exportation du livre français*, Rec. [2000] s. I-4833.

- (32) Ponadto Sąd uznał, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie podczas sprawdzania zgodności spornej pomocy przez przeszacowanie kosztów realizacji małych zamówień rzeczywiście ponoszonych przez CELF. W decyzji z dnia 20 kwietnia 2004 r. Komisja nie uwzględniła bowiem rzeczywistych kosztów realizacji małych zamówień, ale oszacowała te koszty w oparciu o całkowite koszty poniesione przez CELF (przypisanie do realizacji małych zamówień części całkowitych kosztów na podstawie reguł podziału innych dla każdej kategorii kosztów). Do niektórych kategorii kosztów zastosowano mnożniki z uwzględnieniem dodatkowych trudności wynikających z realizacji małych zamówień w porównaniu z innymi działaniami CELF. Otóż Sąd uznał, że trudności te można usunąć dzięki teletransmisji, która dotyczy dwóch trzecich małych zamówień. Sąd uznał zatem, że Komisja popełniła błąd w ocenie przez zastosowanie mnożników do pewnych kosztów (a w każdym razie do zamówień przekazywanych drogą teletransmisji) i stwierdził, że gdyby nie zastosowano tych mnożników, koszty związane z realizacją małych zamówień byłyby mniejsze i dochód z działalności operacyjnej związanej z małymi zamówieniami byłby dodatni (600 000 FRF, tj. 91 469 EUR). W opinii Sądu Komisja nie wykazała zatem braku nadmiernej rekompensaty.
- E. Faza piąta**
- (33) W następstwie wyroku Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r. formalne postępowanie wyjaśniające wszczęte decyzją Komisji z dnia 30 lipca 1996 r. pozostaje więc otwarte, a Komisja musi przyjąć nową decyzję.
- (34) Biorąc pod uwagę uzasadnienie wyroku Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r. oraz uwzględniając decyzję o wszczęciu postępowania z dnia 30 lipca 1996 r., Komisja ponownie wezwała władze francuskie i zainteresowane strony do przedstawienia uwag.
- (35) Komisja przyjęła zatem decyzję o przedłużeniu postępowania w dniu 8 kwietnia 2009 r. ⁽¹⁾ (decyzja C(2009) 2481, „decyzja o przedłużeniu postępowania”). Decyzja o przedłużeniu postępowania przewidywała nowy termin składania uwag stron oraz stanowiła uzupełnienie decyzji z dnia 30 lipca 1996 r. Stwierdzono w niej, że obie decyzje należy rozpatrywać jako nierozłączną całość, która daje początek jednemu i temu samemu formalnemu postępowaniu wyjaśniającemu, i że w stopniu, w jakim opis stanu faktycznego i prawnego lub wstępna ocena Komisji w decyzji o przedłużeniu postępowania byłyby rozbieżne z decyzją o wszczęciu postępowania z dnia 30 lipca 1996 r., należy uwzględnić wyłącznie decyzję o przedłużeniu postępowania.
- (36) Komisja wezwała zainteresowane strony do przedłożenia uwag dotyczących przedmiotowego środka.
- (37) Komisja otrzymała uwagi władz francuskich w dniu 9 czerwca 2009 r. oraz uwagi SIDE w dniu 23 lipca 2009 r. W dniu 24 sierpnia 2009 r. przekazała uwagi SIDE władzom francuskim, umożliwiając im odniesienie się do nich, po czym otrzymała ich uwagi w dniu 24 września 2009 r.
- (38) Władze francuskie nie dostarczyły natomiast szczegółowych informacji, których wymagała Komisja w decyzji o przedłużeniu postępowania, i w odniesieniu do kwestii proporcjonalności pomocy odesłały Komisję do informacji dostarczonych w dniach 17 września 2002 r., 17 stycznia 2003 r. i 11 marca 2003 r., których Komisja nie mogła wykorzystać jako takich ze względu na wyrok Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r.
- (39) Pismem z dnia 8 października 2009 r. służby Komisji wysłały monit do władz francuskich w sprawie przekazania informacji dotyczących wskazanych konkretnych elementów i jednocześnie powiadomiły, że jeżeli informacje te nie wpłyną do nich w terminie dziesięciu dni roboczych, Komisja podejmie ostateczną decyzję w oparciu o informacje, którymi dysponuje, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego po wydaniu w stosownym przypadku nakazu udzielenia informacji na mocy art. 10 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽²⁾.
- (40) Pismem z dnia 21 października 2009 r. władze francuskie poinformowały Komisję, że CELF zostało objęte postępowaniem likwidacyjnym na mocy wyroku Tribunal de commerce de Paris (sąd gospodarczy w Paryżu) z dnia 9 września 2009 r. i zakończyło swoją działalność. Ponadto jeżeli chodzi o informacje wymagane w piśmie Komisji z dnia 8 października 2009 r., władze francuskie stwierdziły, że nie posiadają dodatkowych informacji i odesłały Komisję do swoich uwag przekazanych w dniu 9 czerwca 2009 r.
- (41) W decyzji z dnia 20 listopada 2009 r. (decyzja C(2009) 9256, „decyzja nakazująca udzielenie informacji”) Komisja postanowiła zatem nakazać Francji przedstawienie wymaganych informacji, ponieważ informacji tych nie udzielono pomimo ponawianych wezwań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 23.6.2009, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

(42) W piśmie z dnia 2 grudnia 2009 r. władze francuskie stwierdziły, że nie posiadają dodatkowych informacji do przedstawienia Komisji i że odsyłają Komisję do swoich uwag przekazanych w dniu 9 czerwca 2009 r.

(43) Należy zauważyć, że w dniu 2 grudnia 2009 r. władze francuskie przekazały również pismo dotyczące systemu pomocy o nazwie „Program podręczników akademickich i naukowych” (fr. *Programme de Livres Universitaires et Scientifiques*), inaczej „Program Plus”. Ten system pomocy nie jest przedmiotem niniejszej decyzji.

(44) Pismem z dnia 22 grudnia 2009 r. Komisja wezwała władze francuskie do przedstawienia informacji dotyczących sytuacji CELF i postępowania likwidacyjnego toczącego się wobec CELF. Władze francuskie udzieliły odpowiedzi w dniu 27 stycznia 2010 r. Dodatkowe szczegółowe informacje dostarczono również w dniach 9 marca 2010 r. i 26 listopada 2010 r.

F. Postępowanie przed sądami krajowymi i pytania prejudycjalne

(45) Należy również zauważyć, że we Francji toczą się postępowania przed sądami krajowymi i że w związku z tymi postępowaniami sprawy wniesiono do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 TFUE (dawnego art. 234 Traktatu WE). Najważniejsze etapy tych postępowania przedstawiono w skrócie poniżej.

(46) SIDE wniosło do sądów francuskich sprawy na podstawie bezpośredniego stosowania dawnego art. 88 ust. 3 Traktatu WE. W wyroku z dnia 5 października 2004 r. potwierdzającym wyrok Tribunal administratif de Paris (sądu administracyjnego w Paryżu) z dnia 26 kwietnia 2001 r. Cour administrative d'appel de Paris (administracyjny sąd apelacyjny w Paryżu) nakazał państwu francuskiemu odzyskanie kwot wypłaconych na rzecz CELF.

(47) Conseil d'État (Rada Stanu), rozpatrująca sprawę wskutek wniesienia skargi kasacyjnej, wyrokiem z dnia 29 marca 2006 r. potwierdziła pewne aspekty decyzji Cour administrative d'appel, w szczególności fakt, że przedmiotowa pomoc nie miała wyłącznie charakteru rekompensaty z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej⁽¹⁾, że sąd krajowy nie mógł uznać ich jej za istniejącą pomoc i że CELF nie mogło się powoływać na uzasadnione oczekiwanie.

(48) W wyroku z dnia 29 marca 2006 r. Conseil d'État również postanowiła jednak zawiesić postępowanie odwoławcze do czasu, kiedy Trybunał Sprawiedliwości zajmie stanowisko w przedmiocie pytań prejudycjalnych, które mu zadała w odniesieniu do obowiązków sądu

krajowego w związku z pomocą niezgłoszoną, ale uznaną później za zgodną ze wspólnym rynkiem w decyzji Komisji.

(49) W wyroku z dnia 12 lutego 2008 r.⁽²⁾ Trybunał Sprawiedliwości orzekł, co następuje:

„Artykuł 88 ust. 3 zdanie ostatnie WE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy nie ma obowiązku nakazać odzyskania pomocy wprowadzonej w życie z naruszeniem tego postanowienia, jeżeli Komisja wydała końcową decyzję stwierdzającą zgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 WE. Na podstawie prawa wspólnotowego sąd krajowy ma jednak obowiązek nakazać beneficjentowi pomocy zapłatę odsetek za okres, w jakim utrzymywała się sytuacja bezprawności. Sąd krajowy na podstawie prawa krajowego może w danym przypadku nakazać ponadto zwrot bezprawnie przyznanej pomocy, bez uszczerbku dla prawa państwa członkowskiego, do późniejszego ponownego wprowadzenia jej w życie. Sąd krajowy może również stanąć przed koniecznością rozstrzygnięcia w przedmiocie odszkodowania za szkodę poniesioną wskutek bezprawnego charakteru pomocy.

W takiej sytuacji procesowej jak ta zaistniała przed sądem krajowym wynikający z art. 88 ust. 3 zdanie ostatnie WE obowiązek usunięcia skutków bezprawności pomocy obejmuje również, w celu obliczenia kwot należnych od beneficjenta i z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności, okres między wydaniem decyzji Komisji Wspólnot Europejskich stwierdzającej zgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem i stwierdzeniem nieważności tej decyzji przez sąd wspólnotowy”.

(50) Po uwzględnieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 lutego 2008 r., jak również wyżej wymienionego wyroku z dnia 15 kwietnia 2008 r. Conseil d'État w wyroku z dnia 19 grudnia 2008 r. stwierdziła nieważność art. 2, 3 i 4 wyżej wymienionego wyroku z dnia 5 października 2004 r. Cour administrative d'appel de Paris i orzekła, co następuje.

(51) Po pierwsze, nakazuje się ministrowi kultury i komunikacji przeprowadzenie odzyskania odsetek związanych z pomocą państwa wypłacaną na rzecz CELF od 1980 r. do dnia wydania wyroku przez Conseil d'État, obliczonych zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 794/2004⁽³⁾. Nakazuje się również ministrowi odzyskanie w przyszłości odsetek, które będą należne od dnia wydania wyroku przez Conseil d'État do dnia, w którym pomoc zostanie ostatecznie uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem albo dokonany zostanie ostateczny zwrot pomocy.

⁽¹⁾ Według Conseil d'État, Cour administrative d'appel mógł się zgodzić z prawem opierać na fakcie, że nie ustalono, czy kwota pomocy nie przekracza zadań wynikających z obowiązków świadczenia usług publicznych nałożonych na CELF i na fakcie, że nie ustalono poprzedniej i przejrzystej definicji podstaw rekompensaty.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 12 lutego 2008 r. w sprawie C-199/06, *Centre d'exportation du livre français (CELF), Ministre de la Culture et de la Communication przeciwko Société internationale de diffusion et d'édition (SIDE)*, Zb.Orz. [2008] s. I-469.

⁽³⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

- (52) Po drugie, Conseil d'État postanowiła zawiesić postępowanie do czasu, gdy Trybunał Sprawiedliwości zajmie stanowisko w przedmiocie następujących pytań prejudycjalnych:
- „1. Czy sąd krajowy może zawiesić postępowanie w sprawie dotyczącej obowiązku zwrotu pomocy państwa, dopóki Komisja Wspólnot Europejskich nie zajmie stanowiska w drodze ostatecznej decyzji w przedmiocie zgodności pomocy z zasadami wspólnego rynku, jeżeli sąd wspólnotowy stwierdził nieważność pierwszej decyzji Komisji uznającej tę pomoc za zgodną?
2. Jeżeli Komisja trzykrotnie uznała pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem, a następnie Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich stwierdził nieważność tych decyzji, czy taka sytuacja może stanowić wyjątkową okoliczność mogącą skłonić sąd krajowy do ograniczenia obowiązku odzyskania pomocy?”.
- (53) W dniu 11 marca 2010 r. ⁽¹⁾ Trybunał orzekł w sprawie przedmiotowych pytań prejudycjalnych, co następuje:
- „1. Sąd krajowy, do którego na podstawie art. 88 ust. 3 WE wniesiono powództwo zmierzające do nakazania zwrotu bezprawnie przyznanej pomocy państwa, nie może, jeśli stwierdzone zostało nieważność poprzedniej pozytywnej decyzji Komisji w tej sprawie, zawiesić postępowania w tej sprawie do czasu, gdy Komisja zajmie stanowisko w drodze wydania kolejnej decyzji w przedmiocie zgodności tej pomocy ze wspólnym rynkiem.
2. Sytuacja, w której Komisja trzykrotnie wydała decyzję uznającą daną pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem, a następnie sąd wspólnotowy stwierdził nieważność tych decyzji, nie może sama w sobie stanowić wyjątkowej okoliczności mogącej uzasadniać ograniczenie nałożonego na beneficjenta pomocy obowiązku jej zwrotu, jeśli pomoc ta została wprowadzona w życie z naruszeniem art. 88 ust. 3 WE”.
- 2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA POMOCY**
- (54) Władze francuskie zwróciły uwagę Komisji na fakt, że zgodnie z ogólnymi kierunkami polityki rządu francuskiego dotyczącymi promocji książki oraz literatury francuskojęzycznej w 1980 r. Ministerstwo Kultury postanowiło udzielić pomocy agentom eksportowym, którzy zgodzą się na wszystkie rodzaje zamówień, niezależnie od ich wielkości i rentowności. Środki takie zostały wprowadzone w celu złagodzenia niedoborów na rynku i przyczynienia się do utrzymania działalności związanej z nierentownymi małymi zamówieniami w ramach rynku zamówień eksportowych.
- (55) Według władz francuskich małe księgarnie, powstałe na obszarach zasadniczo niefrancuskojęzycznych, niekiedy trudno dostępne lub oddalone, napotykały na poważne trudności w zaopatrzeniu, ponieważ ich zapotrzebowanie nie może być zaspokojone przez tradycyjne sieci dystrybucyjne, jeżeli zamawiana liczba pozycji książkowych jest niewystarczająca lub w wypadku, gdy cena jednostkowa zamawianych książek nie jest na tyle wysoka, aby świadczenie takich usług mogło stać się rentowne.
- (56) Według władz francuskich pomoc będąca przedmiotem niniejszej decyzji miała zatem na celu umożliwienie agentom eksportowym obsługi całości zamówień pochodzących z księgarni powstałych za granicą, na obszarach zasadniczo niefrancuskojęzycznych, niezależnie od ich kwoty, rentowności i przeznaczenia. Celem pomocy udzielanej w ramach francuskiej polityki wspierania różnorodności kulturowej było zapewnienie jak najlepszej dystrybucji książek w języku francuskim, aby w ten sposób stworzyć warunki sprzyjające propagowaniu literatury francuskojęzycznej na całym świecie.
- (57) Mechanizm pomocy przyjęty przez władze francuskie, zwany „Programem małych zamówień”, polegał na subsydiowaniu przedsiębiorstw w celu skompensowania nadmiernych kosztów realizacji małych zamówień, których kwota nie przekracza 500 franków francuskich (FRF), czyli około 76 EUR.
- (58) Według władz francuskich przedsiębiorstwo korzystające z dotacji musiało zobowiązać się do przekazywania Dyrekcji Książki i Czytelnictwa Ministerstwa Kultury wszelkich informacji dotyczących ogólnej działalności przedsiębiorstwa (całkowite obroty, sprawozdania finansowe, prognozy budżetowe, kopie uchwał zatwierdzających te dane, a w stosownych wypadkach sprawozdanie biegłego rewidenta oraz zbiorcza lista płac), a także wszelkich dokumentów dotyczących subsydiowanej działalności, w szczególności sprawozdania z wykorzystania dotacji, poświadczającego wykonanie usług uzasadniających udzielenie dotacji za poprzedni rok.
- (59) W praktyce tylko jedno przedsiębiorstwo – CELF – skorzystało z „Programu małych zamówień”. Według władz francuskich, uzasadniając swój wniosek o dotację na następny rok, CELF musiało każdego roku udokumentować wystąpienie nadmiernych kosztów spowodowanych usługami dotyczącymi małych zamówień. Jedną czwartą dotacji przyznanej w roku poprzednim była wypłacana na początku roku, a reszta była rozliczana jesienią, po zbadaniu przez władze publiczne prognozy budżetowej przedsiębiorstwa korzystającego z dotacji i wahań zarejestrowanych w trakcie pierwszej części roku obrotowego. Zgodnie z ustaleniami, jeżeli kwota pomocy nie została w całości wykorzystana, pozostałe sumy odliczano od dotacji przewidzianych na następny rok. Ponadto przedstawiciele Ministerstwa Kultury uczestniczyli w charakterze obserwatorów w posiedzeniach zarządu i walnego zgromadzenia CELF.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie C-1/09 *CELF, Ministre de la Culture* przeciwko *SIDE*.

(60) Należy dodać, że po okresie, w którym przedmiotowa pomoc była w sposób stały zmniejszana od 1997 r., została ona zniesiona w 2002 r. Od 1980 r. do końca 2001 r. CELF każdego roku otrzymywało pomoc przeznaczoną na zmniejszenie kosztów realizacji małych zamówień na książki w języku francuskim płynących z zagranicy. W sumie w latach 1980-2001 CELF otrzymało ok. 4,8 mln EUR z tytułu przedmiotowej pomocy.

Tabela

Kwoty pomocy przyznane na rzecz CELF od 1980 r. z tytułu realizacji „małych zleceń”

Informacje dostarczone przez władze francuskie

(kwoty zostały zaokrąglone w EUR)

Rok	Kwota pomocy	Rok	Kwota pomocy
1980	91 469,41	1992	422 283,78
1981	91 469,41	1993	382 647,03
1982	205 806,17	1994	304 898,03
1983	164 644,94	1995	304 898,03
1984	137 204,12	1996	304 898,03
1985	141 777,59	1997	243 918,43
1986	248 491,90	1998	182 938,82
1987	214 953,11	1999	121 959,21
1988	213 428,62	2000	60 979,61
1989	259 163,33	2001	38 112,25
1990	304 898,03	2002	0
1991	373 500,09		

3. UWAGI FRANCJI I UWAGI SIDE W NASTĘPSTWIE PRZEDŁUŻENIA POSTĘPOWANIA

- (61) W odpowiedzi z dnia 9 czerwca 2009 r. na decyzję o przedłużeniu postępowania władze francuskie przedstawiły w szczególności następujące uwagi.
- (62) Po pierwsze, stwierdziły, że zgadzają się z analizą przeprowadzoną przez Komisję, zgodnie z którą pomoc na rzecz CELF stanowi pomoc państwa i zgodnie z którą odstępstwa przewidziane w art. 107 ust. 2 i ust. 3 lit. a) i b) TFUE nie mają zastosowania.
- (63) W ramach oceny pomocy w świetle art. 107 ust. 3 lit. c) i d) TFUE władze francuskie nie dostarczyły nowych informacji w odniesieniu do proporcjonalności pomocy.
- (64) Po drugie, władze francuskie stwierdziły, że uważają, że zadania nałożone na CELF stanowią usługę świadczoną w interesie ogólnym w rozumieniu art. 106 ust. 2 TFUE.

(65) Ponadto władze francuskie powoływały się przede wszystkim na istnienie nadzwyczajnych okoliczności, które powinny odwieść Komisję od odzyskiwania pomocy.

(66) Jak stwierdzono powyżej, władze francuskie nie dostarczyły szczegółowych informacji, których wymagała Komisja w decyzji o przedłużeniu postępowania, i w odniesieniu do kwestii proporcjonalności pomocy odesłały Komisję do informacji dostarczonych w latach 2002 i 2003, których Komisja nie mogła wykorzystać jako takich ze względu na wyrok Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r. W następstwie monitu z dnia 8 października 2009 r. Komisja, w dniu 20 listopada 2009 r., postanowiła nakazać władzom francuskim przedstawienie wymaganych informacji na mocy art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 659/1999. W piśmie z dnia 2 grudnia 2009 r. władze francuskie odpowiedziały, że nie posiadają dodatkowych informacji do przedstawienia Komisji.

(67) W piśmie z dnia 23 lipca 2009 r. SIDE przedstawiło w szczególności następujące uwagi.

(68) SIDE przypomniało, że jedynie CELF korzystało z pomocy, mimo że według SIDE działalność CELF nie była specyficzna jedynie dla CELF, ponieważ przyjmowanie zamówień każdej wielkości, nawet najmniejszych, pochodzących z księgarni z miejsc oddalonych geograficznie i łączenie ich w celu składania większych zamówień u wydawców stanowi, według SIDE, samą istotę działalności w zakresie zamówień eksportowych. SIDE stwierdziło również, że odmówiono mu przyznania pomocy nie z powodu rzekomego braku przejrzystości, ale dlatego, że jest przedsiębiorstwem prywatnym, a nie spółdzielnią wydawców.

(69) Ponadto SIDE zajęło się szczegółowo zakwestionowaniem faktu konieczności pomocy. W tym względzie uznało w szczególności, że pojęcie „małych zamówień” jest arbitralne, i zakwestionowało dane liczbowe przedstawione przez władze francuskie.

(70) SIDE uznało również, że pomocy nie można uzasadnić na podstawie art. 106 ust. 2 TFUE, opierając się w szczególności na wyrokach sądów krajowych dotyczących działalności CELF.

(71) Ponadto SIDE stwierdziło, że nie uważa, aby istniały jakiegokolwiek nadzwyczajne okoliczności pozwalające na ograniczenie obowiązku odzyskania pomocy.

4. OCENA ŚRODKÓW POMOCY

(72) Należy ustalić, czy przedmiotowy środek stanowi pomoc państwa i czy w odpowiednim przypadku można go uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym. W ramach oceny Komisja musi uwzględnić w szczególności wyrok Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r.

A. Ocena środka w świetle art. 107 ust. 1 TFUE

- (73) Artykuł 107 ust. 1 TFUE stanowi: „z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.
- (74) Na wstępie, zgodnie z tym, co już przedstawiono w decyzji o przedłużeniu postępowania, Komisja przypomina, że jej wniosek, że przedmiotowy środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu Traktatu, nie został nigdy podważony ani na różnych etapach postępowania przed Komisją, ani przed sądami Unii Europejskiej⁽¹⁾, ani nawet przed sądami krajowymi⁽²⁾. W odpowiedzi z dnia 9 czerwca 2009 r. dotyczącej decyzji o przedłużeniu postępowania władze francuskie stwierdziły, że zgadzają się z analizą Komisji, zgodnie z którą pomoc na rzecz CELF stanowi pomoc państwa.
- (75) Komisja uważa, że przedmiotowy środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (dawnego art. 87 ust. 1 Traktatu WE) z powodów określonych poniżej.
- (76) Po pierwsze, środek stwarza korzyść dla CELF, ponieważ umożliwia obniżenie kosztów małych zamówień. Ma również charakter selektywny, ponieważ jedynym jego beneficjentem jest CELF.
- (77) Po drugie, środek jest finansowany z budżetu państwa francuskiego, tzn. przy użyciu zasobów państwowych. Decyzję o wdrożeniu środka podjęło Ministerstwo Kultury, a więc środek można przypisać władzom francuskim.
- (78) Po trzecie, środek może wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócać konkurencję. Pomoc przyznaje się bowiem agentom francuskim (w praktyce CELF), którzy eksportują książki w języku

francuskim głównie do krajów niefrancuskojęzycznych. Wspomniani agenci francuscy przynajmniej potencjalnie konkurują z innymi agentami eksportowymi książek francuskojęzycznych działającymi w innych krajach francuskojęzycznych Unii Europejskiej (w Belgii i Luksemburgu). Fakt, że wpływ na wymianę handlową i zakłócenie konkurencji wywołane przez środek wydają się niewielkie, nie zmienia tego wniosku. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Komisja nie ma obowiązku stwierdzenia rzeczywistego wpływu pomocy na wymianę handlową między państwami członkowskimi i rzeczywistego zakłócenia konkurencji; wystarczy, że pomoc może wpływać na wymianę handlową i zakłócać konkurencję.

- (79) Ponadto Komisja uważa, że nie spełniono warunków stosowania wyroku w sprawie *Altmark*. W wyroku z dnia 24 lipca 2003 r.⁽³⁾ Trybunał Sprawiedliwości określił szczegółowo warunki, w jakich dotacja na rzecz przedsiębiorstwa zobowiązanego do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym nie stanowi pomocy państwa: „po pierwsze, przedsiębiorstwo będące beneficjentem zostało rzeczywiście obciążone wykonaniem zobowiązań do świadczenia usług publicznych i zobowiązania te powinny być jasno określone; po drugie, parametry, na podstawie których obliczona jest rekompensata, zostały wcześniej ustalone w obiektywny i przejrzysty sposób; po trzecie, rekompensata nie przekracza kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w celu wykonania zobowiązań do świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu związanych z nimi przychodów oraz rozsądnego zysku z tytułu wypełniania tych zobowiązań; po czwarte, jeżeli wybór przedsiębiorstwa, któremu ma zostać powierzone wykonywanie zobowiązań do świadczenia usług publicznych, nie został w danym przypadku dokonany w ramach procedury udzielania zamówień publicznych, pozwalającej na wyłonienie kandydata zdolnego do świadczenia tych usług po najniższym koszcie dla społeczności, poziom koniecznej rekompensaty został ustalony na podstawie analizy kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i wyposażone w środki transportu odpowiednio do tego, by móc uczynić zadość wymogom stawianym usługom publicznym, poniosłoby na wykonanie takich zobowiązań, przy uwzględnieniu związanych z nimi przychodów oraz rozsądnego zysku osiąganego przy wypełnianiu tych zobowiązań”.

(1) W wyroku z dnia 15 kwietnia 2008 r. Sąd nie stwierdził nieważności pierwszego i drugiego zdania art. 1 decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2004 r., zgodnie z którymi „Pomoc na rzecz Spółdzielni Eksportowej Książki Francuskiej (CELF) przeznaczona na realizację małych zamówień książek w języku francuskim, udzielona przez Francję w latach 1980–2001, stanowi pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu. Ponieważ Francja nie zawiadomiła Komisji o tej pomocy przed jej wdrożeniem, pomoc została udzielona nielegalnie”.

(2) Na przykład w wyroku z dnia 19 grudnia 2008 r. Conseil d'État stwierdziła, że „należy oddalić środki dotyczące uznania kwot wypłaconych na rzecz CELF za pomoc państwa oraz obowiązku zgłoszenia jej do Komisji z tego tytułu”. W zarządzeniu tymczasowym z dnia 29 marca 2006 r. Conseil d'État w szczególności stwierdziła, że „Cour administrative d'appel ani nie zmienił charakteru elementów sprawy, ani nie zakwalifikował niepoprawnie faktów przedstawionych do jego oceny, stwierdzając, że przedmiotowa pomoc nie ma wyłącznego charakteru rekompensującego obowiązki świadczenia usługi publicznej i stanowi pomoc państwa podlegającą obowiązkowi uprzedniego zgłoszenia do Komisji”.

(80) W niniejszym przypadku i bez konieczności omawiania każdego z warunków, ponieważ warunki mają charakter łączny, Komisja stwierdza, że CELF nie zostało wybrane w ramach procedury udzielania zamówień publicznych i że poziom rekompensaty nie został określony na podstawie analizy kosztów, jakie poniosłoby średnie przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i dysponujące odpowiednimi środkami produkcji.

(81) W tej sytuacji pomoc udzielona na rzecz CELF stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ wszystkie warunki pojęcia pomocy państwa zostały spełnione.

(3) Wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, *Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark*, Rec. [2003] s. I-7747.

- (82) Ponadto przedmiotowy środek nie został zgłoszony do Komisji przez władze francuskie. Udzielona pomoc stanowi zatem naruszenie art. 108 ust. 3 TFUE, który stanowi, że Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Pomoc przyznano zatem niezgodnie z prawem.
- (83) W związku z tym, że przedmiotowy środek stanowi pomoc państwa, należy ocenić jego zgodność z rynkiem wewnętrznym.

B. Ocena środka w świetle art. 107 ust. 2 i 3 TFUE

- (84) Komisja uważa, że odstępstwa od art. 107 ust. 2 TFUE nie mają zastosowania w niniejszym przypadku, ponieważ przedmiotowe środki najwyraźniej nie zmierzają do osiągnięcia celów w nim określonych.
- (85) Pomoc nie spełnia również warunków ustalonych w odniesieniu do odstępstwa przewidzianego w art. 107 ust. 3 lit. a) TFUE, ponieważ nie była przeznaczona na sprzyjanie rozwojowi regionów mogących skorzystać z tego postanowienia. Także odstępstwa przewidzianego w art. 107 ust. 3 lit. b), dotyczącego wspierania realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania, nie można zastosować w tym przypadku, ponieważ przedmiotowy środek nie miał na celu promowania takiego rodzaju projektu. W związku z tym, że pomoc nie miała też na celu zaradzenia poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego, odstępstwo zawarte w drugiej części art. 107 ust. 3 lit. b) również nie ma zastosowania w tym przypadku.
- (86) Komisja musi zatem rozważyć możliwość zastosowania art. 107 ust. 3 lit. c) i d) TFUE (dawny art. 87 ust. 3 lit. c) i d) Traktatu WE).
- (87) Uwzględniając wyrok Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r., należy rozróżnić pomoc wypłaconą po wejściu w życie Traktatu o Unii Europejskiej (w dniu 1 listopada 1993 r.) i pomoc wypłaconą przed jego wejściem w życie, do której należy zastosować przepisy prawa materialnego obowiązujące w odpowiednim okresie.
- (88) W tym celu Komisja uwzględniła fakt, że jedna czwarta dotacji przyznanej w roku poprzednim była wypłacana na rzecz CELF na początku roku, a reszta była rozliczana jesienią, po zbadaniu przez władze publiczne prognozy budżetowej przedsiębiorstwa korzystającego z dotacji i wahań zarejestrowanych w trakcie pierwszej części roku obrotowego. Jeżeli kwota pomocy nie została od całości wykorzystana, pozostałe sumy odliczano od dotacji przewidzianych na następny rok. Dotacja wypłacana za 1993 r. została zatem wypłacona w części na początku 1993 r., a saldo jesienią 1993 r. Decyzję o przyznaniu pomocy za 1993 r. władze francuskie przyjęły na koniec 1992 r. lub na początku 1993 r., w każdym razie przed wejściem w życie Traktatu o Unii Europejskiej. Komisja stwierdza zatem, że pomoc wypłaconą za 1993 r. należy ocenić

w odniesieniu do przepisów prawnych obowiązujących przed wejściem w życie Traktatu o Unii Europejskiej.

a) Ocena pomocy w świetle art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE

- (89) Artykuł 107 ust. 3 lit. d) TFUE (dawny art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu WE) stanowi, że „za zgodną z rynkiem wewnętrznym może zostać uznana [...] pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji w Unii w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem”.
- (90) Należy zatem sprawdzić, czy pomoc wypłacona na rzecz CELF między 1994 r. i końcem 2001 r. ma rzeczywiście cel kulturowy i czy nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji w Unii Europejskiej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.
- (i) Cel kulturowy
- (91) Na wstępie Komisja przypomina, że Sąd uznał kulturowy cel pomocy wypłaconej na rzecz CELF we wspomnianym wyżej wyroku z dnia 18 września 1995 r. W pkt 62 wyroku Sąd stwierdził, że „odnośnie do kulturowego celu spornej pomocy strony nie mają wątpliwości, że celem, do którego dąży rząd francuski jest propagowanie języka francuskiego i literatury francuskiej. W tym względzie Sąd stwierdza również, że informacje, którymi dysponowała Komisja, przyjmując swoją decyzję, łącznie z przesłankami zawartymi w piśmie radcy prawnego powoda z dnia 7 września 1992 r., umożliwiły podtrzymanie jej oceny odnośnie do rzeczywistego i prawnie uzasadnionego charakteru celu. W tych okolicznościach należy uznać, że zaistniały powody po temu, aby stwierdzić, iż Komisja nie miała szczególnych trudności odnośnie do oceny kulturowego celu spornej pomocy i że aby uznać kulturowy charakter tego celu, gromadzenie innych informacji nie było konieczne”.
- (92) Władze francuskie wskazały bowiem, że przedmiotowa pomoc zmierzała do osiągnięcia celu kulturowego polegającego na sprzyjaniu rozpowszechnianiu książek w języku francuskim w krajach niefrancuskojęzycznych. Chodzi więc w tym przypadku o zamierzoną politykę mającą na celu zachowanie różnorodności kulturowej na szczeblu międzynarodowym i sprzyjanie tej różnorodności.
- (93) Otóż ochrona i promocja różnorodności kulturowej stanowi jedną z podstawowych zasad modelu europejskiego. Zasady te są zawarte w art. 167 ust. 1 TFUE (dawny art. 151 ust. 1 Traktatu WE): „Unia przyczynia się do rozkwitu kultur państw członkowskich, w poszanowaniu ich różnorodności narodowej i regionalnej, równocześnie podkreślając znaczenie wspólnego dziedzictwa kulturowego” oraz w art. 167 ust. 4, który stanowi, że „Unia uwzględni aspekty kulturalne w swoim działaniu na podstawie innych postanowień Traktatów, zwłaszcza w celu poszanowania i popierania różnorodności jej kultur”.

- (94) Komisja stwierdza zatem, że pomoc przyznana na rzecz CELF przez władze francuskie w celu zapewnienia rozpowszechniania książek w języku francuskim miała istotnie cel kulturowy.
- (ii) Kryterium dotyczące zmiany warunków wymiany handlowej i konkurencji w Unii w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem
- (95) Komisja musi sprawdzić, czy przedmiotowe środki były rzeczywiście konieczne i proporcjonalne w odniesieniu do celu polityki kulturowej prowadzonej przez władze francuskie.
- (96) Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie ze wspomnianym wyżej wyrokiem Sądu z dnia 28 lutego 2002 r. przedmiotowe środki należy ocenić w odniesieniu do rynku zamówień eksportowych książek w języku francuskim.
- (97) Po pierwsze, należy rozważyć konieczność przyznania pomocy.
- (98) Według władz francuskich przedmiotowe środki zostały opracowane w 1980 r. przez Ministerstwo Kultury, w czasie gdy niektóre podmioty z branży (grupa Hachette i Messageries du livre) zamierzały wycofać się z rynku zamówień eksportowych. Według władz francuskich kwestionowany mechanizm został wprowadzony po to, aby zachęcić podmioty gospodarcze do działania na rynku i aby wszystkie zamówienia książek w języku francuskim wychodzące z księgarni znajdujących się na obszarach niefrancuskojęzycznych mogły być zrealizowane. Gwarantowało to możliwość dotarcia książek francuskojęzycznych do wszystkich księgarni, włącznie z tymi najmniejszymi, działającymi w odległych krajach, nawet jeśli ich potrzeby ograniczałyby się jedynie do kilku książek, często publikowanych przez różnych wydawców.
- (99) SIDE natomiast wskazało – w szczególności w ramach uwag przekazanych w następstwie decyzji o przedłużeniu postępowania – że przedmiotowa pomoc nie była konieczna. Chociaż niektóre podmioty rzeczywiście zaprzestały działalności agentów eksportowych w 1980 r., SIDE przypomina, że to właśnie w tym czasie zostało utworzone to przedsiębiorstwo w celu podjęcia działalności na tym rynku. Ponadto SIDE kwestionuje fakt, że CELF prowadzi szczególną działalność w zakresie realizacji małych zamówień. SIDE kwestionuje w szczególności dane liczbowe dostarczone przez władze francuskie i uważa, że dane dotyczące CELF i SIDE dotyczące proporcji w odniesieniu do obrotów każdego przedsiębiorstwa, liczby faktur i liczby pozycji zamówień są faktycznie dość podobne. W szczególności SIDE kwestionuje pojęcie „małych zamówień” określone przez władze francuskie. Według SIDE pojęcie to jest arbitralne, ponieważ koszt realizacji zamówienia nie zależy od jego kwoty, ale od liczby pozycji.
- (100) Komisja uważa, że nie jest konieczne wyciąganie ostatecznych wniosków odnośnie do kwestii konieczności pomocy, ponieważ warunki konieczności i proporcjonalności mają charakter kumulatywny, a w motywie 121 zostanie stwierdzone, że nie wykazano, iż warunek proporcjonalności jest spełniony.
- (101) Po drugie, Komisja stwierdza, że wpływ na wymianę handlową wewnątrz Unii Europejskiej i zakłócenie konkurencji spowodowane przez środek są bardzo niewielkie, biorąc pod uwagę w szczególności kwoty, których dotyczy środek, bardzo małą zastępowalność między książkami w języku francuskim i w innym języku, jak również znaczną różnicę między liczbą książek francuskojęzycznych eksportowanych do krajów niefrancuskojęzycznych przez Francję, z jednej strony, oraz Belgię i Luksemburg, z drugiej strony.
- (102) Ścisłej rzecz ujmując, jeżeli chodzi o rynek zamówień eksportowych książek w języku francuskim, Komisja zauważa, że w ramach swojej działalności agentów eksportowych CELF i SIDE rozpowszechniają książki w krajach i na terytoriach niefrancuskojęzycznych. W krajach francuskojęzycznych na rynku lokalnym działają natomiast duzi wydawcy za pośrednictwem spółek zależnych lub przedstawicielstw. Agencje eksportowe odgrywają zatem bardzo marginalną rolę na rynkach francuskojęzycznych, które stanowią przecież główny rynek zbytu dla książek w języku francuskim.
- (103) Na rynku krajowym zamówień eksportowych książek w języku francuskim obecni są agenci ogólnobranżowi, tacy jak SIDE i CELF, i w mniejszym stopniu agenci wyspecjalizowani, którzy prowadzą również bezpośrednią sprzedaż na rzecz odbiorców końcowych, ale na bardzo niewielką skalę, i w bardzo niewielkim stopniu konkurują z obydwojema agentami ogólnobranżowymi, jak również pewna liczba księgarni, które obsługują, choćby okazjonalnie, zamówienia dla księgarzy zagranicznych i księgarni internetowych, których działalność była jednak stosunkowo ograniczona w czasie obowiązywania przedmiotowej pomocy.
- (104) Na przedmiotowym rynku to właśnie skarżący był najważniejszym podmiotem, na który miały wpływ kwestionowane środki. Z jednej strony, władze francuskie potwierdzają, że program dotyczący małych zamówień był w zasadzie dostępny dla każdego przedsiębiorstwa, które złożyłoby w tej sprawie stosowny wniosek, o ile przyjęłoby warunki związane z przyznaniem pomocy. Stwierdzają one, że odmowa Ministerstwa Kultury w stosunku do SIDE w 1991 r. była uzasadniona przez odmowę SIDE podporządkowania się obowiązkowi przejrzystości działalności wymaganej w celu skorzystania z przedmiotowej pomocy. Z drugiej strony, SIDE stwierdziło, że odmowa władz francuskich była związana z faktem, że jest ono przedsiębiorstwem prywatnym, a nie spółdzielnią wydawców. Ponadto w 1996 r., w związku ze stwierdzeniem nieważności decyzji Komisji z dnia 18 maja 1993 r., Ministerstwo Kultury dążące do zakończenia postępowania przypominało SIDE, że system pomocy związanej z małymi zamówieniami nie jest z definicji zastrzeżony dla CELF. Ministerstwo zaproponowało mu, pismem z dnia 3 września 1996 r., spotkanie w celu sprawdzenia, czy przedsiębiorstwo było w stanie, na tych samych warunkach przejrzystości działania, świadczyć takie same usługi jak CELF. Podczas spotkania, które odbyło się dnia 26 września 1996 r., kierownictwo SIDE poinformowało Ministerstwo Kultury, że odmawia skorzystania z programu, którego zgodność z prawem wspólnotowym może być zakwestionowana przez Komisję.

- (105) W każdym razie informacje wymienione powyżej w motywie 101 i kolejnych zdają się wskazywać, że wpływ przedmiotowych środków na warunki wymiany handlowej i konkurencji w Unii Europejskiej był stosunkowo ograniczony.
- (106) Po trzecie, w celu określenia, czy środek jest proporcjonalny, Komisja musi jednak również porównać kwotę otrzymanej pomocy z kosztami poniesionymi przez CELF na rzecz osiągnięcia celu założonego przez władze francuskie.
- (107) W tym celu należy przypomnieć różne etapy procesu realizacji zamówień, co do którego różne strony są zgodne:
- odbiór zamówienia z księgarni;
 - zakodowanie zamówienia;
 - rejestracja zamówienia;
 - wysłanie zamówienia do wydawcy;
 - odbiór książek;
 - przydzielenie każdemu klientowi fizycznego miejsca, „szafki”, w której zamówione książki są przechowywane;
 - pakowanie towaru.
- (108) Według władz francuskich CELF ponosiła pewne koszty związane z realizacją „małych zamówień”. Władze francuskie uważają bowiem, że na rynku zamówień eksportowych pewne zamówienia generują nadmierne koszty, w wyniku których realizacja tych zamówień nie jest rentowna. Władze francuskie stwierdziły, że przyjęły próg 500 FRF (76,22 EUR) w celu określenia „małego zamówienia” i że próg ten wyznaczono empirycznie. Władze francuskie przyznały, że niektóre zamówienia o wartości poniżej 500 FRF mogą być rentowne, podczas gdy inne, których wartość jest większa, mogą takie nie być. Chodziło było o znalezienie dopuszczalnej pod względem ekonomicznym metody na zachęcenie CELF do zajęcia się realizacją małych zamówień pomimo ich niedostatecznej rentowności.
- (109) Zgodnie z tym, co Komisja stwierdziła w decyzji o przedłużeniu postępowania, władze francuskie, w ramach analizy zgodności, są zobowiązane do ustalenia kwoty i rzeczywistego charakteru kosztów poniesionych przez CELF.
- (110) W związku z tym w decyzji o przedłużeniu postępowania Komisja wezwała władze francuskie do dostarczenia pewnej liczby informacji w celu umożliwienia jej wyciągnięcia wniosków z wyroku Sądu i rozstrzygnięcia w sprawie proporcjonalności pomocy. Komisja wezwała w szczególności do dostarczenia następujących informacji:
- dostatecznego uzasadnienia przyczyn niedostępności danych dotyczących kosztów związanych z małymi zamówieniami w przypadku różnych odnośnych lat i wystarczającego wykazania podstaw dopuszczalności ekstrapolacji w oparciu wyłącznie o dane za 1994 r.,
 - danych umożliwiających uwzględnienie rzeczywistych kosztów (a nie tylko zwykłych danych szacunkowych) realizacji małych zamówień w 1994 r. (przynajmniej w przypadku pewnych kategorii kosztów) i ewentualnego wystarczającego uzasadnienia dopuszczalności szacowania kosztów w oparciu o całkowite koszty poniesione przez CELF,
 - przekonywujących reguł podziału kosztów umożliwiających przypisanie części całkowitych kosztów do realizacji małych zamówień, które w szczególności można zastosować do każdej kategorii kosztów w całym omawianym okresie,
 - informacji dotyczących zmiany proporcji zamówień przekazywanych drogą teletransmisji w omawianych latach,
 - kosztów związanych z małymi zamówieniami bez stosowania nieuzasadnionych mnożników,
 - obliczenia kosztów poniesionych przez CELF z tytułu realizacji małych zamówień bez zastosowania mnożników, jak również przy założeniu zastosowania mnożników wyłącznie w przypadku zamówień nieprzekazywanych drogą teletransmisji,
 - stanowiska władz francuskich w sprawie obliczeń przeprowadzonych przez Sąd, zgodnie z którymi bez zastosowania wspomnianych mnożników koszty związane z realizacją małych zamówień byłyby mniejsze o ponad 635 000 FRF (96 805,13 EUR) pomimo uwzględnienia kategorii kosztów innych niż kategorie, do których zastosowano mnożnik „trzy”. Należy przypomnieć, że zgodnie z obliczeniami Sądu dochód z działalności operacyjnej związanej z małymi zamówieniami byłby zatem większy o ponad 600 000 FRF (91 469,41 EUR),
 - stanowiska władz francuskich w sprawie możliwości osiągnięcia przez CELF rozsądnego zysku.

- (111) W szczególności, jak już stwierdziła Komisja w decyzji o przedłużeniu postępowania, przy braku dodatkowego wyjaśnienia i aktualizacji danych przez władze francuskie, nie jest ona w stanie wykorzystać rachunków związanych ze stosowaniem programu realizacji małych zamówień, które władze francuskie dostarczyły w odniesieniu do lat 1994–2001 w piśmie z dnia 17 stycznia 2003 r., ani wyjaśnień dotyczących przeprowadzenia analizy rachunkowości kosztowej dostarczonych w piśmie z dnia 5 marca 1998 r.
- (112) Władze francuskie nie dostarczyły jednak szczegółowych informacji, których wymagała Komisja w decyzji o przedłużeniu postępowania, i w odniesieniu do kwestii proporcjonalności pomocy odesłały Komisję do informacji dostarczonych w dniach 17 września 2002 r., 17 stycznia 2003 r. i 11 marca 2003 r., których Komisja nie mogła wykorzystać jako takich ze względu na wyrok Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r.
- (113) Pismem z dnia 8 października 2009 r. służby Komisji wysłały więc monit do władz francuskich w sprawie przekazania informacji dotyczących wskazanych konkretnych elementów i jednocześnie powiadomiły, że jeżeli informacje te nie wpłyną do nich w terminie dziesięciu dni roboczych, Komisja podejmie ostateczną decyzję w oparciu o dostępne informacje, którymi dysponuje, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego po wydaniu w stosownym przypadku nakazu udzielenia informacji na mocy art. 10 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999.
- (114) W piśmie z dnia 21 października 2009 r. władze francuskie stwierdziły, że nie posiadają dodatkowych informacji i odesłały Komisję do swoich uwag przekazanych w dniu 9 czerwca 2009 r.
- (115) W decyzji z dnia 20 listopada 2009 r. (decyzja C(2009) 9256, „decyzja nakazująca udzielenie informacji”) Komisja postanowiła zatem nakazać Francji przedstawienie wymaganych informacji, ponieważ informacji tych nie udzielono pomimo ponawianych wezwań.
- (116) W piśmie z dnia 2 grudnia 2009 r. władze francuskie stwierdziły, że nie posiadają dodatkowych informacji do przedstawienia Komisji i że odsyłają Komisję do swoich uwag przekazanych w dniu 9 czerwca 2009 r.
- (117) Otóż art. 13 rozporządzenia proceduralnego stanowi, że: „badanie pomocy, która mogła zostać przyznana bezprawnie, skutkuje decyzją [...]. Jeżeli państwo członkowskie nie zastosuje się do nakazu udzielenia informacji, decyzja zostaje podjęta na podstawie dostępnych informacji”.
- (118) Jak stwierdzono powyżej, władze francuskie nie dostarczyły Komisji informacji, do przedstawienia których Komisja wzywała kilkakrotnie, a po raz ostatni w decyzji nakazującej udzielenie informacji z dnia 20 listopada 2009 r.
- (119) Zgodnie z art. 13 rozporządzenia proceduralnego Komisja podejmuje więc decyzję w oparciu o dostępne informacje i przypomina, że w każdym razie władze francuskie zobowiązane są do wykazania zgodności badanej pomocy z rynkiem wewnętrznym, a zatem proporcjonalności tej pomocy.
- (120) W świetle wyroku z dnia 15 kwietnia 2008 r. i informacji dostępnych Komisji szczególnie nie wydaje się możliwe oparcie się na ekstrapolacji szacunkowych kosztów realizacji małych zamówień za 1994 r. Niemożliwe wydaje się również zastosowanie nieuzasadnionych reguł podziału kosztów i oparcie się na danych, w odniesieniu do których zastosowano nieuzasadnione mnożniki, w szczególności w odniesieniu do zamówień przekazywanych drogą teletransmisji. W świetle obliczeń kosztów związanych z realizacją małych zamówień znajdujących się w wyroku Sądu i w związku z niedostarczeniem Komisji przez władze francuskie informacji umożliwiających odpowiedź na jej wątpliwości wyrażone w decyzji o przedłużeniu postępowania odnośnie do proporcjonalności pomocy, nie stwierdzono w szczególności deficytowego charakteru działalności w zakresie realizacji małych zamówień.
- (121) Komisja stwierdza, że w związku z tym nie wykazano, że pomoc wypłacona w latach 1994–2001 spełnia kryterium proporcjonalności.
- (122) Pomoc ta nie jest zatem zgodna z rynkiem wewnętrznym w oparciu o art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE.
- b) Ocena pomocy w świetle art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE
- (123) Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE (dawny art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE) stanowi, że: „za zgodną z rynkiem wewnętrznym może zostać uznana [...] pomoc przeznaczona na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem”.
- (124) Zgodnie z wyrokiem Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r. odstępstwa przewidzianego w art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE (dawny art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu WE) nie można zastosować do pomocy wypłaconej na rzecz CELF w latach 1980–1993. Należy zatem ustalić, czy można do niej zastosować odstępstwo przewidziane w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE (dawny art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE).

- (125) Należy postąpić tak samo w przypadku pomocy wypłaconej od 1994 r. do końca 2001 r., w odniesieniu do której Komisja stwierdziła powyżej w motywie 122, że odstępstwo przewidziane w art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE (dawny art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu WE) nie miało do nich zastosowania.
- (126) W celu ustalenia, czy art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE może służyć jako podstawa stwierdzenia zgodności, Komisja musi sprawdzić, czy przedmiotowa pomoc dąży do celu leżącego we wspólnym interesie i czy nie wpływa na wymianę handlową w zakresie sprzecznym z wspólnym interesem.
- (127) Komisja uważa, że pomoc dąży do celu leżącego we wspólnym interesie, który określono powyżej. W tym względzie należy przypomnieć, że wprowadzenie do Traktatu o Unii Europejskiej odstępstwa przewidzianego w dawnym art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE) potwierdza politykę Komisji prowadzoną w oparciu o dawny art. 92 ust. 3 lit. c) przed wejściem w życie Traktatu o Unii Europejskiej. Komisja zatwierdzała bowiem w przeszłości pomoc mającą cel kulturowy na podstawie tego artykułu. Praktykę tę potwierdziły sądy Unii Europejskiej np. we wspomnianym wyżej wyroku Sądu z dnia 18 września 1995 r., w którym Sąd uznał, że Komisja na podstawie dawnego art. 92 ust. 3 lit. c) Traktatu może przyjąć decyzję na korzyść trzech systemów pomocy, którymi zarządza CELF (pomoc dotycząca kosztów ładunku lotniczego, program „Strona po stronie” i „Program Plus”).
- (128) Komisja uważa natomiast, że nie wykazano, że pomoc była proporcjonalna do zamierzonego celu.
- (129) W decyzji o przedłużeniu postępowania, jak również następnie w decyzji nakazującej udzielenie informacji Komisja wezwała władze francuskie do przedstawienia uwag dotyczących proporcjonalności pomocy w świetle art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.
- (130) Jak stwierdzono powyżej, władze francuskie nie dostarczyły Komisji informacji umożliwiających wykazanie proporcjonalności pomocy wypłaconej od 1980 r., do czego wzywała Komisja, po raz ostatni w decyzji nakazującej udzielenie informacji z dnia 20 listopada 2009 r.
- (131) Zgodnie z art. 13 rozporządzenia proceduralnego Komisja przyjmuje więc decyzję w oparciu o dostępne informacje i przypomina, że w każdym razie władze francuskie zobowiązane są do wykazania zgodności badanej pomocy z rynkiem wewnętrznym, a zatem proporcjonalności tej pomocy.
- (132) Przedstawioną powyżej argumentację, dotyczącą proporcjonalności pomocy w świetle art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE, można zastosować odpowiednio w tym przypadku.
- (133) Komisja stwierdza w związku z tym, że nie wykazano, że wypłacona pomoc spełnia kryterium proporcjonalności.
- (134) Podsumowując, Komisja stwierdza, że przedmiotowy środek nie jest zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.
- C. Ocena środka w świetle art. 106 ust. 2 TFUE**
- (135) Władze francuskie kilkakrotnie twierdziły, że CELF powierzono zadania związane ze świadczeniem usług publicznych i że kwestionowane środki należy oceniać w świetle postanowień zawartych w art. 106 ust. 2 TFUE (dawny art. 86 ust. 2 Traktatu).
- (136) Artykuł ten stanowi, że „przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mające charakter monopolu skarbowego podlegają normom Traktatów, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii”.
- (137) Po pierwsze, należy sprawdzić, czy w tym przypadku występuje usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika, że z wyjątkiem sektorów, w których kwestia ta jest już przedmiotem regulacji Unii Europejskiej, państwa członkowskie posiadają dużą swobodę uznania w odniesieniu do charakteru usług, które można zakwalifikować jako usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. W związku z tym zadaniem Komisji jest czuwanie nad tym, aby tę swobodę uznania stosowano bez oczywistych błędów, jeżeli chodzi o definicję usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.
- (138) W tym przypadku władze francuskie kilkakrotnie stwierdziły, że CELF powierzono szczególne zadania związane ze świadczeniem usług publicznych o charakterze kulturowym polegające na przyjmowaniu wszystkich zamówień na pozycje francuskojęzyczne składanych przez księgarnie zagraniczne, niezależnie od wielkości i charakteru zamówienia. Komisja uznaje, że zadania te mogą w rzeczywistości stanowić usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym.

- (139) Po drugie, należy sprawdzić, czy CELF rzeczywiście powierzono świadczenie usługi w ogólnym interesie gospodarczym. Zgodnie z orzecznictwem Unii Europejskiej dane przedsiębiorstwa muszą zostać zobowiązane przez państwo do zarządzania przedmiotowymi usługami w drodze aktu urzędowego lub aktów urzędowych, których formę może określić każde państwo członkowskie.
- (140) W tym przypadku władze francuskie przedstawiły szereg porozumień zawartych między CELF a Ministerstwem Kultury, które według nich mogą wskazywać, że CELF zobowiązano do zarządzania przedmiotowymi usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym. Według władz francuskich do 2001 r. Dyrekcja Książki i Czytelnictwa zawierała z CELF porozumienia roczne.
- (141) Pomimo wezwań Komisji, w tym w decyzji nakazującej udzielenie informacji, władze francuskie nie przedstawiły jednak kopii porozumień dotyczących świadczenia usług publicznych w odniesieniu do każdego roku omawianego okresu.
- (142) Ponadto w porozumieniach, którymi dysponuje Komisja, nie określono dokładnego charakteru obowiązków świadczenia usług publicznych (i tak w porozumieniu nie wskazano kwoty, na podstawie której zamówienia uznaje się za „małe zamówienia”). Wynika z tego, że w przypadku tych lat nie istnieje akt wskazujący z wystarczającą dokładnością obowiązki świadczenia usług publicznych nałożone na CELF.
- (143) W związku z tym Komisja uważa, że nie wykazano, że CELF została zobowiązana aktem urzędowym do zarządzania przedmiotowymi usługami publicznymi w odniesieniu do każdego roku omawianego okresu.
- (144) Ponadto bez konieczności rozstrzygnięcia w sprawie warunku konieczności, skoro warunki te mają charakter łączny, Komisja stwierdza, że warunek proporcjonalności również nie został spełniony.
- (145) W porozumieniach, którymi dysponuje Komisja, nie ma żadnego wyjaśnienia dotyczącego sposobu, w jaki obliczono kwotę pomocy. Ponadto obowiązkowi dostarczenia rachunków związanych z wykorzystaniem dotacji nałożonemu na CELF nie towarzyszy dokładna definicja parametrów obliczeń i kontroli kosztów działalności w zakresie świadczenia usług publicznych, które umożliwiłyby sprawdzenie, czy nie doszło do nadmiernej rekompensaty. Poza tym, nawet jeżeli porozumienia rzeczywiście przewidują przeniesienie dotacji z jednego roku na drugi, w przypadku gdy jej część nie została wykorzystana, nie zawierają żadnych szczegółów dotyczących działania tego mechanizmu, którego zresztą, jak się wydaje, nie zastosowano. Ogólniej rzecz ujmując, jak stwierdzono w ramach analizy kryterium proporcjonalności w świetle art. 107 ust. 3 TFUE, władze francuskie nie dostarczyły informacji wykazujących proporcjonalność pomocy z uwzględnieniem poszczególnych punktów wyroku Sądu.
- (146) I tak władze francuskie nie dostarczyły Komisji informacji umożliwiających wykazanie proporcjonalności pomocy w świetle art. 106 ust. 2 TFUE, do czego wzywała Komisja, po raz ostatni w decyzji nakazującej udzielenie informacji z dnia 20 listopada 2009 r.
- (147) Zgodnie z art. 13 rozporządzenia proceduralnego Komisja przyjmuje więc decyzję w oparciu o dostępne informacje i przypomina, że w każdym razie władze francuskie zobowiązane są do wykazania zgodności badanej pomocy z rynkiem wewnętrznym, a zatem proporcjonalności tej pomocy.
- (148) W związku z tym z takich samych przyczyn jak przyczyny wymienione w ramach analizy proporcjonalności pomocy w świetle art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE Komisja uznaje, że nie wykazano, iż wypłacona pomoc spełnia kryterium proporcjonalności.
- (149) Komisja stwierdza zatem, że warunki stosowania art. 106 ust. 2 TFUE nie zostały spełnione.
- (150) Podsumowując, Komisja stwierdza, że mechanizm pomocy o nazwie „Program małych zamówień”, wdrożony przez Francję na rzecz CELF między 1980 r. a końcem 2001 r., stanowi pomoc niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

5. OKRES PRZEDAWNIENIA, NADZWYCZAJNA OKOLICZNOŚĆ, UZASADNIONE OCZEKIWANIA, ZASADA PEWNOŚCI PRAWA, ZASADA PROPORCJONALNOŚCI

- (151) Jeżeli pomoc państwa jest niezgodna z prawem i niezgodna z rynkiem wewnętrznym, Komisja musi nakazać zainteresowanemu państwu członkowskiemu podjęcie wszelkich koniecznych środków w celu odzyskania pomocy od beneficjenta. Artykuł 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 stanowi bowiem, że: „w przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta”.
- (152) Komisja musi jednak uwzględnić następujące elementy.

- (153) Po pierwsze, art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 przewiduje, że kompetencje Komisji w zakresie odzyskiwania pomocy podlegają dziesięcioletniemu okresowi przedawnienia. Okres przedawnienia rozpoczyna bieg w dniu, w którym bezprawnie przyznano pomoc beneficjentowi, a jakiegokolwiek działanie, podejmowane przez Komisję lub przez państwo członkowskie, działające na wniosek Komisji w odniesieniu do pomocy przyznanej bezprawnie powoduje przerwanie okresu przedawnienia.
- (154) Zgodnie z tym, co Komisja przedstawiła w decyzji o przedłużeniu postępowania, nie otrzymawszy od zainteresowanych stron szczególnych uwag w tej kwestii, Komisja uznaje, że w niniejszym przypadku ma zastosowanie zasada okresu przedawnienia wspomniana w poprzednim motywie. W wyroku z dnia 5 października 2006 r. w sprawie *Transalpine* ⁽¹⁾ Trybunał Sprawiedliwości stwierdził bowiem, że ponieważ rozporządzenie (WE) nr 659/1999 zawiera przepisy o charakterze proceduralnym, znajdują one zastosowanie do wszystkich postępowań administracyjnych w zakresie pomocy państwa toczących się przed Komisją w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia, tj. w dniu 16 kwietnia 1999 r. Otóż niniejsza sprawa zawiera się w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego wszczętego w dniu 30 czerwca 1996 r.
- (155) W niniejszym przypadku pomoc była wypłacana każdego roku od 1980 r., a w związku z tym, że w kwietniu 1992 r. Komisja skierowała do władz francuskich wezwanie do udzielenia informacji, wydaje się, że pomocy wypłaconej na rzecz CELF w latach 1980–1981 nie można odzyskać ze względu na upływanie okresu przedawnienia.
- (156) Po drugie, Komisja nie wymaga odzyskania pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa Unii Europejskiej. Według orzecznictwa Unii Europejskiej Komisja ma bowiem obowiązek uwzględnić nadzwyczajne okoliczności, które uzasadniają odstępianie od nakazu odzyskania pomocy przyznanej niezgodnie z prawem, gdy jej odzyskanie jest sprzeczne z ogólną zasadą prawa Unii Europejskiej.
- (157) W związku z tym w decyzji o przedłużeniu postępowania Komisja wezwała władze francuskie, beneficjenta pomocy i każdą inną zainteresowaną stronę do przedstawienia uwag dotyczących zastosowania w tym przypadku zasady uzasadnionego oczekiwania, zasady pewności prawa lub wszelkiej innej zasady mogącej spowodować, że Komisja nie będzie wymagała odzyskania pomocy.
- (158) Komisja zauważa, że władze francuskie stwierdziły w swoich uwagach, że wystąpiły okoliczności nadzwyczajne umożliwiające ograniczenie obowiązku zwrotu pomocy. SIDE uznało natomiast, że takie okoliczności nie wystąpiły.
- (159) W związku z tym Komisja przypomina, że w ramach pytań prejudycjalnych postawionych Trybunałowi we wspomnianej wyżej sprawie CELF sąd krajowy zapytał, czy sytuacja, w której Komisja trzykrotnie wydała decyzję uznającą daną pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym, a następnie sąd wspólnotowy stwierdził nieważność tych decyzji, nie może sama w sobie stanowić nadzwyczajnej okoliczności mogącej uzasadnić ograniczenie nałożonego na beneficjenta pomocy obowiązku jej zwrotu.
- (160) We wspomnianym wyżej wyroku z dnia 11 marca 2010 r. Trybunał w pierwszej kolejności odesłał do swojego wyroku z dnia 12 lutego 2008 r., w którym stwierdził w pkt 65 i następujących, że po stwierdzeniu nieważności pozytywnej decyzji Komisji nie można wykluczyć możliwości powołania się beneficjenta pomocy wdrożonej niezgodnie z prawem na nadzwyczajne okoliczności, na których słusznie mogły opierać się oczekiwania co do prawidłowości tej pomocy i w rezultacie także możliwości jej zwrotu ⁽²⁾.
- (161) Trybunał stwierdził jednak również, że pozytywna decyzja Komisji nie może powodować powstania uzasadnionych oczekiwań beneficjenta pomocy, po pierwsze, jeśli decyzję tę zaskarżono z zachowaniem terminu na wniesienie skargi, a następnie sąd Unii Europejskiej stwierdził jej nieważność, i, po drugie, jeśli termin na wniesienie skargi na tę decyzję nie upłynął, lub, w przypadku wniesienia skargi, sąd Unii Europejskiej nie wydał jeszcze ostatecznego orzeczenia ⁽³⁾.
- (162) W tym przypadku w wyroku z dnia 11 marca 2010 r. Trybunał orzekł, że stwierdzenie nieważności trzeciej pozytywnej decyzji Komisji wyrokiem Trybunału z dnia 15 kwietnia 2008 r. nie może samo w sobie spowodować powstania uzasadnionych oczekiwań ani stanowić nadzwyczajnej okoliczności ⁽⁴⁾.
- (163) Trybunał dodał, że wydanie trzech kolejnych wyroków stwierdzających nieważność wyraża *a priori* złożoność sprawy i wydaje się, że zamiast powodować uzasadnione oczekiwanie może raczej zwiększać wątpliwości beneficjenta dotyczące zgodności spornej pomocy. Trybunał przyznaje, że wydanie trzech kolejnych wyroków stwierdzających nieważność stanowi bardzo dziwną sytuację, ale okoliczności takie mogą jednak zaistnieć w ramach normalnego funkcjonowania systemu sądowego, który oferuje podmiotom prawa twierdzącym, że ponoszą skutki bezprawności danej pomocy, możliwość żądania stwierdzenia nieważności kolejnych decyzji, które ich zdaniem stanowią źródło tej sytuacji.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 5 października 2006 r. w sprawie C-368/04, *Transalpine Ölleitung in Österreich*, Zb.Orz. [2006] s. I-09957, pkt 34.

⁽²⁾ Punkt 42 i następane.

⁽³⁾ Punkty 66–68.

⁽⁴⁾ Punkt 50 i następane.

- (164) Ponadto Trybunał uznał w tej sprawie, że zaistnienie nadzwyczajnych okoliczności nie może być brane pod uwagę w kontekście zasady pewności prawa⁽¹⁾. O ile bowiem Komisja nie wydała decyzji zatwierdzającej, a termin na wniesienie skargi na tę decyzję nie upłynął, beneficjent nie ma pewności co do legalności planowanej pomocy, w związku z czym nie może powoływać się ani na zasadę uzasadnionych oczekiwań, ani na zasadę pewności prawa.
- (165) Ponadto jak wskazał Trybunał w wyroku z dnia 11 marca 2010 r.⁽²⁾, również zaistnienie nadzwyczajnych okoliczności nie może być brane pod uwagę w kontekście zasady proporcjonalności. Cofnięcie pomocy przyznanej bezprawnie w drodze nakazania jej zwrotu stanowi bowiem logiczną konsekwencję stwierdzenia jej niezgodności z prawem, w wyniku czego odzyskanie przyznanej niezgodnie z prawem pomocy państwa w celu przywrócenia poprzedniego stanu rzeczy nie może co do zasady zostać uznane za środek nieproporcjonalny w stosunku do celów postanowień Traktatu w dziedzinie pomocy państwa.
- (166) W związku z tym Trybunał stwierdził, że sytuacja, w której Komisja trzykrotnie wydała decyzję uznającą daną pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem, a następnie sąd wspólnotowy stwierdził nieważność tych decyzji, nie może sama w sobie stanowić nadzwyczajnej okoliczności mogącej uzasadniać ograniczenie nałożonego na beneficjenta pomocy obowiązku zwrotu pomocy niezgodnej z prawem i z rynkiem wewnętrznym.
- (167) Uwzględniając powyższe i w związku z brakiem jakichkolwiek innych informacji, które mogą wskazywać na nadzwyczajne okoliczności, Komisja uważa zatem, że w niniejszym przypadku nie istnieją nadzwyczajne okoliczności mogące ograniczyć obowiązek zwrotu przedmiotowej pomocy przez CELF (z wyjątkiem kwot wypłaconych w latach 1980–1981, jak wyjaśniono powyżej).
- (170) Na mocy art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 pomoc, którą należy odzyskać, musi w rzeczywistości obejmować odsetki składane, które należy naliczyć od dnia, w którym niezgodną z prawem pomoc udostępniono beneficjentowi, do dnia jej skutecznego odzyskania.
- (171) Z wyroku Trybunału z dnia 12 października 2000 r. w sprawie *Magefesa*⁽⁴⁾ wynika jednak, że jeżeli przedsiębiorstwo ogłosiło upadłość, a sytuację taką przewiduje ustawodawstwo krajowe, odsetki narosłe po ogłoszeniu upadłości przedsiębiorstwa od kwoty pomocy wypłaconej niezgodnie z prawem przed tą datą nie są należne.
- (172) W tym względzie należy zauważyć, że w piśmie przekazanym w dniu 27 stycznia 2010 r. władze francuskie poinformowały Komisję o sytuacji, w której znajduje się obecnie CELF.
- (173) W związku z sytuacją finansową CELF w dniu 25 lutego 2009 r. zostało wobec niej wszczęte postępowanie zabezpieczające. Wyznaczono syndyka masy upadłościowej.
- (174) W związku ze sporem dotyczącym pomocy państwa państwo francuskie zgłosiło następujące wierzytelności: 11 885 785,02 EUR (z tytułu płatności odsetek zgodnie z powyższym wyrokiem Conseil d'État z dnia 19 grudnia 2008 r.) i 4 814 339,90 EUR (z tytułu ewentualnej spłaty kapitału pomocy wypłaconej w latach 1980–2001).
- (175) Władze francuskie stwierdziły, że ze stanu wierzytelności wynikało, że w całkowitej kwocie zgłoszonych zobowiązań w wysokości 21 254 232,29 EUR kwestionowane wierzytelności wynoszą 17 045 039,50 EUR.
- (176) Stwierdzając, że napraw sytuacji była wyraźnie niemożliwa, syndyk masy upadłościowej zwrócił się o zmianę postępowania zabezpieczającego na postępowanie likwidacyjne szczególnie w związku z wierzytelnościami zgłoszonymi przez państwo.
- (177) Wyrokiem z dnia 9 września 2009 r. stwierdzającym istnienie zobowiązań wykluczających możliwość opracowania planu kontynuacji działalności CELF Tribunal de Commerce de Paris postanowił o postawieniu jej w stan likwidacji i wyznaczył syndyka. Sąd ustalił na dwa lata okres, po zakończeniu którego należy zbadać zamknięcie postępowania likwidacyjnego. Władze francuskie stwierdziły, że bieżące lub przyszłe spory mogą jednak uzasadniać opóźnienie terminu zamknięcia postępowania likwidacyjnego.

6. ODZYSKANIE NALEŻNOŚCI

- (168) Na mocy art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 władze francuskie muszą zatem odzyskać od CELF kwotę pomocy, którą wypłacono jej z tytułu „Programu małych zamówień” w latach 1982–2001.
- (169) Jak wynika z tabeli⁽³⁾, łączna kwota pomocy, którą należy odzyskać od CELF i którą wypłacono w latach 1982–2001, wynosi zatem 4 631 401 EUR; do tej kwoty należy dodać odsetki.

⁽¹⁾ Punkt 53.

⁽²⁾ Punkt 54.

⁽³⁾ Zob. tabela zawarta w motywie 60 niniejszej decyzji.

⁽⁴⁾ Wyrok Trybunału z dnia 12 października 2000 r. w sprawie C-480/98, *Komisja przeciwko Hiszpanii („Magefesa”)*, Rec. [2000] s. I-08717.

- (178) Władze francuskie stwierdziły, że wszyscy pracownicy CELF zostali zwolnieni i że jednostka likwidacyjna została rozwiązana w dniu 31 grudnia 2009 r. Jedyne bieżące działania mają na celu odzyskanie pozostałych wierzytelności należnych od klientów.
- (179) Władze francuskie w wiadomości e-mail z dnia 9 marca 2010 r. stwierdziły, że postępowanie likwidacyjne wdrożone wobec CELF było zgodne ze zwykłymi zasadami postępowania likwidacyjnego wobec przedsiębiorstw.
- (180) Według informacji przedstawionych Komisji przez władze francuskie CELF nie prowadzi zatem obecnie żadnej działalności gospodarczej.
- (181) W związku z tym, uwzględniając trwające postępowanie likwidacyjne wobec CELF, władze francuskie muszą – w ramach swoich zobowiązań do odzyskania pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym – dopilnować w szczególności przestrzegania orzecznictwa mającego zastosowanie w przypadku likwidacji przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy⁽¹⁾. Oznacza to w szczególności, że aktywa CELF są sprzedawane po cenie rynkowej, że państwo wpisuje swoje wierzytelności dotyczące odzyskania pomocy niezgodnej z prawem i rynkiem wewnętrznym do zobowiązań przedsiębiorstwa w likwidacji i w pełni wykonuje swoje prawa wierzyciela na wszystkich etapach postępowania aż do zakończenia likwidacji.
- (182) Jeżeli chodzi o obliczenie odsetek, należy zauważyć, że w prawie francuskim art. L 622-28 kodeksu handlowego przewiduje, że „decyzja o wszczęciu [postępowania zabezpieczającego] powstrzymuje naliczanie odsetek ustawowych i odsetek za zwłokę, jak również wszelkich odsetek od zaległych płatności i dodatków”.
- (183) W związku z tym w niniejszej sprawie do kwot wypłaconych na rzecz CELF dolicza się odsetki za cały okres, począwszy od dnia, w którym pomoc została przekazana do jej dyspozycji, do dnia 25 lutego 2009 r., czyli dnia wydania przez Tribunal de Commerce de Paris wyroku o wszczęciu postępowania zabezpieczającego, które następnie przekształcono w postępowanie likwidacyjne na mocy wyroku z dnia 9 września 2009 r.

7. WNIOSEK

- (184) Komisja stwierdza, że Francja przyznała pomoc na rzecz CELF niezgodnie z prawem i z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE.

⁽¹⁾ Zob. pkt 63 i następne zawiadomienia Komisji – Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnie ze wspólnym rynkiem (Dz.U. C 272 z 15.11.2007, s. 4).

- (185) Pomoc ta jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym i władze francuskie muszą ją odzyskać, z wyjątkiem pomocy wypłaconej w latach 1980 i 1981, do której stosuje się przedawnienie.

- (186) Władze francuskie muszą zatem odzyskać od CELF kwotę 4 631 401 EUR, do której należy dodać odsetki w przypadku każdej kwoty pomocy wypłacanej rocznie, począwszy od 1982 r. Do kwot podlegających zwrotowi dolicza się odsetki za cały okres, począwszy od dnia, w którym pomoc została przekazana do dyspozycji beneficjenta, do dnia 25 lutego 2009 r., czyli dnia wydania przez Tribunal de Commerce de Paris wyroku o wszczęciu postępowania zabezpieczającego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa, która została w sposób niezgodny z prawem, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przyznana przez Francję na rzecz Coopérative d'exportation du livre français (CELF), jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

Artykuł 2

1. Francja jest zobowiązana do odzyskania kwoty 4 631 401 EUR odpowiadającej kwotom otrzymanym przez CELF w latach 1982–2001 z tytułu pomocy określonej w art. 1.
2. Do kwot podlegających zwrotowi dolicza się odsetki za cały okres, począwszy od dnia, w którym pomoc została przekazana do dyspozycji beneficjenta, do dnia 25 lutego 2009 r., czyli dnia wydania przez Tribunal de Commerce de Paris orzeczenia o wszczęciu postępowania zabezpieczającego.
3. Odsetki nalicza się narastająco zgodnie z przepisami rozdziału V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004.

Artykuł 3

1. Odzyskanie pomocy, o której mowa w art. 2, odbywa się w sposób bezwzględny i skuteczny.
2. Francja zapewnia wykonanie niniejszej decyzji w terminie czterech miesięcy od daty jej notyfikacji.

Artykuł 4

1. W terminie dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Francja przekazuje Komisji następujące informacje:

- a) łączną kwotę (kwota główna i odsetki) do odzyskania od beneficjenta;

b) szczegółowy opis środków już podjętych i środków planowanych w celu wykonania niniejszej decyzji;

decyzji. Francja dostarcza również szczegółowych informacji o kwocie pomocy oraz odsetkach już odzyskanych od beneficjenta.

c) dokumenty potwierdzające, że beneficjentowi nakazano zwrot pomocy.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

2. Do momentu całkowitego odzyskania pomocy, o której mowa w art. 2, Francja na bieżąco informuje Komisję o kolejnych środkach podejmowanych na szczeblu krajowym w celu wykonania niniejszej decyzji. Na wniosek Komisji Francja bezzwłocznie przedstawia informacje o środkach już podjętych oraz środkach planowanych w celu wykonania niniejszej

Sporządzono w Brukseli dnia 14 grudnia 2010 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI**z dnia 23 marca 2011 r.****wdrażająca dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do warunków zezwalania na wprowadzanie do obrotu małych opakowań mieszanek standardowego materiału siewnego różnych odmian roślin warzywnych tego samego gatunku***(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 1760)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2011/180/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

Artykuł 2

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Małe opakowania, o których mowa w art. 1, mogą zawierać materiał siewny o masie netto nieprzekraczającej masy netto określonej w art. 2 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2002/55/WE.

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw⁽¹⁾, w szczególności jej art. 26 ust. 3,

Artykuł 3

a także mając na uwadze, co następuje:

Państwa członkowskie dbają o to, aby na małych opakowaniach, o których mowa w art. 1, widniała etykieta dostawcy lub informacja w formie nadruku lub stempla.

(1) Niektóre państwa członkowskie poinformowały Komisję o istnieniu na rynku popytu na małe opakowania mieszanek różnych odmian roślin warzywnych tego samego gatunku. Należy zatem ustanowić szczegółowe wymagania dotyczące takich małych opakowań.

Etykieta lub informacja powinna zawierać następujące dane:

(2) Biorąc pod uwagę popyt w zainteresowanych państwach członkowskich, niniejsza decyzja powinna obejmować wszystkie gatunki wchodzące w zakres dyrektywy 2002/55/WE. Maksymalną wielkość takich małych opakowań należy wyrazić jako maksymalną masę netto zawartego w nich materiału siewnego oraz zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2002/55/WE.

a) sformułowanie „przepisy i normy UE”;

(3) Aby zapewnić identyfikowalność i odpowiednie informacje dla użytkowników, należy określić szczegółowe zasady etykietowania takich małych opakowań.

b) imię i nazwisko oraz adres lub znak identyfikacyjny osoby odpowiedzialnej za umieszczenie etykiety;

(4) Państwa członkowskie powinny do końca 2012 r. zdać Komisji sprawozdanie ze stosowania niniejszej decyzji, aby umożliwić Komisji ocenę skuteczności tej decyzji oraz identyfikację kwestii wymagających podjęcia dalszych działań.

c) rok zaplombowania, określony w następujący sposób: „zaplombowano w ... [rok] r.” lub rok ostatniego pobrania próby w celu przeprowadzenia ostatniego badania zdolności kiełkowania, określony w następujący sposób: „próbę pobrano w ... [rok] r.”; można dodać wskazówkę „złożyć do ... [data]”;

(5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa,

d) sformułowanie „mieszanka odmian ... [nazwa gatunku]”;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

e) nazwy odmian;

Artykuł 1

Państwa członkowskie mogą upoważnić swoich producentów do wprowadzania do obrotu małych opakowań mieszanek standardowego materiału siewnego gatunków wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/55/WE. Takie małe opakowania mogą zawierać wyłącznie różne odmiany tego samego gatunku.

f) proporcje odmian wyrażone jako masa netto lub liczba nasion;

g) numer referencyjny partii podany przez osobę odpowiedzialną za umieszczenie etykiety;

h) masa netto lub brutto lub liczba nasion;

i) rodzaj zabiegu chemicznego lub dodatku oraz przybliżony stosunek masy kłębków lub masy czystych nasion do masy całkowitej, jeżeli wskazano masę i zastosowano granulowane pestycydy, substancje otoczkujące lub inne dodatki w formie stałej.

Artykuł 4

Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z zastosowania niniejszej decyzji w terminie do dnia 31 grudnia 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 33.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 marca 2011 r.

W imieniu Komisji
John DALLI
Członek Komisji

III

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

DECYZJA STAŁEGO KOMITETU PAŃSTW EFTA

NR 5/2010/SC

z dnia 9 grudnia 2010 r.

zmieniająca decyzję Stałego Komitetu nr 4/2004/SC ustanawiającą Komitet ds. Mechanizmu Finansowego

STAŁY KOMITET PAŃSTW EFTA,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zmienione Protokołem dostosowującym Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zwane dalej Porozumieniem EOG,

uwzględniając Umowę między Unią Europejską, Islandią, Księstwem Liechtensteinu i Królestwem Norwegii w sprawie mechanizmu finansowego EOG na lata 2009–2014,

uwzględniając Protokół 38b w sprawie mechanizmu finansowego EOG włączony do Porozumienia EOG na mocy wyżej wymienionej Umowy między Unią Europejską, Islandią, Księstwem Liechtensteinu i Królestwem Norwegii w sprawie mechanizmu finansowego EOG na lata 2009–2014,

uwzględniając Umowę między Królestwem Norwegii a Unią Europejską w sprawie norweskiego mechanizmu finansowego na lata 2009–2014,

uwzględniając decyzję Stałego Komitetu Państw EFTA nr 4/2004/SC z dnia 3 czerwca 2004 r. ustanawiającą Komitet ds. Mechanizmu Finansowego ⁽¹⁾,

uwzględniając decyzję Stałego Komitetu Państw EFTA nr 1/2010/SC z dnia 28 stycznia 2010 r. ustanawiającą Tymczasowy Komitet ds. Mechanizmu Finansowego EOG na lata 2009–2014 ⁽²⁾,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W art. 1 decyzji nr 4/2004/SC ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Komitet zarządza mechanizmem finansowym EOG na lata 2004–2009 i mechanizmem finansowym EOG na lata 2009–2014.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej wejścia w życie lub z dniem tymczasowego zastosowania aktu prawnego ustanawiającego mechanizm finansowy EOG na lata 2009–2014.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2010 r.

W imieniu Stałego Komitetu

Stefán Haukur JÓHANNESSON
Przewodniczący

Kåre BRYN
Sekretarz Generalny

⁽¹⁾ Dz.U. L 52 z 23.2.2006, s. 54.

⁽²⁾ Dz.U. L 53 z 4.3.2010, s. 19.

DECYZJA STAŁEGO KOMITETU PAŃSTW EFTA

NR 6/2010/SC

z dnia 9 grudnia 2010 r.

rozszerzająca zakres działań Biura Mechanizmu Finansowego EOG oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego

STAŁY KOMITET PAŃSTW EFTA,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zmienione przez Protokół dostosowujący Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwane dalej „Porozumieniem EOG”),

uwzględniając decyzję Stałego Komitetu Państw EFTA nr 1/2004/SC z dnia 5 lutego 2004 r. ustanawiającą Biuro Mechanizmu Finansowego EOG oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego,

uwzględniając Umowę między Unią Europejską, Islandią, Księstwem Liechtensteinu i Królestwem Norwegii w sprawie mechanizmu finansowego EOG na lata 2009–2014,

uwzględniając Protokół 38b w sprawie mechanizmu finansowego EOG włączony do Porozumienia EOG na mocy wyżej wymienionej Umowy między Unią Europejską, Islandią, Księstwem Liechtensteinu i Królestwem Norwegii w sprawie mechanizmu finansowego EOG na lata 2009–2014,

uwzględniając Umowę między Królestwem Norwegii a Unią Europejską w sprawie norweskiego mechanizmu finansowego na lata 2009–2014,

przypominając, iż art. 1 ust. 1 decyzji Stałego Komitetu Państw EFTA nr 1/2004/SC upoważnia Biuro Mechanizmu Finansowego EOG oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego wyłącznie do zarządzania mechanizmami finansowymi na lata 2004–2009,

uwzględniając konieczność zarządzania przez sekretariat mechanizmem finansowym EOG na lata 2009–2014 i norweskim mechanizmem finansowym na lata 2009–2014,

Artykuł 1

1. Niniejszym powierza się dodatkowo Biuru Mechanizmu Finansowego EOG oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego, ustanowionego decyzją Komitetu Stałego nr 1/2004/SC, funkcję sekretariatu wspomagającego zarządzenie mechanizmem finansowym EOG na lata 2009–2014 oraz norweskim mechanizmem finansowym na lata 2009–2014.

2. W odniesieniu do mechanizmu finansowego EOG na lata 2009–2014 Biuro podlega Komitetowi ds. Mechanizmu Finansowego EOG.

3. W odniesieniu do norweskiego mechanizmu finansowego na lata 2009–2014 Biuro podlega norweskiemu Ministerstwu Spraw Zagranicznych.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej wejścia w życie lub z dniem tymczasowego zastosowania aktu prawnego ustanawiającego mechanizm finansowy EOG na lata 2009–2014.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2010 r.

W imieniu Stałego Komitetu

Stefán Haukur JÓHANNESSON
Przewodniczący

Kåre BRYN
Sekretarz Generalny

IV

(Akty przyjęte przed dniem 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu WE, Traktatu UE i Traktatu Euratom)

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 290/09/COL

z dnia 1 lipca 2009 r.

w sprawie pomocy przyznanej na kształcenie pilotów samolotów liniowych w okręgu Troms
(Norwegia)

URZĄD NADZORU EFTA ⁽¹⁾,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾, w szczególności jego art. 61–63 oraz protokół 26,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości ⁽³⁾, w szczególności jego art. 24,

UWZGLĘDNIAJĄC art. 1 ust. 2 w części I oraz art. 7 ust. 2 i 5 oraz art. 13 i 14 w części II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale,

UWZGLĘDNIAJĄC wytyczne Urzędu w sprawie stosowania i wykładni art. 61 i 62 Porozumienia EOG ⁽⁴⁾, w szczególności rozdziały dotyczące rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych i gwarancji państwowych,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję nr 195/04/COL z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 27 w części II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale ⁽⁵⁾,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu nr 389/06/COL z dnia 13 grudnia 2006 r. o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Zwany dalej Urzędem.

⁽²⁾ Zwane dalej Porozumieniem EOG.

⁽³⁾ Zwane dalej Porozumieniem o nadzorze i Trybunale.

⁽⁴⁾ Wytyczne w sprawie stosowania i wykładni art. 61 i 62 Porozumienia EOG oraz art. 1 protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale przyjęte i wydane przez Urząd w dniu 19 stycznia 1994 r., opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (zwanym dalej Dz.U.) L 231 z 3.9.1994, s. 1 i w suplementcie EOG nr 32 z 3.9.1994, ostatnio zmienione w dniu 25 kwietnia 2007 r., zwane dalej „wytycznymi w sprawie pomocy państwa”.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 139 z 25.5.2006, s. 37 i Suplement EOG nr 26 z 25.5.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ Zwaną dalej „decyzją o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego”.

PO WEZWANIU zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami ⁽⁷⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. STAN FAKTYCZNY

1. Procedura

W piśmie z dnia 17 marca 2006 r. przedsiębiorstwo North European Aviation Resources AS (zwane dalej „NEAR” lub „skarżącym”) złożyło skargę przeciwko przyznaniu w ramach zmienionego budżetu państwa pomocy na rzecz norweskiej szkoły lotniczej Norwegian Aviation College (zwanej dalej „NAC”). Pismo wpłynęło do Urzędu i zostało zarejestrowane w dniu 20 marca 2006 r. (nr ref. 366921). W piśmie z dnia 25 sierpnia 2006 r., które wpłynęło do Urzędu i zostało zarejestrowane w dniu 28 sierpnia (nr ref. 385471), przedsiębiorstwo NEAR złożyło rozszerzenie skargi dotyczące różnych kwot przyznanych NAC przez okręg Troms i gminę Målselv.

W pismach z dnia 11 kwietnia 2006 r. (nr ref. 369763) i z dnia 7 września 2006 r. (nr ref. 385794) Urząd poinformował władze norweskie o skardze i jej rozszerzeniu oraz wezwał je do przedstawienia uwag w tej sprawie.

Po rozważeniu tych uwag Urząd poinformował władze norweskie w piśmie z dnia 13 grudnia 2006 r. (nr ref. 401508), że podjął decyzję o wszczęciu postępowania, przewidzianego w art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale, w odniesieniu do pomocy przyznanej na kształcenie pilotów samolotów liniowych w okręgu Troms ⁽⁸⁾. Rząd Norwegii wezwano do przedstawienia uwag w odniesieniu do tej decyzji. W piśmie z dnia 15 lutego 2007 r., które wpłynęło do Urzędu i zostało zarejestrowane dnia 19 lutego 2007 r. (nr ref. 410248), władze norweskie przedstawiły swoje uwagi.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 77 z 5.4.2007, s. 35 i Suplement EOG nr 17 z 5.4.2007, s. 16.

⁽⁸⁾ Bardziej szczegółowe informacje dotyczące korespondencji między władzami norweskimi a Urzędem można znaleźć w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

Decyzja nr 389/06/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i w Suplemencie EOG. Urząd wezwał zainteresowane strony do zgłaszania uwag⁽⁹⁾.

Urząd otrzymał od zainteresowanych stron dwa zestawy uwag. W piśmie z dnia 10 października 2007 r. (nr ref. 446322) Urząd przekazał te uwagi władzom norweskim i dał im możliwość udzielenia odpowiedzi. Władze norweskie przedstawiły uwagi w piśmie z dnia 13 listopada 2007 r. (nr ref. 451773).

2. Opis proponowanego środka

2.1. Środki będące przedmiotem postępowania

a) Dotacja na rzecz NAC

Zgodnie z wyjaśnieniami norweskiego rządu parlament ustanowił w czerwcu 2005 r. dotację w wysokości 4,5 mln NOK na „kształcenie pilotów samolotów liniowych w Tromsø/Bardufoss”. Ministerstwo Edukacji i Badań Naukowych przyznało tę dotację bezpośrednio NAC w dniu 8 lipca 2005 r.

Kolejne 4,5 mln wpisano do budżetu państwa na 2006 r. i zaproponowano ponownie w projekcie budżetu na 2007 r. Jednak zgodnie z wyjaśnieniami norweskiego rządu parlament został powiadomiony o skardze, a kolejne przydziały środków na rzecz NAC zostały zawieszono w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie sprawy.

b) Finansowanie projektu na rzecz Norsk Luftfartshøgskole

Okręg Troms potwierdził, że decyzją z dnia 6 lipca 2006 r. przyznał finansowanie projektu w wysokości 1,9 mln NOK na rzecz Norsk Luftfartshøgskole (NLH), podmiotu, który władze norweskie określają jako fundację o charakterze niekomercyjnym ustanowioną w celu ułatwienia kształcenia pilotów w północnej Norwegii.

c) Pożyczka dla NAC udzielona przez okręg Troms i jej późniejsze umorzenie

Zgodnie z wyjaśnieniami władz okręgu Troms w 1999 r. okręg ten przyznał pożyczkę w wysokości 400 000 NOK na rzecz NAC zgodnie z programem pożyczek regionalnych zgłoszonym Urzędowi i zatwierdzonym przez Urząd. W odniesieniu do pierwotnej pożyczki przewidywano spłatę z zastosowaniem obowiązujących stóp procentowych po okresie pierwszych trzech lat. Po kilkakrotnym przedłużeniu okresu spłaty decyzją z dnia 6 lipca 2006 r. okręg Troms umorzył pożyczkę, pod warunkiem że wszyscy pozostali wierzyciele wezmą udział w restrukturyzacji zadłużenia NAC.

d) Gwarancja udzielona na zabezpieczenie pożyczki

Okręg Troms potwierdził, że udzielił NAC gwarancji na kwotę 500 000 NOK w odniesieniu do pożyczki zaciągniętej na okres

od dnia 1 września 2002 r. do dnia 1 września 2012 r., nie wymagając od NAC zapłaty prowizji za udzielenie gwarancji.

e) Pożyczka dla NLH udzielona przez gminę Målselv

Gmina Målselv stwierdziła, że decyzją z dnia 19 lipca 2006 r. przyznała pożyczkę podporządkowaną w wysokości 1,3 mln NOK na rzecz NAC oprocentowaną w wysokości 8,5 % rocznie, przy czym termin wymagalności całej kwoty pożyczki wraz z odsetkami mijał z końcem 2007 r. Decyzją z dnia 24 kwietnia 2008 r. gmina Målselv wydłużyła termin spłaty do dnia 31 grudnia 2008 r. Władze norweskie potwierdziły, że pożyczka przeznaczona była dla NLH i została wypłacona na rzecz NLH.

2.2. Cel środków będących przedmiotem postępowania

a) Dotacja

Zgodnie z wyjaśnieniami norweskiego rządu zarówno zdolność sił powietrznych do wyszkolenia pilotów do służby poza siłami zbrojnymi, jak i wsparcie finansowe na rzecz kształcenia pilotów samolotów liniowych udzielane przez linie lotnicze SAS maleją w ostatnich latach. Kwestionowane finansowanie można uznać za konsekwencję tych zmian. Dotację można wykorzystać jedynie w celu zapewnienia ciągłości dotychczasowego kształcenia pilotów samolotów liniowych w NAC, w celu utrzymania istniejącej zdolności do kształcenia pilotów samolotów liniowych w Norwegii oraz uniknięcia trudności w zakresie rekrutacji pilotów.

b) Finansowanie projektu na rzecz NLH

Zgodnie z wyjaśnieniami władz okręgu Troms finansowanie projektu ma na celu zapewnienie rozwoju i wzmocnienie istniejących w okręgu kompetencji w zakresie lotnictwa.

c) Pożyczka dla NAC udzielona przez okręg Troms i jej późniejsze umorzenie

Zgodnie z wyjaśnieniami władz okręgu Troms sytuacja finansowa NAC spowodowała konieczność kilkakrotnego przedłużenia terminu spłaty pożyczki, a ostatecznie – całkowitego jej umorzenia.

d) Gwarancja udzielona na zabezpieczenie pożyczki

Jako zabezpieczenie pożyczki przeznaczonej na sfinansowanie symulatora lotu właściciele NAC byli zmuszeni przedstawić gwarancję w wysokości proporcjonalnej do ich udziałów.

e) Pożyczka dla NLH udzielona przez gminę Målselv

Nie określono celów.

⁽⁹⁾ Porównaj: przypis 7.

2.3. Krajowa podstawa prawna środka pomocy

Dotacja bezpośrednia w wysokości 4,5 mln NOK jest przewidziana w zmienionym budżecie państwa na 2005 r. (Kap. 281, poz. 1). W tej pozycji budżetowej zapisano również 574 000 NOK na inne cele niezwiązane ze środkami będącymi przedmiotem postępowania.

Inne środki wynikają z decyzji rady okręgu Troms lub komitetu wykonawczego gminy Målselv.

2.4. Beneficjenci

NAC jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością zarejestrowaną w Norwegii od 1993 r. Stanowiła ona własność SAS (60 %), Norsk Luftfartshøgskole (29 %) oraz innych, mniejszych wspólników. W listopadzie 2006 r. NLH zwiększyło swój udział w NAC do 95,65 %. Pozostałe 4,35 % udziałów należy do Hurtigruten AS.

NAC, która jako jedyna zapewnia kształcenie pilotów samolotów liniowych w regionie Tromsø/Bardufoss, została uznana za jedynego możliwego beneficjenta dotacji parlamentu.

NAC jest również szczególnym beneficjentem (umorzony następnie) pożyczki oraz gwarancji udzielonej na zabezpieczenie pożyczki, przyznanych przez okręg Troms. Okręg Troms przyznał finansowanie projektu fundacji Norsk Luftfartshøgskole, a gmina Målselv udzieliła jej pożyczki.

Norsk Luftfartshøgskole jest fundacją zarejestrowaną w Norwegii od 1997 r. Jej członkami założycielami są Troms fylkeskommune, SAS Flight Academy oraz gminy Bardu i Målselv. Zarejestrowanym przedmiotem działalności tej fundacji nienastawionej na zysk jest wynajem nieruchomości, a jej cel określono jako ułatwienie kształcenia pilotów samolotów liniowych w północnej Norwegii poprzez opracowywanie, inicjowanie i koordynowanie ofert kształcenia i zapewnianie niezbędnych pomieszczeń.

3. Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego

W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Urząd doszedł do wstępnego wniosku, że nie można wykluczyć istnienia pomocy państwa oraz że dostępne informacje nie rozwiewają wątpliwości co do zgodności przyznanej pomocy z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

4. Uwagi władz norweskich do decyzji Urzędu

Władze norweskie wskazały, że kwestionowane finansowanie nie stanowi pomocy państwa, ponieważ kształcenie oferowane przez NAC nie jest działalnością gospodarczą, a zatem nie

podlega ocenie w ramach art. 61 Porozumienia EOG. Władze norweskie argumentowały również, że nawet gdyby działalność ta wchodziła w zakres wspomnianego przepisu, kwestionowane finansowanie stanowiłoby rekompensatę z tytułu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG.

Władze norweskie wskazują, że kształcenie, nawet jeżeli wykracza poza zakres krajowego systemu kształcenia, można uznać za działalność niegospodarczą. Treść i standard kursów oferowanych przez NAC są określone ustawowo, w norweskiej ustawie o lotnictwie. Ponadto bada się obecnie możliwość włączenia kształcenia pilotów do krajowego systemu kształcenia. Władze norweskie dostrzegają potencjalny problem w późniejszej rekrutacji pilotów w związku z obecną tendencją polegającą na obciążaniu studentów kosztami kształcenia (tradycyjnie koszty dzielone były między przedsiębiorstwa lotnicze i studentów). Koszty takiego kształcenia są wysokie i chociaż jest ono prowadzone przez podmioty prywatne, wydaje się, że nie stanowi zarobkowej działalności gospodarczej⁽¹⁰⁾. Władze norweskie wskazują zatem, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich kwestionowane finansowanie stanowi zwykłe wywiązywanie się przez państwo z obowiązku wobec ludności w zakresie kształcenia.

Co więcej, władze norweskie są zdania, że kwestionowane finansowanie zbadane w świetle art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG jest zgodne z prawem. Podkreślają one pozostawioną państwu swobodę w zakresie stwierdzenia, co stanowi usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, oraz wskazują, że pojęcie to jest stosowane do kształcenia pilotów prowadzonego przez NAC. Władze norweskie podkreślają w tym kontekście, że szczególne kształcenie oferowane przez NAC – stanowiące jedyny zintegrowany program dla pilotów ruchu lotniczego oferujący możliwość szkolenia w Norwegii – odgrywa kluczową rolę w rekrutacji pilotów na rynku norweskim. Wsparcie szkolenia pilotów w NAC jest zatem kwestią krajowej polityki edukacyjnej, bezpośrednio powiązaną z długoterminowymi korzyściami dla społeczeństwa, i jest niedyskryminujące, ponieważ w Norwegii nie istnieją inne podmioty oferujące zintegrowane kształcenie tego rodzaju.

Władze norweskie wskazują również, że pierwszy warunek zawarty w art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG, dotyczący zobowiązania do świadczenia usług, został spełniony przez szczególny przydział z budżetu „na kształcenie pilotów transportu lotniczego w okręgu Troms/Bardufoss” oraz poprzez norweską ustawę o lotnictwie. Władze norweskie wskazują, że drugi warunek wiąże się z kontrolą oczywistych błędów w przeciwieństwie do „uzasadnionego związku między celem a zastosowanym środkiem”. Wskazują, że odstępstwo stosuje się, jeżeli jest ono konieczne, aby przedsiębiorstwo mogło wykonywać swoje zadania na możliwych do przyjęcia warunkach finansowych⁽¹¹⁾. Władze norweskie wykluczają możliwość nadmiernej rekompensaty, zauważając, że przydział 4,5 mln NOK pokrywa jedynie 20 % kosztów programu dla pilotów samolotów liniowych.

⁽¹⁰⁾ Wydaje się, że na poparcie tego stwierdzenia władze norweskie odnoszą się do postępowania likwidacyjnego rozpoczętego przez zarząd NAC.

⁽¹¹⁾ Na poparcie tego stwierdzenia przytoczono fakt, że wobec NAC prowadzone jest obecnie postępowanie upadłościowe.

Władze norweskie podkreślają, że wymóg zawarty w art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG – stanowiący, że rozwój handlu nie może być naruszony „w zakresie pozostającym w sprzeczności z interesami Umawiających się Stron” – jest mniej surowy niż kryterium wpływu na handel dla celów ustalenia, czy istnieje pomoc na podstawie art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG. Przytaczają test bilansujący, o którym mowa w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich⁽¹²⁾ oraz stwierdzają, że ciężar dowodu w tej kwestii leży po stronie Urzędu⁽¹³⁾.

Szczególne uwagi ze strony władz okręgu Troms

Władze okręgu Troms uważają, że zapewnienie odpowiedniego kształcenia pilotów samolotów liniowych jest istotnym zadaniem o znaczeniu ogólnokrajowym. Swój udział, zarówno bezpośredni (gwarancja na zabezpieczenie pożyczki i umorzenie pożyczki), jak i pośredni (jako właściciela NLH) w restrukturyzacji finansowej NAC uważają za normalną praktykę rynkową i podkreślają, że wkład okręgu opierał się na warunku, że inni wierzyciele wezmą udział w restrukturyzacji zadłużenia⁽¹⁴⁾.

Władze okręgu Troms wyjaśniły, że gwarancja stanowi zabezpieczenie pożyczki na sfinansowanie symulatora lotu. Ostateczni właściciele NAC, aby uniknąć płatności całej kwoty z góry, byli zmuszeni przedstawić gwarancję na zabezpieczenie pożyczki. Gwarancja udzielona przez okręg Troms stanowi 12,27 % kwoty pożyczki. Okręg Troms podkreśla, że relacje między NAC a okręgiem mają charakter relacji między spółką dominującą a spółką zależną. Twierdzi również, że jakakolwiek prowizja, jeżeliby takowej zażądano, nie przekroczyłaby poziomu *de minimis* dla pomocy.

Szczególne uwagi ze strony gminy Målselv

Władze gminy Målselv podkreśliły, że trudności finansowe, których doświadczyła fundacja NAC, w czasie gdy udzielono pożyczki, uznano za tymczasowe, a gmina, jako zainteresowana strona, uczestniczyła w trwającym procesie refinansowania. Gmina wskazuje, że – o ile ryzyko jest odpowiednio i obiektywnie ocenione przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu pożyczki – Urząd powinien odstąpić od badania ustalonej wysokości odsetek, chyba że okaże się, że nie istniały obiektywne, oparte na dobrej wierze podstawy, aby od prywatnego inwestora można było racjonalnie oczekiwać udzielenia pożyczki w okolicznościach niniejszej sprawy.

5. Uwagi zgłoszone przez zainteresowane osoby trzecie

W piśmie z dnia 3 maja 2007 r., które wpłynęło do Urzędu i zostało zarejestrowane tego samego dnia (nr ref. 420011), Rørosfly AS zgłosiło uwagi dotyczące decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Przedsiębiorstwo to wspiera skarżącego i podkreśla przewagę konkurencyjną, jaką powoduje publiczne wsparcie tylko jednej szkoły lotniczej.

⁽¹²⁾ Sprawa 202/88, Komisja przeciwko Francji (Telecommunications Terminal Equipment), Rec. [1991] s. I-1223, pkt 12.

⁽¹³⁾ Na poparcie tego stwierdzenia władze norweskie przywołują sprawę C-159/94, Komisja przeciwko Francji, Rec. [1997] s. I-5815, pkt. 112 i 113.

⁽¹⁴⁾ Okręg Troms przedstawił dowody na to, że dwa inne prywatne przedsiębiorstwa, którym fundacja była winna po 200 000 NOK, również umorzyły dług NAC w ramach restrukturyzacji.

W piśmie z dnia 4 maja 2007 r., które wpłynęło do Urzędu i zostało zarejestrowane tego samego dnia (nr ref. 420422), skarżący zgłosił uwagi dotyczące decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Na wstępie skarżący odrzuca przedstawiony przez władze norweskie opis systemu kształcenia pilotów i utrzymuje, że zarówno NEAR, jak i NAC posiadają to samo pozwolenie (przyznane przez norweski urząd lotnictwa cywilnego) oraz obie oferują w Norwegii zintegrowane przygotowanie do zawodu pilota transportu lotniczego⁽¹⁵⁾.

W odniesieniu do argumentu, że NAC nie prowadzi działalności gospodarczej, skarżący przypomina szeroki zakres znaczeniowy terminu „przedsiębiorstwo”, sugerując możliwość sprawdzenia, czy podmiot prowadzi działalność gospodarczą polegającą na oferowaniu na rynku towarów i usług, która – przynajmniej co do zasady – mogłaby być prowadzona przez prywatne przedsiębiorstwo w celu osiągnięcia zysków⁽¹⁶⁾. Zdaniem skarżącego NAC prowadzi typową działalność handlową z oczywistym celem gospodarczym. Na poparcie tego stanowiska skarżący odnosi się do zakrojonej na szeroką skalę kampanii reklamowej NAC, charakterystycznej dla uczestników rynku. NEAR odnosi się również do wzrostu własnego naboru studentów od czasu likwidacji NAC, co świadczy o konkurencyjnych stosunkach między różnymi szkołami lotniczymi.

W odniesieniu do art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG skarżący zwraca się o wyjaśnienie szczegółowego zakresu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, na które powołują się władze norweskie. Wszystkie szkoły lotnicze w Norwegii muszą stosować się do tych samych przepisów krajowych i międzynarodowych. W związku z tym całej działalności NAC nie można uznać za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, NAC musi świadczyć jakieś dodatkowe usługi w porównaniu z innymi szkołami. Skarżący wskazuje na zapewnienie całości szkolenia w Norwegii za jedyne, możliwy element dodatkowy oferowany przez NAC. Jednakże, choć charakterystyczną cechą usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym jest fakt, że nie są one świadczone bez interwencji publicznej, NEAR oferuje zintegrowane kształcenie pilotów ze szkoleniem odbywającym się wyłącznie w Norwegii (za niższą cenę niż NAC). Skarżący stwierdza zatem, że uznanie przedmiotowych usług za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym stanowi oczywisty błąd. Skarżący twierdzi również, że warunki przewidziane w art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG nie zostały spełnione. Skarżący podważa stwierdzenie władz norweskich, że zobowiązanie do świadczenia usług aktem urzędowym odbyło się poprzez norweską ustawę o lotnictwie i przydział budżetowy. Ponadto w odniesieniu do wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczących rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych w żadnym akcie urzędowym nie określono ani szczegółowego charakteru

⁽¹⁵⁾ Skarżący zwraca uwagę na fakt, że studentom NEAR oferuje się możliwość odbycia całego szkolenia w Norwegii, ale większość z nich decyduje się skorzystać z możliwości oferowanych za granicą. Różnica polega na tym, że NAC nie oferuje szkoleń za granicą i dlatego wszyscy studenci odbywają szkolenie jedynie w Norwegii.

⁽¹⁶⁾ Skarżący odwołuje się w tym kontekście do spraw: C-41/90, Höfner, Rec. [1991] s. I-1979 i C-244/94, Fédération Française des Sociétés d'Assurance, Rec. [1995] s. I-4013. Z drugiej strony czysto społeczna rola podmiotu w sprawie C-159/91, Poucet i Pistre, Rec. [1993] s. I-637 podawana jest jako przykład uznania go za podmiot inny niż przedsiębiorstwo.

usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, ani też parametrów obliczania, kontroli i zmiany wysokości rekompensaty. W tym względzie skarżący zauważa, że władze norweskie nie udokumentowały kosztów związanych z jakimikolwiek usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (np. kosztów związanych z ewentualnym obowiązkiem przeprowadzania wszystkich lekcji latania w Norwegii). Skarżący wskazuje zaś, że NEAR mogłoby zaoferować takie samo kształcenie za niższą cenę⁽¹⁷⁾.

Ponadto skarżący przedstawił uwagi dotyczące testu prywatnego inwestora. Poinformowano, że NAC miała trudności finansowe, co najmniej odkąd SAS postanowiło wycofać swoje wsparcie w 2005 r., oraz że w czasie dokonywania inwestycji władze norweskie nie miały podstaw oczekiwać rozsądnego zwrotu z zainwestowanego kapitału. W związku z faktem, że władze posiadały udziały w NAC, skarżący odnosi się do orzecznictwa ETS i wskazuje, że wbrew temu orzecznictwu inwestycje nie miały charakteru abstrakcyjnego, lecz uwzględniono w nich kwestie społeczne, regionalne i sektorowe. Skarżący podkreśla, że Norsk Luftfartshøgskole należy uznać za przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG oraz że dotacja w wysokości 1,9 mln NOK na rzecz tego podmiotu stanowi korzyść gospodarczą, która grozi zakłóceniem konkurencji. Ponadto w związku z faktem, że fundacja jest organizacją nienastawioną na zysk, inwestycji nie można uznać za zgodną z testem prywatnego inwestora. Skarżący przypomina wyżej przytoczone argumenty i podsumowuje, że fundacji Norsk Luftfartshøgskole nie powierzono obowiązku świadczenia usługi publicznej w ramach art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG, a przyznana kwota nie ma związku z kosztem jakiegokolwiek domniemanej usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym.

Na podstawie uwag władz norweskich dotyczących decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego skarżący wskazuje również na kolejne dwa potencjalne elementy pomocy: NLH na pewien czas zwolniło NAC z obowiązków związanych z wynajmem akademików dla studentów oraz obniżyło wysokość opłat należnych za dzierżawę hangaru i budynków administracyjnych. Skarżący uważa, że działania te nie mogły zostać podjęte zgodnie z testem prywatnego inwestora, a zatem stanowią pomoc ze strony NLH na rzecz NAC.

W odniesieniu do umorzenia pożyczki⁽¹⁸⁾ skarżący zaznacza, że nie wystarczy wykazać, że prywatni inwestorzy również zgodzili się na umorzenie, oraz podtrzymuje swoje stwierdzenie, że umorzenie pożyczki stanowi pomoc państwa, która nie jest zgodna z testem prywatnego inwestora. Skarżący zwraca szczególną uwagę na fakt, że okręg nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego plan restrukturyzacji, który doprowadziłby do odpowiedniego zwrotu z inwestycji.

⁽¹⁷⁾ W oparciu o szacowany koszt kształcenia jednego studenta w NAC, wynoszący 937 500 NOK, skarżący wskazuje, że NAC otrzymuje nadmierną rekompensatę, ponieważ koszt kształcenia w NEAR wyłącznie w Norwegii wynosi 512 000 NOK.

⁽¹⁸⁾ Skarżący zauważa, że władze okręgu nie zajęły stanowiska w sprawie wstępnego przyznania pożyczki oraz odroczenia spłaty w 2003 r. Skarżący utrzymuje, że elementy te również stanowią pomoc państwa.

W związku z gwarancją udzieloną na zabezpieczenie pożyczki skarżący kwestionuje stwierdzenie władz norweskich, że spółki dominujące nie obciążają spółek zależnych prowizją gwarancyjną od pożyczki, a na poparcie stwierdzenia, że jest wręcz odwrotnie, odnosi się do pkt 3-8 i 3-9 norweskiej ustawy dotyczącej spółek z ograniczoną odpowiedzialnością.

Ponadto w odniesieniu do stopy procentowej pożyczki udzielonej przez gminę Målselv, wynoszącej 8,5 %, skarżący ponawia argumenty leżące u podstaw testu prywatnego inwestora i stwierdza, że biorąc pod uwagę sytuację finansową NAC, stopa procentowa nie odzwierciedla ryzyka związanego z pożyczką i należy ją uznać za dotację, której prywatny inwestor by nie przyznał.

6. Uwagi władz norweskich dotyczące zgłoszonych uwag

Władze norweskie odpowiedziały na uwagi zgłoszone przez Rørosfly oraz skarżącego, podkreślając, po pierwsze, że NAC nie istnieje już jako podmiot prawny, oraz po drugie, że skoro NEAR nie zachęca aktywnie studentów do odbycia całego szkolenia w Norwegii, wsparcie na rzecz NAC zostało uznane za najlepszy sposób wsparcia środowiska kształcenia lotniczego w Norwegii.

II. OCENA

1. Zakres niniejszej decyzji

W uwagach dotyczących decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego władze norweskie opisują stosunki pomiędzy NLH a NAC oraz wspominają, że – w świetle trudności finansowych, których doświadczała NAC – NLH tymczasowo zawiesiło zobowiązania związane z wynajmem akademików na rzecz NAC oraz obniżyło opłaty należne w związku z dzierżawą hangaru i budynków administracyjnych.

Skarżący zwraca uwagę na to działanie, gdyż są to jego zdaniem dwa kolejne przykłady pomocy na rzecz NAC, natomiast władze utrzymują, że takie działanie było normalne w zaistniałych okolicznościach. Środki te nie były częścią decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

Ponadto z informacji przedstawionych przez władze norweskie odnośnie do beneficjenta pożyczki udzielonej przez gminę Målselv wynika, że środek ten nie odpowiada już opisowi zawartemu w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Władze norweskie potwierdziły również, że zarówno pożyczka, jak i finansowanie projektu przyznane NLH przez okręg Troms zostały przekazane NAC „na usługi konieczne w celu zrealizowania projektu rozwoju”. Przekazanie funduszy, o którym mowa, również nie zostało uwzględnione w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

Odnosnie do zmiany beneficjenta pożyczki udzielonej przez gminę Målselv Urząd uważa, że kwestionowany środek – środki finansowe przekazane przez gminę po preferencyjnej stopie procentowej – nadal można utożsamić ze środkiem opisanym w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Urząd oceni zatem ten środek w odniesieniu do nowego beneficjenta, a nie do NAC. W związku z innymi poruszonymi kwestiami Urząd nie jest jednak przekonany, czy nie należałoby zakwestionować zgodności różnych wspomnianych środków z przepisami dotyczącymi pomocy państwa. W związku z tym nie można podjąć decyzji w sprawie tych środków, a zatem nie będą one przedmiotem dalszych rozważań w niniejszej decyzji. Zakres niniejszej decyzji obejmuje więc jedynie środki opisane w pkt I-2.1 lit. a)–e).

2. Występowanie pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG

Artykuł 61 ust. 1 Porozumienia EOG stanowi:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień niniejszego Porozumienia, wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie WE, państwa EFTA lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z funkcjonowaniem niniejszego Porozumienia w zakresie, w jakim wpływa na handel między Umawiającymi się Stronami”.

Zanim kryteria te zostaną po kolei przeanalizowane, należy przedstawić wstępną uwagę dotyczącą charakteru działalności prowadzonej przez NAC, a mianowicie kształcenia pilotów samolotów liniowych.

Mogłoby się wydawać, że dla świadczenia takich usług – których koszt nie jest nieznacznym – istnieje rynek konkurencyjny. Fakt, że usługa odnosi się do kształcenia, sam w sobie nie zmienia gospodarczego charakteru tej działalności. Orzecznictwo, na które powołuje się rząd Norwegii, zdaje się wręcz potwierdzać pogląd, że – podczas gdy kursy organizowane w ramach krajowego systemu kształcenia nie stanowią usług w rozumieniu art. 50 Traktatu WE⁽¹⁹⁾, kursy finansowane zasadniczo z funduszy prywatnych, w szczególności przez studentów lub ich rodziców, wchodzą w zakres tego artykułu⁽²⁰⁾. Ponadto takie rozumowanie, które odnosi się do pojęcia „usługi” w rozumieniu art. 49 Traktatu WE i art. 36 Porozumienia EOG, można zastosować do pomocy państwa oraz do pytania, czy działalność jest działalnością gospodarczą, a zatem wykonywaną przez przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG⁽²¹⁾. Nie stwierdzono, że kurs w NAC nie jest finansowany zasadniczo z funduszy prywatnych ani nie wynika to też z informacji dotyczących sprawy. Urząd stwierdza zatem, że kształcenie pilotów samolotów liniowych

świadczone przez NAC przed ogłoszeniem upadłości stanowiło działalność gospodarczą i że NAC jest przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 61 Porozumienia EOG.

2.1. Występowanie zasobów państwowych

Środek pomocy musi być przyznany przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych.

Kwestionowane finansowanie stanowi bezpośrednią dotację przyznaną w ramach zmienionego budżetu państwa lub wydatkowane kwoty lub przyznane korzyści przez samorząd terytorialny. Jest zatem jasne, że kwestionowane finansowanie zostało przyznane przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych.

2.2. Sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów

Po pierwsze środek pomocy musi przynosić beneficjentom korzyści, które spowodują obniżenie kosztów zwykle ponoszonych z ich budżetu. Jednak tylko przekazanie zasobów, które sprzyjają przedsiębiorstwom podlega ocenie na podstawie art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG. Przed zbadaniem szczegółowych środków należy zatem w pierwszej kolejności rozważyć, czy beneficjenci finansowania są przedsiębiorstwami w rozumieniu tego postanowienia.

Jak stwierdzono powyżej, NAC jest w oczywisty sposób przedsiębiorstwem, a fakt, że pełni funkcję w zakresie kształcenia, nie zmienia w niniejszej sprawie tego stwierdzenia.

Wydaje się jednak, że NLH nie prowadzi żadnego rodzaju działalności gospodarczej, w związku z którą otrzymuje finansowanie. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem działalność polegająca na oferowaniu towarów lub usług na określonym rynku jest charakterystyczną cechą działalności gospodarczej⁽²²⁾. Urząd nie otrzymał żadnych informacji wskazujących, że ułatwienie kształcenia pilotów samolotów liniowych w północnej Norwegii można określić w ten sposób. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem tylko usługi świadczone zwykle za wynagrodzeniem należy uznać za usługi w rozumieniu Porozumienia EOG⁽²³⁾. NLH nie tylko nie otrzymuje wynagrodzenia za swoją działalność, ale finansowanie, jakiego udziela zgodnie z celem polegającym na ułatwianiu kształcenia pilotów samolotów liniowych w północnej Norwegii, przypomina raczej cele określone przez Trybunał EFTA w sprawie *Private Barnehagers*, w której Trybunał uznał, że państwo norweskie nie usiłowało zaangażować się w działalność nastawioną na zysk, ale wypełniało swoje zobowiązania względem ludności w dziedzinie spraw społecznych, kulturalnych i związanych z kształceniem⁽²⁴⁾. Finansowanie przyznane przez okręg Troms na rzecz NLH przypomina bowiem bardziej wewnętrzne przekazanie zasobów – poprzez przeznaczenie finansowania na promocję kształcenia pilotów samolotów liniowych na obszarze geograficznym, za który odpowiedzialny jest okręg – niż zapłatę za świadczone usługi. Dalsze wydatkowanie tych funduszy na

⁽¹⁹⁾ Artykuł 37 Porozumienia jest sformułowany identycznie.

⁽²⁰⁾ Zob. sprawa C-109/92, Wirth, Rec. [1993] s. I-6447, pkt. 14–17. Trybunał EFTA potwierdził ostatnio ten pogląd w sprawie E-5/07, *Private Barnehagers Landsforbund*, wyrok z dnia 21 lutego 2008 r., dotychczas nieopublikowany, pkt 80 i nast.

⁽²¹⁾ Sprawa E-5/07, *Private Barnehagers Landsforbund*, wyżej wymieniona, pkt 80.

⁽²²⁾ Sprawa C-205/03, P FENIN, Zb.Orz. [2006] s. I-6295, pkt 25.

⁽²³⁾ Sprawa E-5/07, *Private Barnehagers Landsforbund*, wyżej wymieniona, pkt 81.

⁽²⁴⁾ Sprawa E-5/07, *Private Barnehagers Landsforbund*, wyżej wymieniona, pkt 83.

rzecz przedsiębiorstw, takich jak NAC, prowadzących działalność gospodarczą, która polega na kształceniu pilotów samolotów liniowych, może istotnie stanowić pomoc państwa, ale – jak zauważono powyżej w pkt II-1 – wykracza poza zakres niniejszej decyzji. W odniesieniu do początkowego wydatkowania na rzecz NLH Urząd stwierdza, że przynajmniej w czasie, gdy miało ono miejsce, samego NLH nie można było uznać za beneficjenta pomocy i że nie należy przeprowadzać dalszej oceny dwóch środków, w odniesieniu do których NLH było beneficjentem. Urząd rozważy zatem istnienie korzyści związanej ze środkami, których beneficjentem była NAC, a mianowicie:

- dotacją bezpośrednią w wysokości 4,5 mln NOK z budżetu państwa,
- pożyczką udzieloną przez okręg Troms i jej późniejszym umorzeniem,
- gwarancją udzieloną przez okręg Troms na zabezpieczenia pożyczki bez naliczenia prowizji.

Dotacja bezpośrednia przeznaczona na zmniejszenie kosztów operacyjnych wyraźnie spełnia ten warunek.

Zgodnie z wyjaśnieniami władz norweskich pożyczka udzielona przez okręg Troms została przyznana w ramach programu pożyczek regionalnych zgłoszonego Urzędowi i zatwierdzonego przez Urząd w 1999 r. Umorzenie pożyczki również zmniejsza obciążenie finansowe, które w innym wypadku beneficjent musiałby ponieść. Żadna korzyść w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG nie przysługuje jednak beneficjentowi, jeżeli działalność tę regulują zwykle reguły rynku. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez władze norweskie pod koniec 2005 r. następujące podmioty były niezabezpieczonymi wierzycielami długoterminowymi NAC: Sparebanken Finans Nord-Norge AS (2 877 000 NOK), okręg Troms (400 000 NOK), Indre Troms Samvirkelag BA (200 000 NOK) i Eriksen Eiendom (200 000 NOK). Władze norweskie potwierdziły, że ostatnie dwa podmioty – które można uznać za prywatnych inwestorów – zgodziły się na umorzenie pożyczek udzielonych na rzecz NAC, natomiast Sparebanken Finans Nord-Norge przyznał odroczenie spłaty rat na drugą połowę 2006 r., ale nie zwolnił NAC ze spłaty odsetek. Jeżeli zatem organy administracji publicznej muszą ścigać dłużników z takim samym zaangażowaniem jak prywatny wierzyciel, Urząd stwierdza, że skoro prywatni uczestnicy rynku przyznali umorzenie pożyczek zaciągniętych przez NAC, takie samo działanie ze strony okręgu Troms nie stanowi pomocy państwa.

Zgodnie z pkt 2.1 wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczącym gwarancji państwowych gwarancje te stanowią korzyść na rzecz pożyczkobiorcy oraz uszczuplenie zasobów państwa, jeżeli w zamian za gwarancję nie jest wymagana prowizja. Wydaje się zatem, że gwarancja przyznana na rzecz NAC przez okręg Troms przyniosła korzyść fundacji, tym

samym sprzyjając temu przedsiębiorstwu w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Po drugie, środek pomocy musi być selektywny w tym sensie, że sprzyja „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów”. Środki będące przedmiotem postępowania były przeznaczone specjalnie dla NAC, są zatem wyraźnie selektywne.

2.3. Zakłócenie konkurencji oraz wpływ na wymianę handlową między umawiającymi się stronami

Aby środki stanowiły pomoc państwa, muszą zakłócać konkurencję i wpływać na wymianę handlową między umawiającymi się stronami. Zważywszy, że NAC bezpośrednio konkuruje z innymi instytucjami w Norwegii i w całej Europie oferującymi kształcenie pilotów samolotów liniowych zgodnie z europejskimi przepisami (licencja wspólnej władzy lotniczej dla członków załogi statku powietrznego, JAA-FCL) wydaje się, że finansowanie wzmacnia pozycję beneficjenta i tym samym może zakłócić konkurencję między tymi szkołami i wpływać na wymianę handlową między państwami, w których mają one siedzibę.

2.4. Wniosek

W oparciu o powyższe rozważania Urząd stwierdza, że następujące środki nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG:

- finansowanie projektu na rzecz NLH ze środków okręgu Troms (pkt I-2.1 lit. b)),
- umorzenie pożyczki udzielonej NAC przez okręg Troms (pkt I-2.1 lit. c)), oraz
- pożyczka dla NLH udzielona przez gminę Målselv (pkt I-2.1 lit. e)),

oraz że następujące środki przyznane na rzecz NAC stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG:

- dotacja bezpośrednia w wysokości 4,5 mln NOK z budżetu państwa (pkt I-2.1 lit. a)), oraz
- gwarancja na zabezpieczenie pożyczki udzielona przez okręg Troms bez naliczenia prowizji (pkt I-2.1 lit. d)).

3. Wymogi proceduralne

W myśl art. 1 ust. 3 w części I protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale „Urząd Nadzoru EFTA informowany jest, w czasie pozwalającym mu na przedstawienie uwag, o wszelkich zamiarach przyznania lub zmiany pomocy (...). Dane państwo nie może wprowadzać w życie projektowanych środków, dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej”.

Władze norweskie nie zgłosiły Urzędowi wyżej opisanych środków pomocy. W związku z tym Urząd stwierdza, że w odniesieniu do środków określonych jako pomoc (mianowicie dotacja bezpośrednia i gwarancja udzielona na zabezpieczenie pożyczki opisane odpowiednio w pkt I-2.1 lit. a) i lit. d)) władze norweskie nie wywiązały się ze swych obowiązków zgodnie z art. 1 ust. 3 w części I protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale. Przyznane wsparcie stanowi zatem „pomoc niezgodną z prawem” w rozumieniu art. 1 lit. f) w części II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale.

4. Zgodność pomocy

4.1. Ocena na podstawie art. 61 Porozumienia EOG

Żadnej z sytuacji opisanych w art. 61 ust. 2 Porozumienia EOG nie można zastosować do niniejszej sprawy.

Przedmiotowy region nie wchodzi w zakres art. 61 ust. 3 lit. a) Porozumienia EOG, zaś art. 61 ust. 3 lit. b) Porozumienia EOG nie stosuje się do niniejszej sprawy.

Nie wydaje się, aby kwestionowane finansowanie bezpośrednio wspierało horyzontalne cele Wspólnoty w rozumieniu art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, takie jak badania naukowe i rozwój, zatrudnienie, środowisko itd. Władze norweskie nie powołały się zresztą na to odstępstwo. Urząd uważa zatem, że kwestionowanego finansowania nie można uznać za zgodne z funkcjonowaniem Porozumienia EOG w rozumieniu tego ustępu.

4.2. Ocena na podstawie art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG

Na mocy art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG „przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (...) podlegają zasadom niniejszego Porozumienia, zwłaszcza zasadom konkurencji, w zakresie, w jakim ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Rozwój handlu nie może być naruszony w zakresie pozostającym w sprzeczności z interesami Umawiających się Stron”.

Stosowanie tego przepisu zostało rozwinięte w wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczących rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, których pkt 25 stanowi, że wytyczne będą miały zastosowanie do oceny niezgłoszonej pomocy, którą przyznano po przyjęciu tych wytycznych. We wszystkich innych przypadkach stosowane będą przepisy obowiązujące w czasie przyznania pomocy. Dwa środki będące przedmiotem postępowania zostały przyznane przed przyjęciem wytycznych (dnia 20 grudnia 2005 r.).

Żadne szczególne przepisy dotyczące rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych nie istniały przed wprowadzeniem ówczesnego rozdziału 18C wytycznych w sprawie pomocy państwa (obecnie zwanego rozdziałem dotyczącym rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych). Urząd

uznaje jednak, że odpowiednie byłoby oparcie oceny wcześniejszych środków na komunikacie Komisji w sprawie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym w Europie⁽²⁵⁾ w związku z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wydanym przed przyznaniem pomocy.

Ponadto Urząd uznaje, że treść rozdziału 18C wytycznych w sprawie pomocy państwa nie zmienia zasadniczo podstawy oceny, ale wyjaśniła tylko, co jest wymagane w celu spełnienia różnych kryteriów zawartych w art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG.

Zgodność obu środków będących przedmiotem postępowania zostanie zatem oceniona na podstawie następujących (łączych) zasad z należyтым uwzględnieniem czasu przyznania środków oraz faktu, że art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG stanowi odstępstwo i jako taki podlega ścisłej wykładni:

- przedmiotowa usługa musi być „usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym” i musi być wyraźnie określona jako taka,
- przedmiotowe przedsiębiorstwo musi być urzędowo zobowiązane do świadczenia usługi,
- stosowanie zasad konkurencji stanowiłoby przeszkodę w wykonywaniu poszczególnych zadań powierzonych przedmiotowemu przedsiębiorstwu, oraz
- rozwój handlu nie może być naruszony w zakresie sprzecznym z interesami umawiających się stron.

Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym

Państwa EFTA mają szeroką swobodę w określaniu poziomu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym i mogą w razie potrzeby nałożyć obowiązek świadczenia usług publicznych w celu zapewnienia tego poziomu. Określenie przez państwo tego, co uważa ono za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, podlega jedynie kontroli pod kątem oczywistego błędu. We wszystkich przypadkach jednak, aby stosowało się odstępstwo zawarte w art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG, misja świadczenia usługi publicznej musi być wyraźnie określona.

W tym względzie z orzecznictwa wynika, że pojęcie „usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym” obejmuje usługi, które wykazują szczególne cechy w porównaniu z interesem gospodarczym ogólnej działalności gospodarczej⁽²⁶⁾. Jedną z tych szczególnych cech może być fakt, że organy administracji publicznej uznają, że usługę należy świadczyć, nawet jeżeli rynek nie posiada wystarczających środków zachęcających do jej świadczenia⁽²⁷⁾. Jeżeli niektóre usługi uzna się zatem za usługi świadczone w ogólnym interesie, a mechanizmy rynkowe nie zapewniają zadowalającego świadczenia tych usług, zainteresowane państwo może określić szczególne obowiązki świadczenia usług publicznych w celu zabezpieczenia poziomu świadczonych usług.

⁽²⁵⁾ Dz.U. C 17 z 19.1.2001, s. 4.

⁽²⁶⁾ Zob. np. sprawę C-179/90, *Merci convenzionali porto di Genova*, Rec. [1991] s. I-5889, pkt 28.

⁽²⁷⁾ Zob. np. komunikat Komisji w sprawie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym w Europie, wymieniony wyżej w przypisie 25, pkt 14.

W odniesieniu do dotacji bezpośredniej w wysokości 4,5 mln NOK Urząd zauważa, że w odnośnej pozycji w budżecie państwa na 2005 r. przewidziano finansowanie na „kształcenie pilotów samolotów liniowych w Tromsø/Bardufoss”. Urząd jest zdania, że nie może to stanowić wyraźnego określenia misji świadczenia usługi publicznej. Ponadto gdyby nawet argumentowano, że szczególną cechą stanowi fakt, że cały kurs odbywa się w Norwegii i że jest to element „ogólnego interesu” tej usługi, Urząd stwierdza, że ani w budżecie, ani w innych dokumentach przedstawionych Urzędowi przyznanie dotacji nie jest tym uwarunkowane.

W związku z tym Urząd jest zdania, że w niniejszej sprawie powołanie się na usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym stanowi oczywisty błąd. Warunek zastosowania art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG (tj. wymóg świadczenia przez przedsiębiorstwo usługi w ogólnym interesie gospodarczym) nie został zatem spełniony w niniejszej sprawie.

Ponadto w odniesieniu do środka określonego w pkt I-2.1 lit. d) Urząd jest zdania, że gwarancja udzielona na zabezpieczenie pewnej kwoty zadłużenia, określonego w sposób ogólny, nie oznacza zapewnienia wykonania szczególnego zadania leżącego w ogólnym interesie gospodarczym i że środek ten nie podlega zatem ocenie na podstawie art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG.

Zobowiązanie do świadczenia usług

Nawet przy założeniu, że przedmiotowa usługa została należyście określona, aby zastosowanie miał wyjątek zawarty w art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG, misja świadczenia usługi publicznej musi być przedmiotem szczególnego zobowiązania w drodze aktu wydanego przez organ administracji publicznej. Urząd zauważa, że oba środki będące przedmiotem postępowania przynoszą, jak się wydaje, korzyść finansową dla NAC, nie zobowiązując jej jednak do świadczenia usług publicznych w zamian za finansowanie. W odniesieniu do argumentu władz norweskich opartego na praktyce Komisji Urząd jest zdania, że z decyzji tego organu nie wynika, że samo otrzymanie finansowania ze strony państwa stanowi zobowiązanie do świadczenia usług, jeżeli nie podaje się żadnego opisu misji świadczenia usług publicznych ani warunków, według których misja ta ma zostać wykonana⁽²⁸⁾. W tym względzie Urząd ponownie przywołuje fakt, że jeżeli szczególną cechą szkolenia prowadzonego przez NAC jest to, że cały kurs odbywa się w Norwegii i że jest to element „ogólnego interesu” tej usługi, to ani w budżecie, ani w innych dokumentach przedstawionych Urzędowi przyznanie dotacji nie jest tym uwarunkowane.

Tym samym, nawet gdyby było oczywiste, że władze norweskie, przyznając finansowanie na rzecz sektora kształcenia pilotów samolotów liniowych, miały na myśli szczególną misję świad-

czenia usług publicznych, Urząd nie znalazł żadnego dowodu na to, że do wypełnienia tej misji zobowiązano szczególnie NAC. W związku z tym art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG nie stosuje się do niniejszej sytuacji.

Proporcjonalność

Ostatnie dwa elementy art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG stanowią łącznie ocenę proporcjonalności. Rozważając, czy przyjęte środki wykraczają poza to, co jest konieczne do zagwarantowania skutecznego wypełnienia misji świadczenia usług publicznych, Urząd zauważa po pierwsze, że konieczność finansowania jest wątpliwa wobec braku jakichkolwiek związanych z nią warunków, a po drugie, że nie przeprowadzono, jak się wydaje, żadnej obiektywnej oceny kwoty wymaganego finansowania. Urząd stwierdza zatem, że nawet jeżeli pozostałe kryteria zostały spełnione, ten element art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG nie został spełniony w niniejszej sprawie.

4.3. Wniosek

Urząd stwierdza, że ani dotacja bezpośrednia (pkt I-2.1 lit. a)), ani gwarancja udzielona na zabezpieczenie pożyczki (pkt I-2.1 lit. d)) nie spełniają warunków stosowania art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG oraz że oba środki są w związku z tym niezgodne z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

5. Wniosek

Urząd stwierdza, że następujące środki nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG:

- finansowanie projektu ze środków okręgu Troms (pkt I-2.1 lit. b)),
- umorzenie pożyczki udzielonej przez okręg Troms (pkt I-2.1 lit. c)), oraz
- pożyczka udzielona przez gminę Målselv (pkt I-2.1 lit. e)).

Urząd stwierdza jednak, że władze norweskie wdrożyły następujące środki pomocy niezgodnie z prawem:

- dotację bezpośrednią w wysokości 4,5 mln NOK z budżetu państwa (pkt I-2.1 lit. a)), oraz
- gwarancję udzieloną na zabezpieczenie pożyczki przez okręg Troms bez naliczenia prowizji (pkt I-2.1 lit. d)),

naruszając art. 1 ust. 3 w części I protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale.

Opisane środki pomocy nie spełniają warunków stosowania art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG, a zatem są niezgodne z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

⁽²⁸⁾ W decyzji Komisji 2006/225/WE z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie programu pomocy realizowanego przez Włochy w celu restrukturyzacji instytucji zajmujących się kształceniem zawodowym (Dz.U. 2006 L 81, s. 25) wyraźnie uznano, że przedmiotowe instytucje „zapewniały (...) dostęp do instytucjonalnych usług oświatowych nastawionych na realizację celów społecznych w ramach publicznego systemu oświaty” (pkt 48) oraz że została im zatem „powierzona misja publiczna w ramach odpowiednich przepisów krajowych i regionalnych zawartych w stosownych aktach” (pkt 57).

Z art. 14 w części II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale wynika, że Urząd decyduje, czy pomoc niezgodną z prawem, która jest niezgodna z przepisami dotyczącymi pomocy państwa w ramach Porozumienia EOG, należy odzyskać od beneficjentów,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Finansowanie projektu przyznane na rzecz NLH przez okręg Troms i pożyczka na rzecz tego podmiotu udzielona przez gminę Målselv oraz umorzenie przez okręg Troms pożyczki udzielonej NAC nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Artykuł 2

Dotacja bezpośrednia w wysokości 4,5 mln NOK z budżetu państwa i gwarancja udzielona na zabezpieczenie pożyczki przez okręg Troms stanowią pomoc państwa na rzecz NAC, która jest niezgodna z funkcjonowaniem Porozumienia EOG w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Artykuł 3

Władze norweskie podejmują wszelkie konieczne środki w celu odzyskania pomocy, o której mowa w art. 2 i którą niezgodnie z prawem udostępniono na rzecz NAC.

Artykuł 4

Odzyskanie zostaje przeprowadzone niezwłocznie i zgodnie z procedurami prawa krajowego, pod warunkiem że pozwalają one na niezwłoczne i skuteczne wykonanie decyzji. Odzyskiwana pomoc obejmuje odsetki oraz odsetki składane naliczane od dnia przekazania pomocy NAC do dnia jej odzyskania. Odsetki oblicza się w oparciu o art. 9 decyzji nr 195/04/COL.

Artykuł 5

Władze norweskie zawiadamiają Urząd Nadzoru EFTA o środkach podjętych w celu wykonania niniejszej decyzji w ciągu dwóch miesięcy od jej notyfikacji.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja jest skierowana do Królestwa Norwegii.

Artykuł 7

Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 lipca 2009 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Per SANDERUD
Przewodniczący

Kristján A. STEFÁNSSON
Członek Kolegium

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 61/2011 z dnia 24 stycznia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2568/91 w sprawie właściwości oliwy z oliwek i oliwy z wyłoczyn oliwek oraz w sprawie odpowiednich metod analizy**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 23 z dnia 27 stycznia 2011 r.)

1. Strona 3, załącznik I, tabela, kategoria 2 „Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia”, kolumna dwunasta „Ocena organoleptyczna Mediana błędów (Md) (*)”:

zamiast: „Md ≤ 2,5”,

powinno być: „Md ≤ 3,5”.

2. Strona 3, załącznik I, tabela, kategoria 3 „Oliwa z oliwek typu lampante”, kolumna dwunasta „Ocena organoleptyczna Mediana błędów (Md) (*)”:

zamiast: „Md > 2,5 (²)”,

powinno być: „Md > 3,5 (²)”.

Sprostowanie do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1060/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającego dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla urządzeń chłodniczych dla gospodarstw domowych

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 314 z dnia 30 listopada 2010 r.)

Strona 17, tytuł rozporządzenia:

zamiast: „ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1060/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniające dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla urządzeń chłodniczych dla gospodarstw domowych”,

powinno być: „ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1060/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniające dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla urządzeń chłodniczych dla gospodarstw domowych”.

IV Akty przyjęte przed dniem 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu WE, Traktatu UE i Traktatu Euratom

- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 290/09/COL z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie pomocy przyznanej na kształcenie pilotów samolotów liniowych w okręgu Troms (Norwegia) 59

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 61/2011 z dnia 24 stycznia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2568/91 w sprawie właściwości oliwy z oliwek i oliwy z wyłoczyn oliwek oraz w sprawie odpowiednich metod analizy (Dz.U. L 23 z 27.1.2011) 69
- ★ Sprostowanie do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1060/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającego dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla urządzeń chłodniczych dla gospodarstw domowych (Dz.U. L 314 z 30.11.2010) 69

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

